Un conte
sub acoperire
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „CLUBUL VALEȚILOR"

Toate domnișoarele interesate de avere și titlu din Londra tânjesc să pună mâna pe noul conte de Kendall, dar el are de gând să găsească o soție care să-l iubească cu adevărat. Așa că, într-o seară, în vreme ce glumește cu prietenii într-o tavernă, îi vine o idee – dacă domnișoarele din aristocrație nu ar ști că el este un conte bogat? Tot ce trebuie să facă este să pretindă că este servitor la petrecerea ținută la casa de la țară a prietenului său și să se asigure că lista de invitați este plină cu debutante frumoase și bune de măritat. Ce ar putea merge greșit?

Frances Wharton este mult mai interesată să lupte pentru drepturile celor săraci decât de căsătorie, dar mama ei insistă să-și găsească un soț. Așa că, pentru a-și descuraja un potențial admirator, jură să se poarte ca o scorpie. Singura persoană cu care poate să fie ea însăși este servitorul chipeș și amabil care îi tot apare în cale. Legătura dintre ei este de netăgăduit și diferența de clasă nu împiedică pasiunea pe care o simt. Dar ce se va întâmpla când Frances va afla că lacheul pe care îl adoră este, de fapt, contele pe care îl disprețuiește? Într-un joc în care totul este fals, se pot convinge unul pe celălalt că iubirea lor este adevărată?

„O carte exact așa cum ar trebui să fie o poveste de dragoste – sexy, imprevizibilă, amuzantă!"
Sarah MacLean

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus Reviews*.

Tradiție din 1990
www.litera.ro

Alma

VALERIE BOWMAN

Un conte sub acoperire

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Pentru verişoara mea, Kate Abbott Buckley (zisă şi MW), a cărei imaginaţie inventivă mi-a influenţat major copilăria. La fel cum şi uitatul la seriale în fiecare vară a ajutat o scriitoare de romane de dragoste în devenire. Şi apoi, oricine poate inventa un termen ca „Florida Baby Hotcycle" merită ceva recunoştinţă.

Prolog

Londra, iulie 1814

Lucas Drake, al cincilea conte de Kendall, era ameţit. Dar *doar* atât, nu pe patru cărări. Şi el chiar ştia ce înseamnă asta. Fusese mai bine de zece ani în Marina Regală a Majestăţii Sale. Lucas ştia precis cât de periculos era să fii pe patru cărări şi să ai trei vele în vânt. Velele controlau navigaţia şi dacă parâmele nu erau bine prinse, velele scăpau în vânt. Dacă se întâmpla asta, corabia scăpa de sub control. Lucas *nu* îşi pierduse controlul. Patru halbe de bere îndoite cu apă la hanul Capra Curioasă nu ar face asta unui fost marinar. *Era* destul de ameţit însă ca să spună cu voce tare, în prezenţa tuturor celor trei cei mai apropiaţi prieteni ai lui:

– Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soţie.

Cum era de aşteptat, asta îi reduse la tăcere pe cei trei însoţitori ai săi. Worth, Bell şi Clayton ridicară imediat capetele spre el cu diferite expresii alarmate.

Rhys Sheffield, duce de Worthington, fu primul care îşi găsi vocea. Worth era un bărbat decent, dar nemernicul lui tată – Dumnezeu să aibă în pază sufletul fostului duce – aproape îl ruinase. Rhys se lua pe el şi titlul lui prea în serios. Prea competitiv din fire, mai ales când era vorba de jocurile de noroc şi de femei – unde de obicei câştiga –, ducele se bucura de lucrurile fine din viaţă şi afişa o atitudine indiferentă, despre care doar prietenii lui apropiaţi înţelegeau că era o faţadă.

Drept răspuns la afirmaţia lui Lucas, Worth tresări, inspiră, clătină viguros din cap şi zise:

– *O soţie?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbeşti spre ceva aşa de... *permanent*.

– Nu mai întinerim, sublinie Lucas.

– Din contră, zise Worth, la 29 de ani suntem niște căței. Tata avea peste *50* de ani când m-am născut eu.

Al doilea cap ce se întoarse să se uite la Lucas fu cel al lui Beaumont Bellham, marchizul de Bellingham. Nu exista un patriot mai bun decât Bell. Omul încercase să renunțe la titlu pentru poziția de soldat în războiul împotriva Franței. Dar cererea îi fusese refuzată. Aparent, Coroana nu aprecia ca marchizii ei să umble aiurea prin Europa și să fie împușcați. Se mulțumise însă cu un post în Ministerul de Interne și făcea tot ce putea prin munca de spionaj pentru a ajuta în efortul de război pe pământ britanic. Bell era viclean, atent la detalii, concentrat, și deseori Worth îl acuza că muncea prea mult. O acuză recunoscută complet de Bell. Îi plăcea să-i spună lui Worth că ar putea și *el* să încerce o zi de muncă cinstită în loc să-și petreacă timpul cu jocurile de noroc și alergând după femei. Worth încă nu pusese în aplicare un asemenea sfat prietenesc.

Bell mijì ochii și zise:

– Ești sigur că ești pregătit? Au trecut doar doi ani de când...

Slavă Domnului că termină fraza acolo. Lucas nu avea chef să discute despre Emily. Nu va avea niciodată.

Al treilea cap ce se întoarse spre Lucas fu al lui Ewan Fairchild, vicontele Clayton. Clayton se căsătorise recent și tocmai revenise din luna de miere. Lui Clayton îi plăcea știința și puține lucruri îi plăceau mai mult decât să experimenteze și să creeze lucruri. Era genul de om căruia i-ai încredința cele mai ascunse secrete. Bogat precum Cresus și foarte loial, Clayton își iubea profund și totală soția, Theodora. Fusese ultimul despre care crezuseră că se va însura primul.

Clayton exclamă:

– Slavă Cerului! Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu lațul în jurul gâtului.

Lucas mai luă o înghițitură mare din halba lui și-și șterse buzele cu dosul palmei. Rolul lui în cvartetul lor era acela de pacificator și confident. Se cunoscuseră la Eton pe vremea când erau băieți și rămaseseră împreună prin tot felul de obstacole.

Principala preocupare a lui Lucas era – și fusese mereu – datoria. Își petrecuse viața încercând să-și îndeplinească datoria față de tatăl lui, față de familia lui și față de Coroană. În acea ordine. Anii în marină îl învățaseră responsabilitatea, respectul și importanța

muncii grele. Moartea fratelui lui mai mare, Charles, în urmă cu paisprezece luni îl învățase importanța de a-ți trăi viața din plin și de a te ține de promisiuni. Înainte să moară, Charles susținuse o lege în Parlament. Pe patul de moarte îi ceruse lui Lucas să se asigure că legea va trece.

„Pentru binele averii noastre", zisese Charles. „Pentru binele țării."

Lucas îi promisese asta fratelui său. Și dacă era ultimul lucru pe care îl va face, se va asigura că legea forței de muncă va trece.

Lucas ar fi încasat un glonț pentru oricare dintre prietenii săi. Și-ar fi dat viața pentru țara lui. Ar fi mers pe cioburi de sticlă pentru mama sau sora lui. Dar să găsească o soție care să-i fie fidelă, care să nu-l vrea doar pentru banii sau titlul lui, *asta* era ceva ce nu ținea de el. Și detesta acest lucru.

Lucas privi în jur la prietenii lui, care se uitau la el de parcă abia scăpase de la balamuc. Regulile de etichetă erau diferite aici la hanul Capra Curioasă. Cârciuma stătea precum o rățușcă grasă pe colțul a două străzi într-o zonă din Londra care era destul de departe de Mayfair, dar nu chiar așa de departe, ca statut, precum mahalalele. Aici te puteai îmbăta, puteai să te ștergi la gură cu dosul palmei și să spui că-ți căutai o soție, fără să-ți faci griji că din fiecare colțișor apar mame și domnișoare în căutarea unui soț cu titlu. De când moștenise titlul, fusese asediat de asemenea doamne la orice colț.

– Sunt foarte serios, continuă Lucas. Trebuie să mă ocup de siguranța titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forței de muncă. Am fost neglijent că am așteptat așa de mult să găsesc o soție.

– Eu cu siguranță nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forței de muncă, zise Worth. Mai degrabă obsedat.

Lucas ridică din umeri.

– Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aș putea să mă apuc și să-mi caut serios o soție.

– Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, zise Worth. Nu-mi plac orele. Și toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă.

Bell se uită războinic la Worth și clătină din cap.

– Doamne ferește să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele țării.

Worth le zâmbi cât mai fermecător, afișând un zâmbet perfect, care adusese pierzania multor femei nebănuitoare.

– Am complet încredere că voi, băieți, vă ocupați, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

– Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu vin acasă la tine și te scot din pat.

Râsetele lui Bell și Clayton umplură colțul în care stăteau.

– Hai să nu vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, răspunse oftând Worth. Lucas, ai zis că vrei să-ți găsești soție. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Ducele se lăsă pe spate în scaunul lui și-și încrucișă brațele peste piept, mijind ochii la Lucas. Acesta arcui sceptic dintr-o sprânceană la Worth.

– Aceeași vârstă ca tine, bătrâne.

După Eton, merseseră cu toții la Oxford. Făcuseră primii pași împreună. Aveau cu toții aceeași vârstă la o diferență de câteva luni.

– Păi, atunci, declară Worth, după mine, ai destul timp să-ți găsești o soție.

– Ușor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-și asigure *propriul* titlu, răspunse Lucas, zâmbind amabil spre prietenul său.

Worth zâmbi și el.

– Nu pot să te contrazic cu asta.

Se întoarse și-i zâmbi fermecător hangiței, cu zâmbetul acela care îi scotea în evidență gropițele din obraji, comandând încă un rând de bere la masă.

– Da, păi, dacă chiar cauți în mod serios o soție, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, interveni Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia. Întreaga aristocrație este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide, săptămâna viitoare.

– Știu asta, răspunse Lucas încuviințând scurt din cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domnițe fandosite și mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranța să pună mâna pe un soț bogat. Nu vreau să găsesc o soție așa.

– Cum altfel vrei să găsești una?

Ochii inteligenți ai marchizului deveniră vicleni.

– Nu știu exact cum. Mai luă o gură din băutură, devenind tot mai încrezător cu fiecare înghițitură. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnișoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Evident că vorbea despre Lady Emily Foswell. Nu-i menționa niciodată numele, dar prietenii lui știau prin ce trecuse. Oricât de țanțoș s-ar fi purtat sau oricât ar fi negat, nu i-ar fi convins că ea nu-i frânsese inima. Deși până în seara asta nu se gândise la Emily de când parlamentul intrase în sesiune în urmă cu câteva luni. Fusese mult prea ocupat cu legea forței de muncă.

– Da! Worth bătu cu pumnul în masă. Vocea de obicei veselă a ducelui era plină de furie. Cred că putem cădea cu toții de acord că Lady Emily este cea mai josnică ființă cu putință. Nu are nici o scuză pentru ceea ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă privește, ea nu mai există.

Numai Worth era în stare să deschidă un subiect neplăcut. Ducele fusese cel mai indignat dintre toți de comportamentul lui Lady Emily. Și cel mai interesat să se asigure că Lady Emily știa că ea renunțase la un viitor conte pentru un baron.

– Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? zise Lucas cu un mârâit, acoperindu-și chipul cu o mână.

Buna dispoziție a lui Worth se întoarse odată cu hangița care apăru cu băuturile lor.

– Continuă să le aduci, iubire, îi zise el, după care se întoarse spre Lucas și adăugă: Eu doar subliniez că dacă vrei o domnișoară care să te iubească pentru tine însuți, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauți.

– Da, răspunse oftând Lucas. Ridică halba în aer pentru a-l saluta pe duce. N-am zis deja asta? Ultimul loc unde m-aș duce ar fi sezonul și petrecerile sale, de asta am și evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

– Oh, de *asta* nu ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse cu o grimasă Worth. Eu credeam că din cauza ceaiului călduț și a discuțiilor banale. De aia stau departe de ele.

– Tu le eviți pentru că nu servesc coniac, și asta o știm cu toții, sublinie Bell, uitându-se fix la Worth, cu brațele încrucișate strâns la piept.

Worth îi făcu cu ochiul prietenului său.

– Pentru asta și pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Hollister era salonul de jocuri de noroc preferat al lui Worth. Își petrecea aproape tot timpul liber acolo. Hollister îi oferise ducelui un cec în alb și el câștiga și pierdea mici averi acolo în mod regulat.

Lucas se scărpină în bărbie și se uita absent la halba sa.

– Dacă domnișoarele aristocrate n-ar ști că-s conte, aș avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Hmm. Băutura avea un efect de relaxare asupra cuvintelor. Poate și asupra gândurilor.

Râsul lui Worth făcu să trosnească bârnele de lemn ale tavanului tavernei.

– Aș plăti să văd *asta*. Un conte îmbrăcat în haine obișnuite pentru a găsi *adevărata iubire*. Are ceva poetic, nu?

Clayton râse și el și clătină din cap, în vreme ce privirea vicleană, mijită a lui Bell deveni mai intensă.

– Nu-i o idee *complet* ciudată.

Își înclină capul într-o parte.

– Ce nu este?

Lucas aproape că uitase ce spusese.

– Ideea de a te preface că ești un om de rând pentru a găsi o soție, răspunse Bell.

Worth îl plesni pe Bell peste spate.

– Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei*.

Bell nu bea niciodată. Halba lui conținea probabil lapte de orez sau ceva la fel de neinteresant. Prefera să-și păstreze controlul asupra simțurilor, și asta o știau cu toții. El era cel care se asigura mereu că ajungeau cu toții bine acasă și fără să dea inutil peste gardienii sau profesorii de la Oxford. Marchizul se aplecă înainte pentru a se uita direct la Lucas.

– În circumstanțele potrivite, ar putea funcționa, știi?

– Să mă prefac om de rând? răspunse clipind Lucas. Nu văd cum.

– Toată lumea din aristocrație îl cunoaște, sublinie Clayton. Cum ar reuși?

– Sugerezi să poarte o mască sau să-și schimbe înfățișarea? întrebă Worth, mângâindu-și bărbia, mijind și el ochii de parcă lua ideea în serios.

Lucas își mută privirea de la Worth la Bell.

– Doar nu sunteți serioși. Clayton are dreptate. Cum ar funcționa vreodată?

– Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva, cum ar fi situația... potrivită.

– Cum ar fi? răspunse Worth, tărăgănând cuvintele. Se aplecă și el în față.

– Voi doi mă speriați, știți asta? răspunse Lucas. Pare că chiar încercați să puneți la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcționeze.

– Ca o... petrecere la casa de la țară, răspunse Bell către Worth, mângâindu-și bărbia și ignorând total îngrijorarea lui Lucas.

Worth înclină din cap, cu ochii încă mijiți.

– Da, o petrecere la casa de la țară. Înțeleg ce vrei să zici.

– Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care știe despre experiment.

– Experiment? Clayton deveni atent. Puține lucruri îmi plac mai mult decât un experiment și sunt pe cale să trimit invitațiile la petrecerea anuală de la casa mea de vacanță.

Clayton rosti cuvintele nonșalant, de parcă nu aruncase cu o grămadă de vreascuri în focul care deja ardea intens și nebun.

– Experiment? repetă amorțit și clipind Lucas.

Bell pocni din degete.

– Petrecerea de la casa ta de vacanță ar fi perfectă, Clayton.

– Stai. Stai. Stai. Stai. Stai. Lucas, care stătea între Bell și Worth, împinse cu ambele mâini în umerii prietenilor lui. Trebuia să se trezească repede. Prietenii lui își pierduseră mințile, chiar și Bell, care de obicei era cel calm când lucrurile o luau prea mult pe arătură. O petrecere la casa de la țară nu-mi va schimba identitatea. Domnișoarele din aristocrație tot vor ști cine sunt la o astfel de petrecere.

– Are dreptate, răspunse Clayton, dând mai multă bere pe gât.

Slavă Cerului, Clayton nu lua până la urmă discuția asta în serios.

– Nu dacă inviți doar debutantele din acest sezon, răspunse Bell, cu un zâmbet îngâmfat în colțul buzelor. Și nu dacă creezi circumstanțele potrivite.

Lucas inspiră adânc și îndepărtă halba din fața lui.

– Domnișoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

Poftim. Ăsta era bun-simț, care lipsea din plin din această discuție.

– Aici intervin *circumstanțele* potrivite, răspunse Bell, încrucișându-și brațele la piept, încă zâmbind.

Worth își scărpină începutul de barbă neagră din bărbie și zâmbi și mai larg, și mai fermecător decât Bell.

– Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

– Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândești. Este de-a dreptul medieval, declară Lucas, clătinând din cap.

– Nu o mască, răspunse Bell.

Se rezemă de scaunul lui și-și mușcă buza inferioară, gest făcut deseori când punea ceva la cale.

– Sau un costum, continuă Lucas.

Împinse și mai departe halba. Mai multă băutură ar transforma situația asta deosebită în ceva și mai nebunesc.

– Nu neapărat un... costum.

Bell schimbă un zâmbet strengăresc cu Worth.

– Pentru Dumnezeu, o să mă distrez *maxim* uitându-mă la asta, adăugă Worth, încuviințând din cap.

– Uitându-te la ce? Clayton încreți confuz nasul. Eu nu mai știu despre ce naiba vorbiți voi doi.

– Eu vorbesc despre Lucas prefăcându-se a fi un servitor, răspunse Bell, încă rânjind ca un măgar.

Lucas clipi.

– Un servitor?

Dintre toate lucrurile la care se așteptase să le spună prietenul lui, aceste cuvinte fuseseră la coada listei.

– Da. Este perfect, adăugă Worth, încuviințând din cap.

Lucas se întoarse spre el și se holbă la duce de parcă își pierduse mințile.

– Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

– Asta tot nu rezolvă problema cu mamele domnișoarelor care îl pot recunoaște. Chiar și îmbrăcat ca un servitor, sublinie Clayton.

– Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumusețea. Mare parte a oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenți la majoritatea

lucrurilor, doar la ce au nevoie și ce vor. Măcar atâta am învățat în pregătirea mea ca spion, că oamenii nu-s atenți la detalii. Sunt dispus să pariez că nici una dintre acele domnișoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor și realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi și perucă pudrată.

– Și are și avantajul că un servitor va fi în excelenta poziție de a descoperi cum se poartă realmente o domnișoară, adăugă Worth, dându-și părul negru lung de pe față cu degetele. Aș face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potențial soț și cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

– Sunteți amândoi nebuni, știți asta? răspunse Lucas.

Începea chiar să se îngrijoreze. Prietenii lui chiar credeau că nebunia asta ar funcționa?

– Nu știu, răspunse Clayton, trăgând de lavaliera de la gât. Dar mie mi se pare distractiv. Eu sunt dispus să ofer petrecerea mea iminentă ca locație pentru asemenea experiment.

– Atunci și tu ai înnebunit, declară Lucas.

La dracu'. Își pierduse ultimul aliat în nebunia asta.

– Gândește-te, zise Bell, revenind cu atenția spre Lucas. Există potențialul de a-ți oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact așa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Lucas mîji ochii la marchiz.

– Este de-a dreptul alarmant că tu nu vezi problema acestui plan.

Bell ridică din umeri.

– Ce problemă? Riscul nu-i mare. Dacă te recunoaște cineva, vom cere pur și simplu acelei persoane să intre în joc. Cu siguranță se va distra alături de noi.

– Și dacă găsesc o domnișoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur și simplu jos livreaua și să declar că-s un conte, și să mă aștept ca ea să se îndrăgostească nebunește de mine?

– Deloc, zise Bell. Eu doar sugerez ca tu să *cunoști* aceste tinere domnișoare după felul cum tratează servitorii. Nu mă îndoiesc că cele bune la fire vor fi amabile și plăcute. După ce ai câteva candidate, vei ști pe cine să curtezi sezonul viitor.

Lucas clătină lent din cap. Trase halba înapoi spre pieptul lui. Poate cu mai multă bere, tot raționamentul ăsta va căpăta mai mult sens.

– Sugerezi să-mi aleg o viitoare soție după cum tratează un servitor?

Bell arcui dintr-o sprânceană.

– Lady Emily cum trata servitorii?

Rosti cuvintele lent și deliberat.

Lucas încleștă maxilarul. Naiba să-l ia pe Bell! Știa mereu ce să spună. Amintiri nedorite îi trecură prin minte. Amintiri despre frumoasa și desăvârșita Lady Emily răstindu-se la servitoare pentru că-i adusese ceai călduț și concediind un servitor pentru că-i prinsese trena rochiei în ușa trăsurii când o închisese.

– După expresia feței tale, văd că îmi dai dreptate, zise Bell.

Lucas se gândi un moment. Poate că era din cauza celor patru halbe de bere consumate, dar dintr-odată întregul plan începea să i se pară... bun. Nu doar bun, ci și rațional, și util. Încercase să găsească o metodă de a intra pe piața căsătoriilor fără a fi nevoit să îndure domnișoarele care erau interesate doar de banii și de titlul lui. O întâlnire cu o astfel de femeie era suficientă pentru întreaga viață. Pentru Dumnezeu, era posibil ca prietenul lui să fi dat peste planul perfect!

– Sunt dispus să o fac cu tine, zise la întâmplare Bell, ridicând din umeri.

– Poftim? Sprâncenele negre ale lui Worth se unira peste ochii lui albaștri. *Tu* de ce ai face-o?

Bell își îndreptă umerii și se rezemă de scaun.

– Pentru că am restrâns la trei posibilități vânătoarea mea după trădătorul de la Bidassoa.

– Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? clarifică Worth, coborându-și vocea.

– Întocmai, răspunse Bell. Și dacă Clayton îi va invita pe cei trei bărbați la petrecere, mă voi preface și eu că sunt un servitor pentru a-i supraveghea.

Worth dădu capul pe spate și râse.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai un alt motiv, Bell. Mintea ta este mereu preocupată de munca pentru Maiestatea Sa. Chiar și când bem.

Zâmbetul lui Bell se lărgi.

– De ce să nu folosim ocazia pentru două scopuri utile? Recunosc că mă gândeam la planul ăsta înainte ca Lucas să ne spună că-și caută soție, dar cu atât mai bine dacă ne ajută pe amândoi, zic eu. Dar chiar va trebui să ne comportăm ca servitorii. Va trebui să-i servim pe invitați și să facem toate îndatoririle pe care le au de făcut servitorii.

– Hmm. Îmi place ideea de a spiona sub propriul acoperiș. Clayton mai luă o înghițitură mare din bere. Face toată chestia să fie un pic fascinantă. Și cum eu n-am fost soldat sau n-am servit altfel pe Maiestatea Sa, simt că-i de datoria mea să accept această farsă. Ca să nu mai zic cât îmi plac experimentele. O vei face, Lucas?

Lucas duse halba la gură și o goli. Apoi își șterse gura cu dosul palmei.

– Cum să refuz, acum că participă și Bell alături de mine?

Worth mai acceptă o halbă de bere de la hangiță și aruncă o monedă în aer drept bacșiș. Îi zâmbi scandalos de fermecător, după care reveni cu atenția la conversație.

– Eu, unul, sunt așa de interesat să văd cum vor ieși lucrurile că nu doar voi privi la spectacol, ci voi și paria o sumă mare că voi doi nu o veți scoate la capăt. Pariați cu mine?

Se uită la amândoi cât putu de competitiv.

Bell își dădu ochii peste cap.

– Pentru tine totul este un pariu, Worth.

– Poate, dar trebuie să recunoști că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Cinci sute de lire că pe amândoi vă va recunoaște o mamă cu ochii ageri, într-o săptămână.

– Accept eu pariul! declară Clayton, ridicând degetul în aer. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Pufnetul lui Lucas întrerupse răspunsul lui Worth.

– Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alții.

Nările lui Worth fremătară. Se adună și-și îndreptă umerii.

– Mă simt ofensat. Dacă voi doi, gogomanilor, puteți, sigur că pot și eu.

Clayton își umflă obrajii și clătină din cap, fără să se uite în ochii lui Worth.

– Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Worth își încrucișă brațele la piept și-și săgetă prietenul cu privirea.

– Chiar nu crezi că aș reuși?

– Da, recunoscu Clayton, părând ușor sfios. Nu dacă chiar trebuie să joci rolul unui servitor și să faci într-adevăr sarcinile. Nu.

Worth își mută privirea la Bell.

– Nici tu nu crezi că sunt în stare?

Aproape că părea rănit. Bell clătină din cap.

– Nici o șansă! Scuze, Excelență, dar ești mult prea obișnuit să fii servit ca să servești pe oricine altcineva.

– Dar tocmai așa știu să o fac cum trebuie, răspunse Worth, cu o expresie nemulțumită pe față.

Lucas pufni.

– Mă tem că a te uita la cineva cum servește și a *servi* realmente sunt două lucruri complet diferite.

Worth mări ochii.

– Tu ești conte, pentru Dumnezeu! De crezi că *tu* poți servi?

– Poate că-s un conte, dar știu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri și scoțând viermii din pesmet. Și astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, răspunse Lucas.

Worth dădu cu palma în masă. Halbele se zdruncinară.

– Bine. O *mie* de lire că rezist și eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

– Acum cine-i nebun? întrebă Clayton, ridicând din sprâncene la Worth.

– Eu sunt chiar serios. Worth avea maxilarul încleștat. O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

– Eu, strigară toți trei la unison.

Capitolul 1

Domnișoara Frances Wharton tresări când mama ei intră grăbită în salonul pentru micul dejun. Mama zâmbea, ceea ce însemna că primise „vești bune", cum le zicea ea sau, mai precis, exact *opusul* veștilor pe care Frances dorea să le audă. Frances închise exemplarul din *Îmblânzirea scorpiei* și-l ascunse după un ghiveci cu flori. Mama se plângea mereu că citea prea mult.

– Tocmai m-am întors de la Lady Cranberry, declară mama. Mi-a confirmat că Sir Reginald Francis va participa la petrecerea de la casa de la țară a familiei Clayton de săptămâna viitoare.

Frances schimbă o privirea cu sora ei mai mică aflată în fața ei. Aibgail avea doar 17 ani și nu debutase încă, în vreme ce Frances avea 18 ani și tocmai debutase în acest sezon. Mama ei pusese ochii pe Sir Reginald Francis pentru ea. Frances habar n-avea de ce. Omul era un cavaler al Coroanei, dar era și un mitocan zgomotos, încrezut. Ca să nu mai zicem că numele lui de familie era Francis. Nu-și imagina o viață în care să o cheme Frances Francis. Prezenta așa de multe *probleme*.

– Mamă, nu mă simt prea bine. Nu sunt sigură că pot participa la petrecerea familiei Clayton.

Frances duse dosul palmei la frunte într-un gest cât de dramatic putu. Nu se pricepuse niciodată la dramatisme, dar mama părea să le aprecieze de obicei.

– Prostii! răspunse mama, neimpresionată de data asta. Ești sănătoasă precum un cal, dar și dacă ai face ciumă, aș cere servitorilor să te care la petrecere.

Frances se uită pieziș și încruntată la mama ei.

– Îmi doresc să fi putut participa, zise Abigail cu un oftat prelung și dramatic.

Duse și ea dosul palmei la frunte. Acum da, sora ei mereu avusese fler pentru dramatism. Cumva dramatismul lui Abigail părea mai

credibil decât al ei. Frances își zise să o întrebe pe sora ei cum să fie mai dramatică și mai credibilă la asta.

– Tu n-ai debutat încă, răspunse mama către Abigail.

– Știu, suspină Abigail, subliniindu-și jalea.

Încă ceva de reținut. Mai multe suspine.

– Dar așa mult mi-ar plăcea să particip la o petrecere în provincie cu o grămadă de domni chipeși, continuă Abigail.

– Cu domni chipeși și Sir Reginald Francis, mormăi Frances.

Mama se uită la Frances cu o privire care arăta clar că nu i se părea deloc amuzantă gluma fiicei ei.

– Eu nu înțeleg de ce obiectezi la Sir Reginald, zise mama cu nasul în sus.

Frances își încrucișă brațele la piept și bătu darabana cu degetele peste cotul opus.

– Să vedem. Are dublul vârstei mele.

– 40 de ani nu înseamnă bătrân.

Nasul mamei rămase în aer.

– Este îngâmfat, continuă Frances, încă bătând darabana.

Mama își flutură batista.

– Toți bărbații cu titluri sunt îngâmfați. Tatăl tău era când l-am cunoscut.

– Este complet neinteresant, continuă Frances, scărpinându-se în obraz.

– Nu știu de ce zici asta. *Mie* mi se pare interesant.

Frances arcui o sprânceană.

– Mi-a povestit aproape o oră despre o partidă de whist jucată acum patru ani. Despre o mână pe care a pierdut-o, apropo. Și nu una fascinantă.

– Oh, Frances, ești așa de specială! Mama oftă răbdător și duse batista la gât. Trebuie să-ți amintești, spuse pe o voce șoptită de parcă nu erau singure în propriul salon, oricât de ponosit era. Tu nu ai cine știe ce zestre și, deși te iubesc, nu ești vreo mare frumusețe.

– Mulțumesc pentru încurajare, mamă, răspunse Frances, înăbușindu-și râsul la impertinența mamei ei.

– Vorbesc serios, continuă mama. Sir Reginald s-a arătat *interesat*. Oferta lui de căsătorie s-ar putea să fie cea mai bună pe care o s-o primești.

– Dacă interesul înseamnă să reciți o poveste veche de patru ani despre un joc de cărți, bănuiesc că ai dreptate, mamă, dar ți-am zis deja, eu sunt perfect fericită să-i dau zestrea mea lui Abigail ca să ne asigurăm că *ea* se mărită bine.

Înclinația lui *papa* pentru jocurile de noroc asociată cu talentul de a pierde provocase mari necazuri financiare familiei în ultima vreme, dar Frances nu înțelegea de mama ei nu era practică și nu dubla zestrea lui Abigail. Avea sens. Aparent, mama ei nu aprecia asta.

Mama flutură din nou batista în aer.

– Asta-i nebunie.

– Nu este, răspunse Frances. Abigail chiar este *interesată* să găsească un soț. Cu zestrea amândurora, chiar ar putea face o căsătorie decentă. Eu nu-mi doresc un soț.

Mai discutaseră despre asta de cel puțin șase ori și mereu mama ei nu-i acordase atenție. O înnebunea pe Frances. Mama nu-și închipuia că o tânără s-ar putea să-și dorească realmente să nu se căsătorească.

Mama clătină din cap.

– Încetează să mai spui asemenea prostii. Aș chema un doctor să te consulte dacă am avea bani pentru așa extravaganțe.

Frances oftă. Nu va câștiga această discuție. În ceea ce o privea pe mama, o căsătorie decentă era singurul lucru din lume la care merita să te gândești. Neavând un fiu, Lady Winfield își petrecea mult prea mult din timpul ei făcându-și griji pentru viitorul fiicelor ei și alegerea soților acestora. Nu era o noutate pentru Frances că nu era cea mai căutată debutantă a sezonului. Pe lângă faptul că tatăl ei era doar un baron și în ciuda lipsei unei zestre decente, petrecuse mult prea mult timp din acest sezon stând lângă celelalte tinere retrase. Când un posibil pretendent o invita la dans, ea îl speria repede vorbind pe îndelete despre planurile de a discuta cu magistrații pentru a convinge parlamentul să schimbe legislația pentru cei săraci. În acest moment, își stabilise ferm ținta pe îngrozitoarea lege a forței de muncă ce urma să fie votată în toamnă, de cum se întrunea parlamentul.

Frances abia împlinise zece ani când tatăl ei o luase la plimbare prin Hyde Park și văzuseră un grup de oameni săraci protestând

în fața casei unei politician. Mica mulțime fusese furioasă, transpirată și înarmată cu furci. Strigau despre cum erau tratați de lege. Tatăl ei încercase să treacă repede pe lângă scenă, dar ea insistase să se oprească și să asculte.

Fusese îngrozită de ceea ce auzise. Nici una din plângerile mulțimii nu păruse a fi vreo cerință scandaloasă. În acea zi jurase că atunci când va avea vârsta potrivită, va face orice și tot ce putea pentru a-i ajuta. Ca debutantă, avusese puține ocazii să schimbe politicile, dar ceea ce avea uneori era atenția vreunui membru influent din Camera Lorzilor din parlament. La balurile aristocrației, pe durata dansurilor, se știa că spusese lucruri precum: „Lord Sharton, știați că deseori săracii sunt obligați să plătească amenzi pe care nu au de unde vreodată să le plătească?" sau „Lord Abemarle, știți că prizonierii săraci sunt judecați fără să aibă un avocat? Cum putem spune că trăim într-o societate civilizată când un asemenea lucru este adevărat?"

Deseori pe chipul partenerului de dans apărea o expresie echivalentă cu a unui iepure prins în capcană și o aducea repede pe margine în clipa în care dansul se oprea, fără a o mai vizita vreodată.

Mama o avertizase de nenumărate ori să înceteze să fie așa de nesuferită. Acesta era cuvântul pe care îi plăcea să-l folosească pentru micile „ieșiri" ale lui Frances, dar ea refuza să se oprească. Nu o interesa deloc să-și caute un soț, dar dacă tot ajungea la urechea unora dintre cei mai puternici bărbați din parlament, putea să se facă utilă. Continuase să fie „nesuferită" pe durata sezonului până când aproape toți burlacii aristocrației fugeau de ea când o vedeau venind.

Se dovedise că Sir Reginald Francis fusese în afara țării mare parte din sezon. După spusele mamei, era și bogat, atât de bogat încât era dispus să treacă cu vederea zestrea ei demnă de milă. De asta mama spera la o căsătorie cu el și de aceea mama era așa de dornică să o ducă la petrecerea de la casa de la țară a lui Lord Clayton.

– Trebuie să-mi promiți că vei fi agreabilă, continuă mama, dând din deget la Frances.

– Când sunt eu nesuferită?

Frances îi făcu cu ochiul lui Abigail pe la spatele mamei lor.

– Știi că mă refer la ieșirile tale, dragă, răspunse mama, tamponându-și fruntea cu batista.

Frances ridică din umeri.

– Eu nu înțeleg de ce ar trebui să accept prima ofertă primită.

– Prima ofertă este de obicei cea mai bună, draga mea, zise mama. Și apoi, până acum nu ai *nici* o ofertă, așa că nu cred că mai contează. Am auzit de la câțiva oameni care îl cunosc bine că Sir Reginald nu-i speriat de tinere domnișoare care discută despre politică și altele. De data asta mama își lipi batista de buze, cu sprâncenele lăsate îngrijorate peste ochii ei cenușii. Pot doar să sper că asta-i adevărat.

Frances se încruntă. Ar fi putut să creadă că așa ceva era adevărat despre Sir Reginald dacă nu l-ar fi întâlnit deja. Prielnica ocazie apăruse cu o săptămână în urmă la ultima petrecere din sezon. Vorbise tot timpul numai despre el. Mama o privise cu atenție pe durata prezentărilor și o întrerupsese imediat pe Frances când ea încercase să aducă în discuție legea forței de muncă, acea lege hidoasă pe care un membru la fel de hidos din Camera Lorzilor o susținea. Un Lord Kendall. După sursele lui Frances, voturile erau strânse, surse care constau din ziar și urechea ei lipită de ușa biroului tatălui său când îi veneau prietenii în vizită și discutau despre politică. Dar votul fusese amânat până în sesiunea următoare a parlamentului și Frances n-avea de gând să tacă din gură cu privire la această chestiune de fiecare dată când era în compania vreunui aristocrat. Și dacă vreodată se întâlnea cu hidosul Lord Kendall, avea de gând să-i spună ce crede.

– Pot doar să sper că Sir Reginald nu mă plictisește de moarte vorbind despre o partidă de faraon de acum vreo zece ani, zise oftând Frances.

Mama își dădu ochii peste cap.

– Nu contează, vineri plecăm spre Devon. Se întoarse spre masă. Mă duc să-i cer Albinei să înceapă să facă bagajele. Pregătește-te, și fără discuții despre politică. Mama se întoarse repede spre ea. M-ai înțeles, Frances Regina Thurgood Wharton?

Frances ridică degetul în aer.

– Legea forței de muncă nu este neapărat poli...

– Fără discuții despre legi. Sau săraci. Sau forță de muncă. Sau orice de genul ăsta.

Mama pufni.

– Bine. Frances se gândi pentru scurt timp să încrucişeze degetele la spate, dar asta ar fi fost necinstit, iar ea era onestă. Uneori prea onestă. Prea bine, promit să nu discut despre asta. Cel puţin nu cu Sir Reginald.

– Sau cu orice domn burlac din aristocraţie, termină mama, arcuind dezaprobator o sprânceană la ea.

Frances puse pumnii în şolduri.

– Prea bine. Sau cu orice domn burlac din aristocraţie, repetă ca papagalul.

– Excelent! S-ar putea să te măritäm.

Mama zâmbi, îşi ridică fustele bordo şi ieşi din încăpere.

Uşa abia se închise în urma mamei lor când Abigail se uită cu ochii ei cenuşii sclipind la Frances şi o întrebă destul de serios:

– Ce ai de gând să faci, Frannie? Nu ai ţinut degetele încrucişate, te-am văzut. Oh, ţi-ai încrucişat degetele de la picioare?

Frances nu se putu abţine să nu zâmbească. Sora ei o cunoştea bine. O iubea pe Abigail de când avea doi ani şi se uita pe furiş în pătuţul lui Abby. Frances se simţea răspunzătoare faţă de ea şi chiar fusese serioasă când îi spusese mamei ei că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să renunţe la zestrea ei pentru a face mai substanţială zestrea lui Abigail. Ar fi făcut orice pentru surioara ei.

– Aş fi putut să-mi încrucişez degetele de la picioare, dacă-mi dădea prin cap, glumi ea. Dar i-am promis mamei că nu voi discuta despre nici una din cauzele dragi mie şi aşa voi face.

Abigail se aplecă înainte şi se uită la ea.

– Ce o să faci?

Frances ridică din umeri.

– Nu prea am de ales. Bănuiesc că va trebui să găsesc altă cale să-l conving pe Sir Reginald să nu mă ceară.

Ochii lui Abigail erau mari.

– Cum ai de gând să faci asta?

Sora ei nu-şi sfidase niciodată părinţii şi părea etern uimită de înclinaţia lui Frances de a face asta.

Frances ridică *Îmblânzirea scorpiei* şi se duse la fereastră. Se uită pe geam la parc, strângând cartea la piept şi gândindu-se la chestiune. Privirea îi căzu lent pe carte şi o ţinu în faţă,

trecând cu privirea peste copertă. Apoi se întoarse spre sora ei și un zâmbet viclean i se întinse pe chip. Tocmai îi trecuse prin minte ideea perfectă.

– O să mă port precum cea mai mare scorpie din țară, evident.

Capitolul 2

Londra, începutul lunii august 1814

– O să-l numim Clubul Valeților, declară Lucas.

Trecuseră trei zile de când la beție le venise ideea și nici unul dintre ei nu dăduse înapoi când se treziseră. Aparent, chiar făceau nebunia asta, și Lucas nu putea să spună că nu voia. Cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât avea mai mult sens. Și se gândise la asta fără să fi băut ceva.

Veniseră cu toții la casa lui Clayton ca servitorii să-i învețe treburile casnice. Tocmai terminau probele pentru livrea, un eveniment care îl încânta pe Worth.

– Nu contează ce port, zise ducele cu un zâmbet fermecător și făcând cu ochiul. Totul stă în cum porți hainele.

– Clubul Valeților, repetă Bell. Îmi place cum sună, și chiar am de gând să fiu un valet bun.

Bell nu avea nevoie de livreaua Clayton, dar oricum i se luau măsurile pentru a avea hainele potrivite unui valet la interviul său.

– Cine ar fi știut că pantalonii până la genunchi și ciorapii albi îmi vor veni așa de bine? exclamă Worth, ignorând complet discuția lor despre denumirea escapadei lor.

– Da. Livreaua Clayton este chiar deosebită, zise Clayton. Haine negre, veste verzi, cămăși albe, ciorapi albi.

– Ar trebui să mă plătești mai mult pentru că-s mai înalt, adăugă Worth, netezindu-și partea din față a cămășii. Servitorii înalți nu-s plătiți mai mult?

Bell clătină din cap.

– Nu vom fi plătiți.

– Ba bine că nu, răspunse Worth. Dacă tot muncesc ca servitor, mă aștept să fiu plătit ca atare.

Clayton dădu capul pe spate și râse.

– Nu-ți face griji, Worth. Vei fi plătit. De obicei, în această perioadă a anului angajez oameni în plus ca să ajute cu petrecerea de la casa de la țară. Veți primi plata după ce terminați cele două săptămâni de muncă. Aș zice că o să ai nevoie de fiecare gologan pe care îl poți obține dacă ne vei plăti fiecăruia câte o mie de lire când se termină asta.

Worth se uită urât la el.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji de mia de lire. Arată-mi doar ce să fac și o voi face. Apropo, eu am de gând să fiu grăjdar, dar îmi place cum sună „Clubul Valeților".

– Nu va fi nimeni lacheu ca mine? întrebă Lucas. Credeam că facem asta împreună.

Bell trase de manșetă.

– Eu trebuie să fiu aproape de oamenii pe care-i supraveghez. Am de gând să aranjez ca măcar unul dintre ei să aibă nevoie de valet înainte să înceapă petrecerea.

– Ce o să-i faci valetului lui? întrebă Clayton cu ochii mari.

Bell ridică din umeri.

– Nu-ți face griji. Nimic periculos. Cel mai probabil o să-i dau bani omului.

– A fi grăjdar nu va fi la fel de solicitant precum a fi valet, îi zise Lucas lui Worth. Când ai făcut pariul nu ne-ai spus că aveai de gând să fii grăjdar.

– Nici o grijă, răspunse Worth, părând un pic ofensat. Am nevoie de măcar o șansă corectă să câștig. Și apoi, eu mă simt mult mai confortabil printre cai decât printre oameni.

– Nu-ți face griji, îl liniști Clayton pe Lucas. Chiar și ca grăjdar, va avea de-a face cu oaspeții. La petrecerile mele ieșim destul să călărim.

– Poftim, răspunse îngâmfat Worth, îndreptându-și umerii.

– Eu tot cred că nu o să fii în stare să o faci, zise Bell în timp ce croitorul îi lua măsurile.

– Mă flatează câtă încredere ai în mine, Bell, răspunse Worth. Ajutorul de croitor îi măsura umerii. Fără umplutură, îi zise Worth acestuia. N-am nevoie.

– Prea bine, răspunse Lucas. Dar am de gând să vizitez din când în când grajdurile să văd cum te descurci.

– Chiar te rog, răspunse Worth.

– Cred că am tot ce-mi trebuie, milord.

Croitorul se ridică, adună bucățile de materiale și sfoara folosită să ia măsurile. Ajutorul de croitor veni lângă el.

– Mulțumesc, domnule Kirby, răspunse Clayton. Majordomul vă va conduce pe amândoi.

Croitorii ieșiră din încăpere și Clayton sună după doamna Cotswold, menajera. Formidabila doamnă sosi în câteva clipe. Purta o rochie închisă la culoare, lungă până la podea, un șorț perfect apretat și un inel cu chei atașat de talie cu o curea. Clayton îi informase deja că doamna Cotswold era menajera proprietății lui. O chemase înainte de petrecere pentru a-i ajuta prietenii.

Toți cei trei potențiali servitori se ridicară în picioare când menajera intră în încăpere. Erau așezați în fața ei, în ordinea înălțimii. Ea trecu pe lângă ei și apoi se întoarse spre angajatorul său.

– Eu nu-s prea sigură de asta, milord.

– Înțeleg că îți este dificil să-i vezi ca servitori, doamnă Cotswold, începu Clayton, dar, după cum am spus, în următoarele două săptămâni, tu și ceilalți servitori aveți voie să-i tratați la fel ca pe unul de-al vostru.

– Nu asta mă preocupă, răspunse doamna, cu gura încordată. Ideea este că nu sunt sigură că vreunul din ei este la înălțimea însărcinărilor. Un servitor are îndatoriri multiple și variate, muncește mult și este destul de obositor.

Clayton strânse din buze. Părea că se străduia să nu râdă.

– Înțeleg perfect, doamnă Cotswold. Au fost cu toții de acord să facă tot ce pot. Nu-i așa, domnilor?

Toți trei încuviințară îndatoritor din cap. Lucas înaintă.

– Doamnă Cotswold, aș vrea să-ți mulțumesc că-ți rezervi din timpul ocupat pentru a ne ajuta. Promit să iau în serios instructajul. Îmi voi da silința să fiu cât mai bun ca servitor.

Doamna Cotswold înclină din cap spre el.

– Mulțumesc, milord. Apreciez.

– Și eu am început deja să studiez îndatoririle de valet, zise Bell. Am vorbit pe îndelete cu al meu în ultimele câteva zile. M-a informat că o mare parte din munca lui este să vegheze la lumânări. N-am știut niciodată.

– Lumânările sunt doar o parte din muncă, milord, spuse doamna Cotswold, clătinând lent din cap.

Părea că are mari îndoieli.

– Eu sunt pregătit să învăț, răspuns Bell, făcând o plecăciune spre femeia austeră.

Apoi doamna Cotswold se întoarse spre Worth. El părea că încerca să-și ascundă un zâmbet.

– Și dumneavoastră, Excelență? zise ea cu o sprânceană arcuită și arătând sceptică.

– Tot ce pot să spun în apărarea mea este că am pariat o sumă destul de mare pe asta și urăsc să pierd pariuri, răspunse Worth, uitându-se direct peste capul ei, spre șemineu.

– Ați pariat pe asta? întrebă doamna Cotswold, ridicând mai mult din sprânceană.

– Da.

Worth rămase nemișcat precum o statuie. Doamna Cotswold își relaxă abia vizibil umerii.

– Bine, păi de ce nu ați spus așa? Nu mă îndoiesc deloc că veți fi cel mai bun servitor dintre toți, Excelență.

Worth tuși.

– Grăjdar.

– Oh, deci nu veți fi în casă? clarifică menajera.

– Nu, zise Worth ridicând bărbia și încă la dispoziție.

– Probabil că așa-i cel mai bine, răspunse doamna Cotswold. Le întoarse spatele și toți cei patru schimbară priviri amuzate. Nici unul nu îndrăzni să scoată un cuvânt însă când menajera se întoarse din nou către ei, cu mâinile la spate și zise: Vom începe cu lucrurile de bază.

– Care sunt? întrebă Lucas.

– Cum se curăță argintăria, răspunse doamna Cotswold, uitându-se la fiecare pe rând de parcă aștepta să vadă dacă au obiecții la această sarcină.

Cei trei viitori servitori încuviințară la unison.

– Ce altceva? întrebă Bell.

– Pentru dumneavoastră? răspunse doamna Cotswold. Cum să întâmpinați invitații și cum să-i serviți cum trebuie, inclusiv cum să vă ocupați de hainele și ghetele domnilor.

Bell încuviință din cap.

– Desigur.

– Și? insistă Lucas.

– Pentru un lacheu? Cum să curățați lămpile și cum să serviți la cină, răspunse doamna Cotswold.

– Bănuiesc că eu ar trebui să mă duc la grajduri atunci, zise Worth, îndreptându-se deja spre ușă.

– Nu așa de repede, *Rhys*, zise doamna Cotswold.

Worth încremeni, cu o expresie de surpriză totală pe chip. Pe buzele menajerei se zări un mic zâmbet.

– Vă dați seama că servitorii sunt apelați deseori pe numele lor de botez?

Worth tuși și se scutură de uimire. Dacă nu-l oprise o menajeră spunându-i pe numele de botez, îl oprise aparent mustrarea ei.

– Desigur, răspunse el, întorcându-se pentru a fi cu fața spre ea și înclinând din cap. Dar de ce să nu fiu instruit în grajduri?

– Totul la timpul cuvenit, răspunse doamna Cotswold, dar mai întâi, sunt lucruri pe care va trebui să le învățați de la mine.

– Cum ar fi? arcui Worth dintr-o sprânceană.

– Cum ar fi cum să puneți pături în jurul picioarelor unei doamne, răspunse menajera cu o mică pauză, lucru pe care ați putea fi chemat să-l faceți dacă invitații noștri vor merge la plimbare într-o trăsură.

Worth se încruntă.

– Suntem în luna august.

Doamna Cotswold încuviință din cap.

– Unor doamne le este frig și în august.

– Prea bine. Worth oftă. Altceva?

– Da. Multe alte lucruri. Cum ar fi... cum să pară că nu ascultați conversațiile stăpânului vostru. Le zâmbi încordat tuturor. Începem?

Capitolul 3

Moșia din provincie a vicontelui Clayton, Devon, august 1814

Frances coborî din trăsură la conacul Clayton și respiră ușurată. Prin preajmă nu mai era nimeni. Era posibil să ajungă în camera ei fără o întâlnire neplăcută cu Sir Reginald. Albina, camerista lor, coborâse deja pentru a se alătura celorlalte cameriste. Biata Albina era și ajutor de bucătar, și servitoare, și cameristă acum. *Papa* jucase de mult banii pentru a plăti un personal întreg.

– Lady Winfield, zise Lady Clayton, frumoasa lor gazdă, care stătea lângă ușa de la intrare pentru a le întâmpina. Ce mă bucur că dumneavoastră și frumoasa dumneavoastră fiică sunteți cu noi.

Frances îi zâmbi lui Lady Clayton și făcu o scurtă reverență către femeie. Lady Clayton era tânără și minunată, și părea așa de amabilă. Se cunoscuseră la evenimentele din timpul sezonului și între ele se înfiripase o simpatie imediată.

– Și noi suntem așa de bucuroase să fim aici, răspunse mama. Vă mulțumim pentru amabila invitație, Lady Clayton.

– Lord Winfield nu a putut veni? întrebă încruntându-se Lady Clayton.

Mama tresări.

– Uh. Mă tem că are niște afaceri de care trebuie să se ocupe la Londra. Dar sperăm să ni se alăture săptămâna viitoare.

Nu mai aveau un servitor angajat de mult timp. Din fericire, doi lachei de la reședința Clayton își făceau de treabă trăgând cuferele de pe trăsură, în timp ce Frances privea nervoasă în jur. Cu cât rămâneau mai mult afară, cu atât erau mai mari șansele ca Sir Reginald să le zărească.

Spre imensa ușurare a lui Frances, Lady Clayton le conduse în curând în holul mare și superb al conacului. Mirosea a ceară cu lămâie, și Frances era uimită de cât de curat și bine păstrat părea

totul. Pe lângă faptul că era mult mai mic, conacul de la țară al lui *papa* era murdar zilele astea, de când concediaseră majoritatea servitorilor și vânduseră lucrările de artă și mobila. Dar la conacul Clayton erau destui servitori, inclusiv cei doi lachei care veneau în urma lor, cărându-le cuferele, și menajera formidabilă care stătea lângă balustradă și se uita la ei. Aparent, tocmai o lăsase pe Albina în camerele servitorilor.

– Doamna Cotswold vă va conduce în camerele voastre, zise Lady Clayton, făcând un gest spre menajeră.

– Mulțumesc, zise mama. Vru să meargă după menajeră, care deja se întorsese spre scara mare, dar reveni la Lady Clayton. Oh, încă ceva. Sir Reginald Francis a sosit deja?

Se exprimase ca și cum era ceva de care își amintise, dar Frances știa mai bine.

Frances își ținu respirația cât Lady Clayton clipi uimită la întrebare. Biata femeie se încruntă apoi.

– Păi... Își înclină gânditoare capul într-o parte. Păi, da. Cred că Sir Reginald a sosit în această dimineață devreme.

Pe chipul mamei se întinse un zâmbet larg.

– Excelent, zise ea cu ochii sclipind.

Îi zâmbi cu subînțeles lui Frances.

Încercând să rămână complet inexpresivă, Frances oftă și-și ridică fustele. Dacă Sir Reginald era deja aici, cel mai bine era să urce cât mai repede în siguranța dormitorului ei.

Țâșni prin hol, dărâmând aproape unul dintre bieții lachei care se îndrepta spre partea din spate a casei cu cufărul ei. Fără îndoială se îndreptase spre scara servitorilor.

– Te rog, zise ea pe un ton șoptit destul de tare către bărbat. Îmi duci cufărul direct sus, te rog.

Arătă repede cu capul spre scările din hol.

Chipul servitorului era ascuns de cufărul ce-l ducea pe umăr, dar el își întoarse trupul repede spre scara dublă și zise:

– Cum doriți, milady.

Frances aproape că izbucni în lacrimi de ușurare. Evident că se purta complet nepotrivit, dar în acest moment prea puțin îi păsa. Ar fi trebuit să-și aștepte mama și menajera, dar ea o luă în fața lacheului. Arătă spre scările din fața ei.

– Pe aici? întrebă ea de parcă era ceva perfect normal ca un invitat să ceară indicații servitorilor.

– Da, milady, răspunse lacheul care îi ducea cufărul cu o voce care părea ușor amuzată.

Când Frances ajunse sus, încercă să-l aștepte pe lacheu să i se alăture, dar neliniștea ei câștigă și continuă să urce. Bietul om căra hainele și lenjeria ei intimă pentru două săptămâni pe umăr, așa că nu putea să dea vina pe el că nu era la fel de iute de picior ca ea.

– Eu... te aștept în capul scărilor, zise ea, apucându-și fustele și aproape alergând restul treptelor.

Când ajunse în vârf, privi în jur cu panică. Holul era incredibil de lung și avea zeci de uși închise care arătau la fel. Groaznic de neplăcut!

– La dreapta? strigă ea pe o voce spartă în vreme ce lacheul urca cu hotărâre în urma ei.

Jos, mama încă stătea de vorbă cu Lady Clayton. Oh, ce o reținea? Fără îndoială că întrebări indiscrete despre Sir Reginald.

– La stânga, domnișoară, răspunse lacheul.

Încă nu-i putea vedea fața, dar Frances sesiză din nou tonul amuzat din vocea tânărului. Dar nu se opri să se gândească la asta. Se grăbi sârguincioasă spre stânga în schimb. Ajunse pe la jumătatea holului când își dădu seama că poate trecuse pe lângă camera ei.

– La capătul holului, se auzi vocea lacheului.

Ajunsese la al doilea etaj destul de repede pentru cineva care căra un cufăr așa de greu.

Al doilea lacheu se chinuia mai mult. Se lupta să urce cufărul mamei. Frances privi spre el și tresări. Mama avea tendința să împacheteze îngrozitor de multe lucruri.

Întorcându-se iarăși spre hol, Frances își continuă drumul spre capătul acestuia, apoi se opri să-l aștepte pe lacheu. Nu avea de ales. Nu știa care dintre camere era a ei. Rămase lângă fereastră, bătând din picior și mușcându-și buza.

Lacheul aproape că o ajunse din urmă când se deschise o ușă de care ea trecuse și, dintre toți oamenii, ieși chiar Sir Reginald. Frances încremeni și-și ținu respirația, de parcă doar acest simplu

gest îl va împiedica să o observe dacă se uita în direcția ei. Din fericire, nu o făcu. Se întoarse cu spatele spre ea și se îndreptă spre scări. Chiar și cu spatele la ea, Frances era sigură că era el. Îi recunoscuse chelia și umerii căzuți.

Nu mai avea timp de pierdut. Sir Reginald se putea întoarce în orice moment.

–Aici? zise ea către lacheu pe un ton șoptit.

Nu așteptă răspunsul. Deschise foarte repede ușa și intră. Dacă alesese greșit, lacheul va trebui să intre și să-i spună asta. Câteva clipe mai târziu, lacheul deschise ușa și intră și el.

–Îmi pare teribil de rău dacă am greșit camera, zise ea, grăbindu-se și închizând ușa zdravăn în urma lui. Doar că eu...

Hmm. Ce ar putea ea să-i spună bietului băiat ca să justifice comportamentul ei ciudat?

–Nu-i nici o greșeală, răspunse lacheul, dând jos de pe umăr cufărul ei și așezându-l pe podea lângă fereastră. Este camera corectă. Dar păreați să vă grăbiți.

Frances, care rămăsese cu urechea spre ușă ca să asculte pașii lui Sir Reginald, clipi. Întâi avu senzația că vorbirea lacheului părea destul de educată. Apoi, un lacheu tocmai comentase despre comportamentul ei? Ei bine, asta cu siguranță era o impertinență. Voia sau nu o monedă?

Dar, gândindu-se mai bine, se hotărî că nu putea să dea vina pe el pentru că se purta ciudat după modul cum se purtase *ea*. Oricum, mama va fi aici în curând și sigur va fi foarte nemulțumită să dea peste Frances singură în cameră cu un servitor.

Trebuia să plătească băiatul și să-l lase să plece. Ascultând încă la ușă, cu spatele la lacheu, cotrobăi prin săculețul atârnat la încheietură. Înăuntru avea câteva monede care ar fi fost suficiente pentru el.

Bagă mâna înmănușată în micul săculeț până simți conturul unei monede. O scoase și se uită la ea. O jumătate de liră. Suficient. Luând moneda, se întoarse pentru a se uita la lacheul care stătea la doi pași în spatele ei și... trase aer în piept.

Dumnezeule! Nu era un băiat, ci un bărbat în toată firea și probabil unul dintre cei mai înalți și sigur cei mai frumoși din câți văzuse ea vreodată. Avea niște ochi inteligenți verde-închis și un chip ce părea sculptat în marmură. Sprâncene negre, un nas perfect,

umeri laţi şi buze pline, masculine. Duse inconştient moneda la buze şi expiră, uitându-se la el de parcă era o statuie trezită la viaţă. Dumnezeule! Se pare că, cumva, reuşise să se închidă într-un dormitor cu darul divin făcut servitorilor.

Capitolul 4

Lucas miji ochii la tânăra drăguță pe care tocmai o ajutase. Se sprijinea de ușa închisă a dormitorului, cu o mână lipită de lemn, cu cealaltă ținând o monedă aproape de buzele trandafirii. I se părea lui sau corpul ei tremura? Niciodată nu mai văzuse o domnișoară așa grăbită. Se purtase de parcă în urma ei venea satana. Acum stătea acolo într-o stare destul de agitată, cu pieptul umflându-i-se de la respirațiile precipitate, cu pielea îmbujorată într-o minunată nuanță roz.

O văzuse uitându-se la el. De două ori. Apoi ochii ei se concentrară. Se uita fix la el. Nu era nici o îndoială că expresia de pe chipul ei era de surpriză completă. Pentru o secundă teribilă se întrebă dacă îl recunoscuse, dar renunță repede la idee. El nu o recunoscuse pe *ea*. Era destul de sigur că și-ar fi amintit-o dacă ar fi fost prezentați. Își petrecuse mare parte a dimineții cărând cuferele pe scări pentru diferite tinere domnișoare și mamele lor, dar aceasta era prima tânără care îi atrăsese atenția în întregime. Nu doar pentru că era frumoasă – și chiar era, brunetă, un nas obraznic și niște ochi negri minunați care dădeau de înțeles că punea ceva la cale –, dar cel mai mult îi atrăsese atenția cu comportamentul ei neașteptat. Cu siguranță fusese prima domnișoară care să le abandoneze pe doamna Cotswold și propria mamă ca să urce grăbită în camera ei înaintea lui. Ca să nu mai zică și că-i ceruse să o urmeze pe scara mare. La început, crezuse că ea avea o nevoie urgentă de a folosi toaleta, dar când Sir Reginald ieșise din camera lui, ea se albise și intrase în primul dormitor ieșit în cale. Ce se întâmpla între tânără și Sir Reginald? Sau era doar groaznic de timidă și făcea tot ce putea ca să-i evite pe toți ceilalți oameni? Dar se îndoia serios că era timidă la cum se uita la el.

Bănuielile lui Lucas fură confirmate când tânăra înaintă spre el și zise:

– Te-ar deranja mult dacă te-ai uita afară și te-ai asigura că un bărbat cam cu vreo zece centimetri mai scund decât tine, grizonant la tâmple, început de chelie, umeri lăsați și cu o expresie îngâmfată pe față nu mai este pe coridor?

Lucas fu nevoit să-și muște buza ca să nu izbucnească în râs. Era descrierea lui Sir Reginald, dacă Lucas ar fi auzit vreodată una. Pe lângă faptul că era imprevizibilă, această tânără mai avea și umor. Ambele o făceau interesantă. Interesantă și un pic misterioasă. Dar de ce se ascundea de Sir Reginald? Nu era un bărbat demn de o intrigă.

Lucas zâmbi la ironia propriului gând. Și *el* se ascundea de Sir Reginald. De fapt, mai devreme se îngrijorase un pic când văzuse oprindu-se trăsura lui Sir Reginald. Se știau din parlament. Sir Reginald l-ar fi putut recunoaște dintr-o singură privire. Doar dacă nu cumva Bell avea dreptate și cei din aristocrație rareori observau servitorii.

Oricum ar fi fost, Lucas își spuse să-l întrebe pe Clayton de ce naiba îl invitase pe cavaler la petrecere. Clayton primise ordine stricte ca lista de invitați să fie redusă pentru a reduce riscul de recunoaștere.

Va avea timp să discute mai târziu cu Clayton despre Sir Reginald, dar pe moment Lucas intenționa să-i facă pe plac tinerei domnișoare. Dacă avea nevoie de o confirmare că Sir Reginald nu mai era pe coridor, Lucas îi va oferi una. Evident că doamna Cotswold nu-l învățase nimic despre decența de a pândi după invitați pe coridor, dar deja era destul de sigur că nu ar fi trebuit să fie singur într-o cameră de oaspeți cu o tânără domnișoară, așa că ce mai conta și un pic de pândă?

Se apropie de ușă și tânăra se dădu grăbită la o parte, dar nu înainte ca el să-i simtă adierea parfumului. Un miros floral ușor și vaporos ce făcu să i se învârtă capul.

– Mă scuzați, zise el, tușind din nou.

De ce-și simțea gâtul încordat în prezența acestei tinere?

Buzele ei formară un mic O și ea se îndepărtă mai mult de ușă.

– Mă scuzi.

Își feri privirea, roșind un pic.

O făcuse să se îmbujoreze? Asta era adorabil. Lucas păși în față, roti clanța și întredeschise ușa. Se uită afară pe coridor. James,

celălalt lacheu, care cărase cufărul mamei, intra în dormitorul alăturat. Altfel, holul era gol. Probabil că mama fetei încă stătea de vorbă cu Theodora jos. Lucas se gândi un pic la femeia care nici măcar nu păruse să observe că fiica ei fugise pe scări și dispăruse. Întreaga situație era destul de ciudată. Îi părea un pic rău pentru tânăra femeie.

Lucas închise din nou ușa și se întoarse spre ea.

– Se pare că nu mai este, raportă el.

Tânăra oftă prelung și se sprijini de perete, înclinând capul spre umărul drept. De sub bonetă îi ieșise o șuviță de păr negru și căzuse pe șal. Vru să răsucească șuvița pe deget, să vadă dacă era la fel de moale precum părea.

– Oh, ce mă bucur! Mulțumesc. Mulțumesc foarte, foarte mult! exclamă ea.

– Vă... deranja, milady? nu se abținu Lucas să întrebe.

Fără îndoială că doamna Cotswold nu ar fi de acord ca un servitor să fie așa de băgăcios. Dar, de fațadă sau nu, tot era un domn, și un domn proteja mereu o doamnă. Dar cine era această tânără domnișoară și ce pericole o pândeau din partea lui Sir Reginald dintre toți oamenii? Poate că bărbatul era un arogant îngâmfat, dar era inofensiv, din câte știa Lucas. Deși cavalerul fusese cu siguranță un ghimpe în coastele lui Lucas pe timpul verii. Sir Reginald oscilase între a apăra legea forței de muncă și a o respinge, așa că Lucas își petrecuse mare parte din ultimele luni încercând să-l convingă pe cavaler de meritele legii.

În mod normal, Lucas ar fi fost mulțumit să dea la petrecere peste unul dintre oamenii pe care încă trebuia să-i convingă. I-ar fi oferit ocazia să-și susțină cauza, dar la această petrecere în mod deosebit ar fi fost jenant dacă Sir Reginald îl recunoștea, ceea ce era posibil, cu păr pudrat sau nu. Era evident că Lucas trebuia să stea departe de el.

– Nu mă deranja... încă, răspunse tânăra cu ceea ce părea a fi un zâmbet nestăpânit. Dar de asta am vrut să mă îndepărtez așa de repede de el. Sunt convinsă că în viitor mă va deranja.

Lucas era indecis dacă să zâmbească sau să se încrunte. Această tânără domnișoară avea un mod fascinant de a se exprima. Tot ceea ce spunea era ceva neașteptat. Își dădu seama că abia aștepta să-i audă următoarea frază. Dar nu-i plăcu să audă că ea anticipa

necazuri din partea lui Sir Reginald. Cavalerul spusese sau făcuse ceva necavaleresc față de ea?

– Vreți să-i spun să păstreze distanța față de dumneavoastră, milady?

Lucas își dădu seama cât de impertinent sunau cuvintele de cum îi ieșiră pe gură. În calitate de conte, Lucas avea tot dreptul să spună așa ceva, dar ca servitor... era cu totul altceva. La dracu'! Nu începuse tocmai bine șarada asta, nu-i așa? Ca să nu mai spună că nu prea putea să-i zică lui Sir Reginald să păstreze distanța cât era îmbrăcat ca un servitor. Pentru prima dată în toată dimineața, Lucas se îndoia serios de inteligența experimentului cu Clubul Valeților.

Tânăra veni mai aproape. Părea că-i studiază chipul.

– Ești foarte amabil, domnule...?

– Lucas, zise el.

La dracu'! Acum va crede că acesta era numele lui de familie. Ce avea această tânără de-l tulbura? În mod normal, era mult mai stăpân pe el decât cum se purta în prezent.

– Domnule Lucas, răspunse ea, dar nu cred că-i nevoie. Pot să mă descurc singură cu Sir Reginald. Atât timp cât îl văd venind, adăugă ea cu un râset ciudat.

– Cum doriți, milady, zise Lucas.

Era în cameră de suficient timp. Ar trebui să plece înainte să ajungă mama ei și să-i găsească împreună în cameră nesupravegheați. Tuși și gesticulă spre ușa pe care tânăra o bloca din nou.

– Mai doriți ceva, milady? întrebă el pe cel mai îndatoritor ton al său.

Doamna Cotswold insistase că un servitor adevărat nu pleca niciodată dintr-o cameră fără a întreba dacă se mai dorește ceva.

– Oh, eu...

Tânăra domnișoară roși din nou și el își dori să-i atingă pielea moale.

– Păi, atunci, eu o să...

El făcu un gest către ușă.

– Oh, da, da, desigur. Ea se îmbujoră cu o nuanță și mai profundă de roz. Era cu mâna pe clanță când ea zise: Stai, eu...

El se întoarse și o lovi peste mâna întinsă, în care aparent ținuse un fel de monedă pentru că aceasta căzu pe podea cu un zornăit.

În același moment se aplecară amândoi să o ridice.

– Mă scuzați, zise el.

– Oh, vai, zise ea.

Capetele li se ciocniră cu o bufnitură sănătoasă. El culese primul moneda și amândoi își cereau profund scuze unul celuilalt în timp ce se ridicau și-și frecau capetele. El vru să-i returneze moneda și ea îi împinse mâna. Căldura degetelor ei îl arse chiar dacă ea avea mănuși.

– Nu. Nu. Păstreaz-o. Era pentru tine, zise ea, încă roșind profund.

– N-aș putea să o accept, milady. Nu după ce aproape că v-am dărâmat pe podea.

– Nu, te rog. Ai câștigat-o. Mulțumesc pentru discreția cu Sir Reginald, adăugă ea încuviințând din cap.

– Este plăcerea mea, milady.

Lucas ura să-i ia banii. Se simțea ca un mitocan, dar cu cât aștepta mai mult, cu atât mai mari erau șansele să fie descoperiți împreună. Lui Lucas îi răsunară în urechi cuvintele lui Worth. Ducele își declarase intenția de a lua bacșișul oferit de invitați. Worth zisese că abia aștepta. De fapt, pariase la Clubul Valeților că el va primi mai mult bacșiș decât oricare dintre ei. Un pariu pe care Lucas și Bell cu greu l-ar fi putut refuza. Worth avea cele mai mici șanse să fie plătit pentru un serviciu exemplar. Căzuseră repede de acord și acum, cu gândul la pariu, Lucas băgă moneda în buzunar. Și pentru că dacă ar fi fost un servitor adevărat, ar fi acceptat bucuros bacșișul. Nu avea sens să pară suspect în mod inutil.

– Mulțumesc, milady. Trebuie să plec.

Mângâie moneda din buzunarul vestei de culoarea smaraldului.

– Nu, eu îți mulțumesc, răspunse ea. Măcar atât pot face.

Lucas trase de clanță.

– Îmi faceți un favor, milady? întrebă el, știind că era complet deplasat, dar neputându-se stăpâni.

Ea clipi la el.

– Ce favor?

– Îmi spuneți cum vă cheamă?

Ea mări surprinsă ochii.

– Cum mă cheamă?

– Da, sper să nu mă considerați prea îndrăzneț.

Dintr-odată se simți ciudat că întrebase. Dar scopul lui avusese două aspecte. Mai întâi, chiar voi să-i știe numele ca să se poată interesa discret despre ea și familia ei. Și apoi, hotărâse că a pune o întrebare necuvenită s-ar putea să fie cea mai bună cale să afle ce părere avea ea cu adevărat despre servitori și astfel să-i zărească și caracterul. Era pe cale să afle dacă ea era avară.

Ea își dădu la o parte bucla de pe umăr și pe față îi apăru un zâmbet larg.

– Bănuiesc că-i corect să-ți spun numele meu după ce ai fost așa de amabil să mi-l spui pe al tău, răspunse ea. Eu sunt Frances. Frances Wharton.

– Mulțumesc, milady.

Făcu o plecăciune. Gata. Nu doar că ea nu se simțise ofensată de întrebare, dar îi mai oferise și un zâmbet superb. Până acum France Wharton chiar părea o tânără domnișoară drăguță.

Lucas ieși din cameră și închise ușa în urma sa. Ieșise la fix. James ieșea din celălalt dormitor și Lucas coborî scările alături de el pentru a se ocupa de următoarea trăsură.

Scoțând moneda din buzunar, o aruncă în aer și o prinse în pumn. Frances Wharton? Nu folosise și cuvântul „lady", dar probabil că era nobilă, pentru că altfel nu ar fi fost invitată la petrecere. Ca să nu mai vorbim că era îmbrăcată ca o lady, vorbea ca o lady și fusese tratată ca o lady de Theodora. Interesant atunci că nu folosise acel cuvânt când îi spusese numele ei. Nici nu simțise nevoia de a spune numele tatălui ei. Wharton? Hmm. Se pare că Lucas știa un baron cu numele ăsta. Pe chip i se întinse un zâmbet. Da, într-adevăr. Frances Wharton putea să fie o tânără domnișoară la care să fie atent.

Capitolul 5

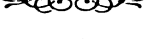

În acea seară, la masa lungă din sufrageria lui Lord Clayton, scaunul gol din dreapta lui Frances nu-i provoca nici o grijă. Mama ei stătea de partea cealaltă a golului, supraveghind-o pe Frances în timp ce zâmbea și încuviința din cap precum o nebună de la azil. Mama știa clar ceva ce o mulțumea despre viitorul ocupant al scaunului. Ceea ce putea să însemne un singur lucru. Sir Reginald era pe drum. Teoria era logică. Nu ocupa nici un alt loc de la masă și dorința fierbinte a lui Frances ca el să se fi îmbolnăvit și să nu vină deloc se frânse când Lady Clayton zise cu voce tare pentru ca toată masa să audă:

– Sir Reginald ar trebui să sosească în orice moment.

Inima lui Frances se prăbuși.

Înainte de cină încercase deja să se prefacă bolnavă, considerând că asta ar fi fost o alternativă mult mai bună decât să se poarte ca o scorpie. Ca să facă pe scorpia ar fi trebuit să joace teatru și asta era cu siguranță obositor, pe când a te preface bolnav însemna să stai întins în pat și să citești, și ce ar fi putut fi mai bine decât asta?

În ciuda tusei false a lui Frances, a dosului palmei la frunte și a multor oftaturi suspinate, mama ei nici nu voise să audă. Mama îi ordonase să se îmbrace pentru cină și să se pregătească să fie fermecătoare și prietenoasă. Îi mai reamintise și că nu trebuia să menționeze, sub nici o formă, ceva despre legea forței de muncă sau orice altceva referitor la politică.

Frances îi permisese cu reticență bietei Albina să o ajute să se îmbrace, în tot acest timp îndoindu-se serios că va putea fi fermecătoare *sau* prietenoasă, mai ales dacă vecinul ei la cină era Sir Reginald. Cum să se prefacă interesată când bărbatul începea să povestească o istorie despre picioarele lui sau ceva la fel de stupefiant? Abigail se pricepuse mereu la a asculta poveștile plictisitoare ale altor oameni și la a se preface interesată. Frances însă avea

tendința de a alterna între expresii de iepure prins în capcană și pastor adormit, cum le descrisese mama ei. Dar Frances nu avea de ales. Poveștile plictisitoare erau plictisitoare, și Sir Reginald se dovedise a cădea în păcatul acesta în mod repetat.

Pentru a mia oară, Frances se întrebă de ce mama ei nu renunța pur și simplu la ea și nu economisea banii de zestre pentru Abigail. Abigail era fermecătoare. Abigail era prietenoasă. Abigail abia aștepta să se mărite, să conducă o gospodărie și să aibă o familie. Abigail nu voia să discute niciodată despre politică. Abigail semăna mai mult cu celelalte tinere femei de la petrecere. Ce ghinion că Abigail nu era sora mai mare dintre ele două!

Frances privi în jur la ceilalți invitați de la masă. În mare parte, erau tinere domnișoare și mamele lor. De fapt, acum că Frances se gândea, de la masă lipseau considerabil domnii burlaci. Nu că ar fi deranjat-o cu privire la curtat, dar bănuia că celelalte domnișoare veniseră aici (la fel ca mama ei) cu speranța de a găsi mai mulți burlaci. Frances ridică din umeri în sinea ei. În mod normal, era interesată să discute politică cu burlacii, dar cum îi promisese deja mamei că nu va aborda subiectul, bănuia că acum nu mai conta cât de mulți erau prezenți. Dar se îndoia serios că celelalte tinere și mamele lor gândeau la fel.

Frances se mai uită o dată pe furiș în jurul mesei. Erau câteva tinere minunate. Le recunoscu pe fiecare. Ca și ea, erau toate paria sezonului. Cele care nu aranjaseră nici o căsătorie.

Cu o singură excepție notabilă.

Lady Julianna Montgomery.

Lady Julianna era fiica ducelui de Montlake și sora prietenei lui Frances, Mary. Lady Julianna era superbă, cu părul blond și ochii de un verde-deschis. Era înaltă, zveltă și manierată. De fapt, era așa de bogată, populară și frumoasă încât *Times* îi urmărise debutul și curtările succesive. Abigail și mama ei stătuseră ca pe ghimpi cât îi citiseră poveștile. Frances își amintea frânturi din bârfele lor. Aparent, în anul precedent, când Lady Julianna debutase, existaseră zvonuri că atrăsese atenția evazivului duce de Worthington, dar nimeni nu crezuse asta cu adevărat. După toate relatările, Worthington era fermecător și peste măsură de frumos, dar era și un bine cunoscut afemeiat și un cunoscut jucător. Niciodată nu frecventa evenimentele aristocrației. Cu toate astea, zvonurile

avuseseră o oarecare credibilitate. Până la urmă, dacă Worthington avea de gând să se însoare în sfârșit, Julianna Montgomery era cu siguranță genul de tânără care ar fi putut să-l ducă la altar. În mod surprinzător, Lady Julianna rămăsese fără obligații pe durata întregului său sezon de debut, dar în acest sezon găsise un partener excelent. Se logodise cu marchizul de Murdoch. Marchizul era tânăr, bogat, chipeș și moștenitorul ducelui de Murdoch, unchiul său fără copii.

Frances luă o înghițitură din vin și din spatele paharului se uită la Lady Julianna.

Blonda era la petrecere cu mama și cu sora ei mai mică, care tocmai debutase în acest sezon și încă nu se logodise. Lady Julianna era tot ceea ce nu era Frances. Regală. Senină. Fermecătoare. Superbă. Frances nu avea să știe niciodată cum reușea să păstreze o expresie senină și amabilă pe chip. Fără îndoială că Lady Julianna era un diamant de primă clasă. Cu siguranță zestrea ei era indecent de mare. Și Frances era complet sigură că Lady Julianna nu făcea niciodată ceva necuvenit, cum ar fi să deschidă o discuție despre politică cu potențialii pretendenți. Nu era de mirare că marchizul de Murdoch o ceruse de soție.

Când Lady Julianna se întoarse dintr-odată și-i surprinse privirea, Frances aproape că-și scăpă paharul de vin. Își feri repede privirea. Perfect! Acum fusese surprinsă holbându-se la Lady Julianna Montgomery. Ce altfel de comportament nepoliticos mai putea avea în seara asta? Se uită la ceasul aflat pe șemineul din centrul lungii încăperi. Acel ceas era cea mai lentă mașinărie din istorie. Oftă doar pentru ea. Va fi obligată să stea aici cel puțin încă două ore, dacă nu trei. Genul acesta de reuniuni formale erau așa de lungi și plictisitoare. Mai ales când discuția era așa de trivială ca acum. Mama pălăvrăgea cu femeia de lângă ea despre iminenta sosire a lui Sir Reginald. Frances se plictisea deja și cavalerul nici nu sosise.

Singurul lucru care făcea ca seara să nu fie complet pierdută era faptul că acel servitor foarte chipeș, care o ajutase cu cuferele și-o întrebase cum o cheamă în această dimineață, servea la masă. Nu reușise să-și ia ochii de la el toată seara. I se părea ei sau el tocmai se uitase la ea? Îl chema Lucas. Domnul Lucas. Fusese foarte amabil cu ea. Încercase chiar să-i dea moneda înapoi. Nu mai cunoscuse vreodată un servitor care să facă așa ceva. Nici un servitor care

să fie așa de chipeș și bine făcut ca el. Pe lângă faptul că era înalt, umerii lui lați umpleau haina neagră ce-i venea perfect, ca să nu mai menționeze și... Dumnezeule, i se înfierbântau obrajii. Mama ar face o criză dacă ar ști ce gânduri necurate avea Frances despre un servitor. Își ascunse zâmbetul după șervet și încercă să nu se uite la domnul Lucas. Prea mult.

Câteva clipe mai târziu, Sir Reginald intră grăbit în sufragerie.

– Îmi pare *teribil* de rău, milady, zise el către gazda lor, dar am primit o scrisoare de la *prințul regent* și nu amâni să citești o scrisoare de la Georgie.

Se prefăcu că dorea ca doar Lady Clayton să audă, dar rosti cuvintele suficient de tare să fie auzite în întregul salon.

Frances nu se abținu. Privi la domnul Lucas. Tocmai își dăduse ochii peste cap? Asta era interesant. Mai luă o înghițitură din paharul ei de vin pentru a-și reprima din nou zâmbetul.

Sir Reginald își găsi repede scaunul gol la dreapta lui Frances și se așeză. Tocmai voia să deschidă gura să vorbească, când mama se aplecă spre Frances pentru a-i spune:

– Dragul meu Sir Reginald, trebuie să ne povestiți totul despre ce a spus *prințul regent* în scrisoarea sa.

Lui Frances nu-i scăpă că și mama subliniase cuvintele „prințul regent" și aproape că se răsturnase din scaun în încercarea de a-i atrage atenția lui Sir Reginald.

Pe buzele subțiri ale cavalerului apăru un zâmbet mulțumit de sine, timp în care domnul Lucas îi aranja un șervet în poală. Frances observă cu o oarecare repulsie că Sir Reginald nici măcar nu se uită la servitor.

Sir Reginald tuși.

– Păi, m-a întrebat cum îmi merge la petrecere și a dorit să știe dacă mi-ar face plăcere să vin la cină la *Carlton House* când mă întorc, anunță Sir Reginald, cu vocea ridicată din nou ca întreaga masă să audă.

– Ai auzit asta, Frances? întrebă mama, încuviințând din nou din cap. Sir Reginald a fost invitat la *Carlton House*.

Frances făcu un efort să zâmbească și să încuviințeze din cap, dar era sigură că arăta suferindă și ciudat. De ce continuau să sublinieze cuvintele „prinț regent" și „Carlton House"? Frances nu-l plăcuse niciodată pe prinț și nu avea de gând să înceapă să-l placă

acum. Omul era aproape mereu de partea greșită în orice problemă politică de care fusese ea vreodată interesată.

– Intenționez să-i răspund și să-l invit aici, cu binecuvântarea lui Lady Clayton, desigur.

Sir Reginald zâmbi și încuviință din cap către Lady Clayton care își ridică paharul de vin, înclină din cap și zise:

– Desigur, Sir Reginald. Desigur.

Mama aproape că țipă. Puse o mână pe piept.

– Regentul! Să vină aici! Adică, gândește-te, Frances.

Încăperea se umplu cu multe discuții și entuziasm la vestea că prințul regent va fi invitat să se alăture. Frances se uită la domnul Lucas care își strânsese pungă buzele și ridicase din sprâncene cu o expresie de entuziasm în bătaie de joc la veste. Ea își reprimă din nou râsul în spatele șervetului chiar înainte ca Sir Reginald să se întoarcă spre ea și să-i spună:

– Draga mea domnișoară Wharton, mă bucur să vă văd din nou. Încă-mi amintesc fascinanta noastră discuție despre whist de ultima dată când am vorbit.

– Și eu mi-o amintesc, reuși să murmure Frances, în timp ce mama zâmbea aprobator.

Frances privi la domnul Lucas când spuse asta și fu convinsă că văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui ferme. Dumnezeule, dar frumos mai era! Era cumva cald în sufragerie dintr-odată?

– Da, adăugă mama, Frances a menționat de câteva ori despre conversația voastră fascinantă despre whist.

Mama se aplecă așa de mult spre Sir Reginald, încât Frances fu nevoită să-și ia paharul de vin ca să nu cadă și să se dea așa de mult pe spate în scaun încât risca să cadă. De altfel, când scaunul se înclină spre spate, domnul Lucas apăru și îndreptă scaunul.

– Ai grijă, Frances, șopti mama încet, cu un zâmbet fals lipit pe față de dragul lui Sir Reginald.

Frances îi mulțumi din priviri domnului Lucas și ridică din nou paharul de vin la buze. Era destul de sigură că mama va înnebuni dacă va continua să zâmbească așa.

Când Frances reveni să asculte conversația, Sir Reginald vorbea în continuare despre whist. Frances se uită cu coada ochiului la cavaler. El chiar credea că povestea lui despre whist era fascinantă? După zâmbetul larg de pe chipul său, părea să o creadă pe mama.

Frances se luptă cu impulsul de a clătina din cap. Unii oameni credeau prea repede lingușirile.

Câteva clipe mai târziu, Frances se uita prin încăpere pentru a surprinde din nou privirea domnului Lucas, dar aparent plecase. Probabil că se îndrepta spre bucătării pentru a aduce următorul fel de mâncare. Frances avu ciudata senzație că rămăsese singură. Privi din nou în jurul mesei. Când privirea îi căzu pe Lady Julianna, femeia îi zâmbi încurajator. Frances îi zâmbi și ea chiar după ce Sir Reginald tuși din nou.

– Sper să nu mă considerați prea îndrăzneț că vă spun, domnișoară Wharton, dar v-am căutat toată după-amiaza, anunță cavalerul.

– Da? zise Frances, strângându-și paharul de vin de parcă o putea cumva salva de conversație. Îmi pare rău să aud asta.

Pentru această declarație mama se încruntă la ea.

Dar cuvintele nu păreau să-l fi afectat cumva pe cavaler. El continua să vorbească de parcă nici nu o auzise:

– Da, dar când mi-a sosit omul de la Londra cu poșta și era o scrisoare de la *prinț*, ei bine...

Sir Reginald lăsă fraza să moară.

„A fost mai important să citească scrisoarea decât să mă caute", termină în gând Frances în locul lui, mușcându-și buza ca să nu zâmbească. Își dorea ca domnul Lucas să fi fost în încăpere ca să audă ultima parte. Sir Reginald putea să fie destul de amuzant după ce consumai destul vin și aveai perspectiva corectă.

– Oh, mai povestiți despre scrisoarea *prințului*, îl încurajă mama pe Sir Reginald.

Părea că-i gata să-și sfâșie șervetul de entuziasm. Frances continua să-și țină paharul de vin de parcă era ultima legătură cu sănătatea mintală.

– Desigur că în scrisoarea de la *prinț* mai erau și altele, continuă amabil Sir Reginald, dar nu devii confident al *prințului* povestindu-i secretele.

Omul își tamponă buzele cu șervetul și se uită cu subînțeles la Frances.

Frances își mută nefericită privirea. Cercetă încăperea. La masă erau patru lachei care serveau și doi dintre ei fuseseră ocupați luând bolurile cu supă, în timp ce domnul Lucas și al patrulea ieșiseră din încăpere. Cei doi reveniră în curând aducând un platou mare

din argint pe care se afla o gâscă friptă. Aşezară platoul pe un bufet gol şi începură să-i ajute pe ceilalţi doi lachei să aranjeze farfuriile. Frances nu fusese niciodată prea atentă la intrările şi ieşirile servitorilor la mese precum aceasta, dar în seara asta urmărea toate mişcările domnului Lucas. La scurt timp după ce el termină cu farfuriile, era ocupat trecând de la o persoană la alta, oferind felii de gâscă friptă, în timp ce doi dintre colegii lui cărau platoul. Ea îi urmări înaintarea, cu un sentiment ciudat bolborosind în stomac cu cât el se apropia de ea.

– Milady? întrebă el, făcând o plecăciune când în sfârşit ajunse la locul ei. Gâscă friptă?

– Da, te rog, răspunse ea, fără să se uite la el şi sperând cu disperare că nici mama, nici însăşi domnul Lucas nu-şi vor da seama că ea se îmbujorase.

La naiba! Niciodată nu roşise când i se oferise gâscă friptă. *Ea* era gâsca.

Fu servită rapid şi eficient, după care domnul Lucas şi platoul trecură la Sir Reginald, în vreme ce mama întrebă:

– Sir Reginald, cât de des cinaţi cu *prinţul?*

Ochii mamei sclipeau într-un fel care o îngrijoră pe Frances. Era oficial. Interesul mamei pentru prietenia cavalerului cu prinţul se apropia de obsesie.

– Oh, destul de des, aş zice, răspunse Sir Reginald cu un alt zâmbet îngâmfat pe faţă.

Frances se uită la domnul Lucas, care de data asta arcui dintr-o sprânceană. Era evident că se îndoia de declaraţia trufaşă a lui Sir Reginald. Frances bâjbâi după şervet pentru a-l duce la buze înainte să izbucnească în râs.

– Prinţului îi place whistul? reuşi ea în sfârşit să-l întrebe pe Sir Reginald.

Cavalerul mări ochii. Frances nu era sigură dacă el era mulţumit că ea îl întrebase ceva sau mulţumit că avea o ocazie în plus să vorbească. Poate ambele?

– Da, îi place, milady.

Următoarele trei sferturi de oră Frances stătu să-i asculte pe Sir Reginald şi pe mama ei conversând îndelung despre obiceiurile cu jocurile de noroc ale prinţului regent, în timp ce ea bea din vin şi se folosea de furculiţă ca să se joace cu friptura.

Când Sir Reginald se lansa într-o istorisire care părea să nu scape nici un detaliu despre călătoriile lui la Clayton House, descriind complet detaliile fiecărei opriri pentru a schimba caii, cum îl duruse spatele de fiecare dată când cobora din trăsură și (poate cel mai fascinant) cât de mult noroi părea să se afle pe drumuri în ultima vreme, Frances se hotărî că nu mai putea. Poate că nu era în stare să se prefacă bolnavă, dar nimic nu o oprea să pretindă că-i o scorpie. Abia decise să facă o scenă care (spera) să-l oripileze pe Sir Reginald și (cu îndurare) să-i ofere scuza pentru a ieși din sufragerie, când îl văzu pe domnul Lucas turnându-i mai mult vin în pahar.

Asta era. Ocazia perfectă. Nu căutai calul de dar la dinți.

Se uită la domnul Lucas și-i făcu cu ochiul, sperând că privirile pe care le schimbaseră toată noaptea nu existau doar în imaginația ei. Ar fi regretat crunt dacă domnul Lucas ar fi interpretat greșit, dar oricum își va cere sigur scuze mai târziu.

Se ciocni de brațul domnului Lucas, făcând să se verse vinul pe fața de masă și pe fustele ei și sări imediat în picioare. Își șterse frenetic rochia pătată cu șervetul.

– Bădăran neîndemânatic! strigă ea pe cel mai ascuțit și mai indignat ton. Uită-te la fusta mea! Este distrusă!

Domnul Lucas se întoarse cu spatele la masă ca doar ea să-l vadă. Pentru un groaznic moment, ea crezu că se înșelase total și că el nu înțelesese că o făcuse dinadins.

Făcu o plecăciune către ea, semnalând cu sclipirea din ochi că era de acord cu șiretlicul.

– Îmi cer mii de scuze, milady. Voi aduce imediat ceva pentru a curăța fusta.

– Nu-i nevoie, răspunse ea, tot pe un ton tăios. Rochia este distrusă. Mă voi retrage în cameră și camerista mea se va ocupa de rochie.

Mama, care abia avusese timp să înțeleagă ce se întâmplase, se făcuse roșie ca un măr.

– Frances, ce Dumnezeului te-a apucat? Coboară vocea.

Mama se uita intens la Sir Reginald căutând reacția lui la scenă, cu un zâmbet fals pe chip.

Lady Clayton se ridică și veni spre ea. Acea doamnă minunată își ceru scuze încet și îi însoți repede și pe Frances, și pe domnul Lucas

afară din încăpere. Abia făcu doi pași spre ușă, când îl auzi pe Sir Reginald spunând mamei:

– Îmi place o femeie cu spirit. Și servitorul ăla *a fost* un bădăran neîndemânatic.

Fir-ar! Cu comportamentul ăsta îl *atrăgea* pe dobitoc? De cum ajunseră pe coridor, Frances se întoarse pentru a-i cere scuze domnului Lucas, dar Lady Clayton îi ordonase deja să se întoarcă în sala servitorilor de la subsol și să rămână acolo pentru restul serii. Oh, vai! Frances nu avea cum să știe sigur dacă el își dăduse seama că ea o făcuse dinadins. Va trebui să-l caute mai târziu.

Capitolul 6

Frances Wharton, se gândi Lucas două ore mai târziu, sprijinindu-se cu un umăr de un perete din sala servitorilor. Din fericire, nimeni nu păruse să-l recunoască înainte ca Theodora să-l scoată din salonul de cină mai devreme. Se întorsese imediat cu spatele la masă și Theodora îl luase repede de acolo, împreună cu domnișoara Wharton.

Rămăsese jos, uitându-se la majordom cum își îndeplinea îndatoririle și punând întrebări despre planurile pentru a doua zi. De când venise aici învățase câte ceva despre ce însemna viața de servitor și, spre încântarea lui, majoritatea servitorilor lui Clayton păreau mulțumiți să-l învețe. Probabil la ordinele doamnei Cotswold, dar și așa, aprecia ajutorul lor și faptul că nu erau intimidați de prezența lui. Desigur, câțiva dintre ei continuau să uite că nu trebuiau să-i spună „milord", dar el le reamintea repede. Prezența lui în sala servitorilor făcuse una dintre servitoare să roșească mai devreme. Spera să nu o fi stingherit prea mult pe biata fată.

Munca de servitor era mult mai dificilă decât își imaginase Lucas. Își petrecuse seara urcând și coborând în grabă multe scări în timp ce încerca să-și păstreze echilibrul cu farfurii elaborate pline cu mâncare. Nu doar că-i fusese testată rezistența fizică, dar și cea mentală, pentru că fusese destul de ocupat încercând să-și amintească din ce direcție se servea din supieră, pe ce parte a fiecărui invitat să stea cât servea și cât anume să aștepte la fiecare loc înainte de a trece la următorul pentru a se asigura că nu mergea prea lent. Să se asigure că nu varsă deloc mâncare pe invitați sau pe masă era o ispravă. Ar fi trecut peste prima seară fără incidente dacă domnișoara Wharton nu l-ar fi lovit intenționat peste braț.

Dar cea mai mare teamă a serii pentru el fusese că mesenii îl vor recunoaște – și erau câțiva –, că se vor uita dintr-odată la chipul lui și-și vor da seama cine este. Uimitor însă câtă dreptate avusese Bell.

Marchizul spusese că nici unul dintre membrii aristocrației nu se va uita de două ori la Lucas când va fi îmbrăcat cu livrea și va purta o perucă pudrată și, pentru numele lui Dumnezeu, așa fusese. Cu excepția domnișoarei Wharton, care se tot uitase la el. Știa că ea se uita la el pentru că el continua să se uite la ea. La început, își făcuse griji când Sir Reginald se așezase lângă ea. Mai ales când lăudărosul se apucase să anunțe la masă că era prieten cu prințul regent. De fapt, aproape că strigase cuvintele „prințul regent" ca întreaga masă să-l audă.

Și îi spusese prințului „Georgie"? *Asta* era destul să-ți facă greață. Dar mesenii păruseră impresionați. Mai ales Lady Winfield. Lucas habar nu avea de ce. Carlton House era faimoasă pentru cinele ei opulente, dar nu era prea distractivă. Adică Lucas încerca în general să scape de invitațiile la cină la Carlton House (și primise destule de-a lungul anilor). În trecut fusese ciudat acolo din cauza prezenței doamnei Fitzherbert și pentru că discuția era mereu despre prinț.

Lucas prefera compania prietenilor săi la hanul Capra Curioasă decât îngrădirile sufocante din Carlton House. Dar prietenia lui Sir Reginald cu regentul era unul dintre motivele pentru care Lucas era interesat să-și asigure votul cavalerului. Omul făcea parte din grupul prințului și prințul avea influență asupra a destul parlamentari. Dacă Lucas reușea să aducă acel grup de loialiști regali la cauza lui, votul pentru legea forței de muncă ar fi fost garantat. Dar Lucas trebuia să-l curteze pentru a-i obține favorul, dacă voia să-l câștige pe Sir Reginald și acoliții lui.

Da, în seara asta lui Lucas îi păruse rău de Frances Wharton. Nu se putuse abține. Își dăduse seama de ce în această dimineață încercase așa de tare să se ascundă. Îl evita cu orice preț pe Sir Reginald. În clipa în care cavalerul se așezase, ea păruse gata să o ia la fugă. Lucas se grăbise pentru a-l ajuta pe Sir Reginald cu șervetul. Orice grijă că Sir Reginald ar fi ridicat privirea la el și l-ar fi recunoscut se topi repede. Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu-l băgase în seamă. Sir Reginald era mult prea interesat să se holbeze în decolteul domnișoarei Wharton. La asta îi fusese greu să se uite. Voise să-i dea una în stomac cavalerului pofticios.

Dar existau beneficii în a fi invizibil. Lucas chiar începea să se simtă bine. Era ca și cum făcuse un soi de magie. Senzația era

și alarmantă, și eliberatoare în același timp. Chiar era uimit că nici unul dintre meseni (în afară de domnișoara Wharton și de Theodora) nu se uitase în ochii lui. Pe de altă parte, putea să audă comentarii pe care ca invitat n-ar fi avut niciodată ocazia să le audă.

Urmărise îndeaproape interacțiunile domnișoarei Wharton cu Sir Reginald. Lucas se apropiase de ei destul de des, pentru a reumple paharele cu vin, încât reușise să audă o parte din conversația plictisitoare cu care Sir Reginald o chinuia pe biata domnișoară Wharton. Ar fi putut să jure că întreaga conversație era despre noroi. El și domnișoara Wharton schimbaseră mai mult de o privire, amândoi dându-și ochii peste cap la poveștile cavalerului.

La un moment dat pe durata serii, expresia de suferință de pe chipul bietei domnișoare Wharton il făcu pe Lucas să vrea să-i toarne în poală lui Sir Reginald toată supiera plină cu supă de țestoasă. Dar ea răspunsese repede cu unul sau două comentarii nerușinate, ceea ce-l făcu pe Lucas să zâmbească și pe mama ei să pălească. În seara asta aflase mai multe despre Frances Wharton. Tânăra domnișoară nu era timidă și aparent nu-i era deloc rușine să spună ceea ce gândea. Lui Lucas i-ar fi plăcut să mai audă din comentariile spirituale ale domnișoarei Wharton, dar ieșea prea des din încăpere din cauza îndatoririlor sale, când trebuia să se coboare cu James după următorul fel de mâncare.

Theodora băuse vin toată seara, probabil ca să nu râdă de el. Fusese și îngrozită, și încântată de ideea Clubului Servitorilor. Până la urmă Clayton o convinsese să participe, dar după ce fusese de acord, se cufundase total în intrigă și era mereu amuzată de asta. Și ea părea contrariată să vadă că nici o persoană de la masă nu-l recunoscuse pe Lucas. Fie, ținând cont de lista lor de invitați, erau doar câteva persoane prezente care îl mai întâlniseră, și mitocanul de Sir Reginald era cea mai sigură alegere, dar era așa de ocupat să discute despre propria persoană și de apropierea lui de prinț, încât nu se uitase deloc la servitori.

Clayton se așezase la celălalt capăt al mesei, ignorându-l cu asiduitate pe Lucas. De fapt, Clayton reușise așa de bine să-l ignore încât era aproape ciudat. Când Lucas ajunsese în sfârșit la el, să-l servească cu gâsca, Clayton îl expediase. Va trebui să discute cu el să nu se poarte așa de evident.

După ce domnișoara Wharton se folosise de el pentru a-și vărsa vinul pe rochie, Lucas încremenise. Așa îl va recunoaște toată lumea? Că ea îi spusese „bădăran neîndemânatic"? Zâmbi vag în colțul gurii. Biata femeie, nu era o actriță prea pricepută. Își spusese replicile mult prea formal. Dar fusese suficient de bine să-l păcălească pe Sir Reginald și scopul ei fusese clar să scape din prezența cavalerului.

O oră după terminarea cinei, când coborâseră, Theodora și Clayton nu mai puteau de râs. Se prefăcuseră că aveau de discutat cu Lucas despre comportamentul lui neîndemânatic. Și-l mai tachinaseră și ceilalți servitori. Cu toții îi spuseseră că era rar când un servitor nu făcea genul acesta de greșeli și că fusese un ghinion că vărsase vinul pe cea mai mare scorpie de la petrecere. Evident că Lucas nu avea de gând să trădeze secretul domnișoarei Wharton și să le spună tuturor că ea doar se prefăcuse furioasă. Nu era secretul lui de dezvăluit.

Dar teama de a fi prins prefăcându-se a fi servitor fusese reală. Odată ajuns în siguranță sub scări, îi trecu pentru a suta oară prin cap un gând de când sosise aici: poate că nu proceda corect cu căutarea unei soții. Poate că trebuia să se lase la mila mamei și a surorii lui și să le lase pe ele să-i aleagă o mireasă. Se și oferiseră de destule ori. Dar el fusese reticent în a le accepta oferta pentru că știa că mama lui va alege o fată cu zestre mare, din cea mai bună familie, fără să se gândească cum îl privea fata sau ce credea el despre ea. Sora lui ar fi ales pur și simplu dintre prietenele ei, ceea ce ar fi putut să meargă mai bine decât metoda mamei lui, dar cu siguranță avea și metoda asta dezavantajele ei. Sigur existau metode mai bune de a găsi o soție decât asta. Dar nu putea să nege că vizita lui nu fusese utilă.

În seara asta, cât servise cina, își petrecuse timpul privind la celelalte opțiuni, dar privirea îi revenea la domnișoara Wharton. Ea era cea care îi capta atenția, fie cu expresia de pe chipul ei care indica faptul că-și închipuia cum să-i toarne supiera în cap lui Sir Reginald, fie că răspundea la comentariile plictisitoare ale cavalerului cu replici inteligente pe care bărbatul nu părea să le priceapă.

– Am auzit că v-ați distrat sus, în sufragerie, zise doamna Claxton, bucătăreasa, când ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorț.

Lucas își mușcă buza și-și înclină capul. Știa foarte bine că servitorii n-ar trebui să bârfească despre angajatorii lor și invitații acestora. Știa și că aproape toți servitorii bârfeau despre angajatorii lor și invitații acestora. Se simți cu adevărat parte din club, clubul real al servitorilor, când doamna Claxton spuse așa ceva. Dacă ar fi crezut că el i-ar fi spus lui Clayton sau chiar doamnei Cotswold că ea bârfea, nu i-ar fi spus niciodată așa ceva lui Lucas.

– Chiar așa a fost, răspunse Lucas, îndepărtându-se de perete și mergând alături de doamna Claxton spre scările servitorilor care duceau la dormitoarele lor.

Avea să-și petreacă noaptea într-o cămăruță din aripa bărbaților de la etajul patru. El insistase să fie servitor în toate aspectele posibile. Și Bell va fi acolo. Worth însă dormea deasupra grajdurilor cu ceilalți grăjdari și ajutoare de grajd.

– Se pare că-s un „bădăran neîndemânatic", continuă Lucas, rânjind la bucătăreasă.

– Mi-ar fi plăcut să văd asta, zise doamna Claxton, clătinând din cap. Și mai mult mi-ar plăcea să văd ce ar zice fata dacă ar ști cine ești cu adevărat.

Lucas îi aruncă doamnei Claxton o privire de avertizare.

– Știu. Știu. Nu din gura mea se va afla. Dar tot îmi doresc, termină chicotind doamna Claxton.

Tocmai voiau să urce scările când un vârtej de satin verde se năpusti în jos spre el. Lucas fu nevoit să o prindă de încheietură pe tânăra care purta satinul, ca să nu cadă cu fața pe podeaua pavată.

Când o ridică în sfârșit și se asigură că stătea fermă pe propriile ei picioare, își dădu seama că o prinsese pe domnișoara Wharton.

– Oh, vai, zise ea, înroșindu-se de la piept la rădăcina firelor de păr. Îmi pare teribil de rău. Voiam să cobor înainte să vă duceți toți la culcare.

Doamna Claxton și Lucas doar se holbau la ea. Un mic grup de servitori, care își terminaseră îndatoririle, se adună în spatele lor, uitându-se la domnișoara Wharton de parcă un unicorn tocmai apăruse între ei.

– Vă putem ajuta, milady? întrebă doamna Claxton, cu fruntea încrețită. Doriți ceva de mâncat? Pot să vă trimit o servitoare...

– Oh, nu, nu, nu, zise domnișoara Wharton cu mâna pe claviculă. Nimic de genul ăsta. Eu doar voiam să-l văd pe domnul Humbolt, majordomul, și pe servitorii care au servit în această seară în sufragerie.

Lucas se uită bănuitor la ea. Crezuse că ea se ciocnise de mâna lui cu intenție, ca să verse vinul, dar poate se înșelase. Se afla aici ca să-l jignească din nou? Sau mai rău. Descoperise cumva cine era și venise să-i ceară socoteală pentru șarada lui?

Domnul Humbolt tuși și ieși în față din micul grup, în vreme ce James și încă doi lachei înaintară și ei. Lucas doar făcu o plecăciune, pentru că se afla deja lângă ea. Spera că, indiferent ce va spune domnișoara Wharton, nici unul dintre servitori nu va menționa că el era un conte. Fuseseră cu toții instruiți cu atenție să nu vorbească despre asta în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața debutantelor, dar teama sâcâitoare era încă prezentă în mintea lui Lucas când el spuse:

– La dispoziția dumneavoastră, milady.

Ea clipi la el de parcă nu-l recunoscuse încă stând acolo.

– Oh, vai! Tu ești.

Gura ei formă un mic O surprins.

– Eu sunt, repetă el, pe buze apărându-i pentru scurt timp un mic zâmbet.

Trebuia să admită că iarăși era curios. Ce căuta aici jos și la ora asta din noapte?

Ea încuviință din cap viguros și se uită pe rând la Lucas, James, ceilalți doi lachei și la domnul Humbolt.

– Vă rog să mă scuzați, zise ea, pentru comportamentul meu de mai devreme din această seară din sufragerie. Am avut un motiv întemeiat să mă port așa, dar cu siguranță nu am vrut să fiu nepoliticoasă cu nici unul dintre voi.

– Nu vă mai gândiți la asta, milady, răspunse repede domnul Humbolt.

Lucas îl copie pe James, care doar încuviințase din cap și făcuse o plecăciune către domnișoara Wharton.

– Da, păi, ăăă, vă mulțumesc. Ținea mâinile înmănușate strânse în față și trăgea nervos de degete. Se întoarse spre Lucas. Și îți datorez niște scuze speciale pentru că ți-am spus „bădăran

neîndemânatic", domnule Lucas. Desigur că nu ești nici neîndemânatic, nici bădăran.

– Nu sunt sigur că mă cunoașteți suficient de bine să judecați atât de precis, milady, răspunse el cu un zâmbet.

Peste servitori, care tocmai fuseseră martori la un servitor spunând ceva destul de impertinent unei invitate, se lăsă liniștea. Părea că toți își țin respirația la unison până când domnișoara Wharton zâmbi, râse și spuse:

– Oricum ar fi, domnule Lucas, apreciez enorm cum ne-ai servit la masă în seara asta și sper că nu ți-am provocat vreun necaz cu Lord Clayton.

– Nimic cu care să nu se poată descurca, răspunse domnul Humbolt cu o sclipire în ochii albaștri.

Domnișoara Wharton încuviință din cap.

– Păi, atunci, ar fi bine să mă întorc sus, zise ea în sfârșit, în vreme ce întregul grup de servitori continua să se holbeze. Din nou, îmi pare teribil de rău pentru modul în care m-am purtat.

Își ridică fustele, se întoarse și plecă la fel de repede cum venise. Lucas se uita după ea, scărpinându-se în bărbie. *Asta* era interesant.

– Măi să fie, zise doamna Claxton cu mâinile în șolduri. Asta chiar este ceva nou. N-am văzut niciodată o domnișoară coborând aici ca să-și ceară scuze unor servitori.

Capitolul 7

În dimineața următoare, Frances deschise încet una dintre ușile mari de lemn ce duceau în biblioteca lui Lord Clayton. Ieri-seară, la cină, înainte să sosească Sir Reginald și să o determine să se poarte ca o scorpie, Lord Clayton menționase că deținea o colecție de cărți despre istoria legilor. Frances voia să afle despre legile pentru săraci. Mai existase vreodată o lege asemănătoare cu legea forței de muncă propusă în acest moment? Fusese o astfel de lege respinsă? Dacă da, ce argument fusese folosit pentru a convinge Camera Lorzilor să voteze împotriva ei?

Poate că nu avea libertatea de a discuta despre legea săracilor cu vreun nobil de la această petrecere, dar cu siguranță voia să dețină orice cunoștințe pentru data viitoare când se va întâlni cu vreun lord nebănuitor la un eveniment între momentul de față și vot. Amânarea votului pentru următoarea sesiune parlamentară îi oferea mai mult timp să atragă atenția oricărui parlamentar pe care îl întâlnea. Imediat de cum se termina blestemata asta de petrecere.

– Slavă Cerului, respiră ea ușurată, închizând puțin ochii după ce se uitase și descoperise că încăperea era goală.

Se strecură înăuntru și închise repede ușa în urma ei. Spera ca nici unul dintre ceilalți invitați să nu vină și să o deranjeze. Își zise cu un zâmbet ironic că era destul de în siguranță față de Sir Reginald, pentru că erau mici șanse ca el să caute ceva de *citit*. Fără îndoială că era ocupat cu corespondența sa cu prințul regent.

Ajunse în centrul încăperii enorme, pe două etaje. Era plină cu cărți aranjate pe rafturi superbe din stejar de la podea la tavan. Într-un șemineu uriaș din partea cealaltă a încăperii ardea mocnit un foc și draperiile de catifea verde-închis fuseseră trase, lăsând să intre lumina soarelui de dimineață. Inspiră adânc. În nări îi intră

mirosul cunoscut de hârtie și cerneală. Ce încăpere minunată, minunată! Se roti până ameți.

Bibliotecile fuseseră mereu încăperile ei preferate din orice casă. Nu mai avea una de ceva vreme, pentru că tatăl ei fusese nevoit să vândă pe tăcute mare parte din colecția lui pentru a-și plăti creditorii. Biblioteca lordului Clayton era însă un vis devenit realitate. Avea o scară ce urca până la al doilea rând de rafturi, rafturi aliniate pe trei pereți din încăpere. Pe al patrulea perete se aflau ferestre de la podea până în tavan și dădeau spre o grădină înflorită din spatele casei, cu o pajiște în depărtare.

Frances își luă câteva minute să cerceteze în tăcere spațiul imens. Hmm. Cu vârful unui deget bătu peste bărbie. Colecția era mai mare decât și-ar fi imaginat ea vreodată. Ar fi trebuit să-și întrebe gazda unde ține *cărțile cu legi*. Ar putea să fie oriunde.

Adică ar putea să caute printre cărți toată ziua și tot să nu le găsească pe cele pe care le voia ea. Poate că ar trebui să-l caute pe Lord Clayton și să-l întrebe. Stai. Nu. Nu putea. Bărbații de la petrecere planificaseră o plimbare călare în dimineața asta. În acest moment nu erau acasă.

Frances puse mâinile în șolduri și se uită în jur, mijind ochii către părțile mai îndepărtate ale încăperii. Zări repede un grup mare de cărți în piele maro, ce arătau la fel, ocupând un întreg set de rafturi în colțul îndepărtat de la parter, în apropierea ferestrelor. Numai mărimea colecției și dimensiunile fiecărui volum o făcură să le creadă importante. Își va începe căutarea de acolo. Lăsă șalul roz pe divanul din catifea verde-închis din centrul încăperii și se îndreptă direct spre colț.

Abia ajunse pe la jumătate când ușa bibliotecii se deschise. Se întoarse, înăbușind impulsul de a fugi și a se ascunde. Nu era un copil găsit într-o încăpere în care nu avea voie. Era o invitată și avea la fel de multe drepturi să se afle în această cameră ca oricine altcineva. Putea doar să spere că oricine intra în încăpere nu era cineva care să vrea să stea la taclale. Palavragiii erau obositori uneori. Mai ales când voiai să citești.

Văzu spatele intrusului înainte să-i vadă chipul. Când acesta se întoarse, lăsând să se închidă ușa în urma lui, ea își dădu seama că el intrase cu spatele. Avea ambele brațe pline cu mici bușteni. Dar îi recunosc imediat chipul. Era lacheul ei!

Mă rog, nu chiar lacheul *ei*. Bietul om nu-i aparţinea ei sau ceva de genul acesta, dar de la întâlnirea lor iniţială din dimineaţa precedentă, din dormitorul ei şi după scena de aseară de la cină, începuse să se gândească la domnul Lucas ca la cineva special. Acum era încântată să-l vadă. Mai ales că erau singuri.

Toată noaptea îşi făcuse griji că poate el fusese îngrozit de comportamentul ei din sufragerie. O făcuse în grabă. El ar fi putut avea probleme pentru că vărsase vin pe un invitat. Nu insinuase domnul Humbolt că domnul Lucas fusese certat de Lord Clayton? Frances voia să o găsească pe Lady Clayton în această după-amiază şi să îndrepte lucrurile. Azi-noapte se grăbise să coboare pentru a-şi cere scuze şi fusese uşurată să-l vadă pe domnul Lucas.

Bine, la început se ruşinase că el trebuise să o prindă în cădere, dar apoi fusese uşurată. Apoi, după ce-şi dăduse seama că braţele lui erau în jurul taliei ei, se îmbujorase puternic. De fapt, repetase momentul în gând în mod repetat până când adormise extenuată.

Din cine ştie ce motiv, pentru ea fusese important să-şi ceară scuze faţă de el în primul rând. Acum putea doar să spere că el nu avea o părere *prea* proastă despre ea. Dar iată o ocazie neaşteptată să-şi ceară din nou scuze... mai intim.

– Milady, zise el de cum o văzu stând acolo. Mă scuzaţi pentru întrerupere.

– Nici o întrerupere, răspunse ea. Pentru a doua oară îşi dădu seama că el vorbea corect gramatical. Făcu un pas timid spre el. Domnule Lucas? Ăsta-i numele tău, nu-i aşa?

El îşi coborî privirea spre podea şi încuviinţă din cap.

– Am venit să alimentez focul, anunţă el, îndreptându-se cu lemnele în braţe spre şemineul mare.

– Desigur. Ea înghiţi. Nu mă lăsa să te reţin.

El continuă să meargă spre şemineu şi aşeză buştenii pe podea.

Frances îl privi. Cărţile cu legi puteau să aştepte. În acest moment domnul Lucas era mult mai interesant. Avea ceva ce-l făcea să iasă în evidenţă dintre toţi servitorii pe care îi cunoscuse vreodată. Nu, nu doar servitori, dintre toţi *bărbaţii*. Nu era doar cum arăta – şi arăta extraordinar. Era şi modul cum se purta, sclipirea din ochi, de parcă ştia lucruri pe care nu le spunea. Părea şi un pic nerespectuos. Îi plăcea asta la el. Îi plăcea mult.

El își dădu jos haina și o puse deoparte. Îmbrăcat doar cu cămașa albă și vesta verde, se lăsă pe vine și începu să aşeze bușteniì pe foc unul câte unul. Era cu spatele la Frances, și ea se uita în mod nerușinat la el, incapabilă să-și ia privirea de la mișcarea mușchilor umerilor lui în timp ce el ridica fiecare buștean.

Oh, vai! Ce i se întâmpla? Niciodată nu avusese gânduri așa de impure despre un bărbat, darămite despre unul pe care abia îl cunoștea. Unul pe care ar trebui să-l lase în pace din suficiente motive.

Chiar dacă își spuse să se întoarcă și să plece, nu reuși să o facă. Drept rezultat, când el se ridică în sfârșit și se întoarse, ea se roti nervoasă în încercarea de a nu fi prinsă uitându-se insistent. Aproape că se lovi de biroul de care uitase că se afla chiar în spatele ei. Căzu cu un bufnet pe podeaua din lemn închis la culoare și foarte lustruită. Aterizã în coate și fund, cu respirația tăiată.

El fu imediat lângă ea, aşezând cu blândețe mâna pe unul din coatele ei și ajutând-o să se ridice. Vocea lui guturală îi răsună în ureche:

– Sunteți bine, milady?

Trecură câteva momente de tăcere jenată înainte ca ea să poată respira din nou și să răspundă:

– Da... Da, sunt bine, reuși până la urmă să spună. Duse mâna la gât, sperând că nu se înroșise prea tare de la îmbujorare. Ca să fiu sinceră, sunt mai mult jenată decât rănită.

Zâmbi timid și el îi răspunse imediat cu un rânjet, arătându-și dinții albi.

Ea își mușcă buza și-și mută privirea.

– După ce s-a petrecut aseară și acum asta, cred că mă consideri teribil de neîndemânatică.

Ea trecu cu mâna peste mijloc și apoi își îndreptă fustele.

– Deloc.

El își luă mâinile de pe ea și ea se încruntă, continuând să se uite fix la el. El era în poziție de drepți, cu fruntea încruntată.

– Vă pot ajuta cu ceva, milady?

Cerule! De ce trebuia să se fie o nătăfleață în fața acestui bărbat? Se uită la el, fără cuvinte, cercetându-i chipul frumos de parcă trebuia să-l memoreze.

– Nu, nimic... Doar că... Doar că eu... Abia știa ce încerca să spună și toată treaba devenea tot mai inconfortabilă cu fiecare secundă care trecea. Voiam să-ți mulțumesc din nou că m-ai ajutat ieri, zise ea în sfârșit, în dormitor, adică, și să-mi cer scuze din nou pentru comportamentul meu atroce de la cina de aseară.

Gata. Măcar reușise să se scuze din nou. Chiar dacă amestecase cuvintele.

Buzele lui tresăriră. Deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise prompt.

Ea miji ochii la el.

– Ce? Întoarse capul într-o parte pentru a-l privi cu coada ochiului. Ce voiai să spui?

– Nimic, milady.

Clătină ușor din cap, încă în poziția de drepți.

– Nu, spune, te rog, îl îndemnă.

Oh, vai, poate nu-i spunea pentru că o credea prostuță. N-ar fi suportat ca el să o creadă prostuță. Orice numai asta nu.

– Nu sunt în poziția de a spune ceva, milady.

Rămase în poziția lui rigidă, uitându-se peste capul ei spre fereastre. Imaginea perfectă a servitorului la datorie.

Hmm. Evident că trebuia să insiste un pic dacă voia ca el să-i spună adevăratele lui gânduri. Fără îndoială că el simțea că nu putea să fie onest cu ea pentru că era o invitată.

– Te întrebai de ce te-am făcut să verși vinul? insistă ea.

El înclină capul într-o parte.

– Am bănuielile mele.

Frances îl privi cu atenție.

– Și anume?

Se uită în sfârșit în ochii ei, dar spatele îi rămase drept ca o scândură și brațele strânse la spate. Stătea cu picioarele desfăcute, de parcă se afla pe puntea unui vas.

– Bănuiesc că erați dornică să plecați din încăpere, zise el.

Ea nu-și putu reține zâmbetul ce-i apăru pe buze.

– Așa de evidentă am fost?

El înclină capul.

– Păreți să aveți o antipatie față de Sir Reginald, milady.

Frances râse. Niciodată nu avusese o conversație așa de sinceră și de nepotrivită cu un servitor, dar dintr-un motiv inexplicabil

simțea că era cel mai normal lucru din lume să stea cu acest servitor în biblioteca stăpânului său, discutând de ce ei nu-i plăcea pretendentul ales de mama ei pentru ea. Își mușcă buza.

– Bănuiesc că mă consideri teribil de nerecunoscătoare.

El înclină abia vizibil bărbia.

– De ce aș crede asta, milady?

Frances oftă.

– Pentru că Sir Reginald este o perspectivă excelentă, sau așa-mi spune mama. Ar trebui să mă simt flatată că îmi acordă atenție, în loc să fug de asta.

Domnul Lucas coborî privirea. Expresia de pe chipul lui nu mai era amuzată, ci mai degrabă... de compasiune.

– Sunt sigur că nu-i căderea meu să o spun, milady. Dar vă spun că mi se pare că nu-i cea mai bună alegere să vă căsătoriți cu un bărbat al cărui nume de familie este la fel cu numele dumneavoastră de botez.

– Fix asta am zis și eu, răspunse ea râzând din nou, încântată că în sfârșit găsise pe cineva care să fie de acord cu ea pe acest subiect. Mama refuză să asculte.

– Păi, ar trebui să asculte, răspunse el. Poate provoca diverse probleme.

Ea clipi la el de parcă nu era real. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să gândească la fel ca ea. Bărbații pe care îi cunoștea aveau tendința fie să spună lucruri cu care ea era profund în dezacord, fie lucruri care o plictiseau teribil. Chiar nu-și amintea să fi stat de vorbă cu un domn care să o facă să *râdă*. În prezența domnului Lucas râsese de mai multe ori. Se simțea ciudat, dar minunat.

– Nici n-aș putea fi mai mult de acord. Îi zâmbi timid. Dar chiar dacă numele lui ar fi diferit, mă tem că nu aș fi interesată de Sir Reginald.

El tuși și mișcă picioarele.

– Nu-i treaba mea, milady. Eu...

Oh, vai! Îl făcuse să se simtă inconfortabil? Spera să nu. Își prinse mâinile în față și inspiră adânc. Din cine știe ce motiv, era important pentru ea ca domnul Lucas să înțeleagă că nu era o mică debutantă răsfățată și nerecunoscătoare.

– Nu cà aș crede că găsesc pe cineva mai bun, zise ea. Sunt sigură că Sir Reginald va face o căsătorie bună. Eu doar... sper că nu cu mine.

Domnul Lucas își relaxă corpul pentru prima dată și se uită la ea cu o expresie serioasă în ochi.

– Orice domn din aristocrație ar fi norocos să aibă o lady ca dumneavoastră alături de el, domnișoară Wharton.

Ea se uită la el câteva minute. Oh, Cerule! Bărbatul era de vis. Ce lucru minunat îi spusese. Voia să ofteze. Voia să-i mulțumească. Nu era sigură că vreuna din variante ar fi ceva potrivit.

Înghiți în sec și-și îndreptă umerii.

– Știu că probabil ți-e dificil să-mi apreciezi sentimentele, zise ea, forțându-se să-și continue explicația. Pentru clasa mea este diferit.

– Cum adică?

El înclină capul într-o parte. Ochii lui de un verde-închis păreau să-i privească în suflet.

Frances întinse mâna în față de parcă o ajuta să explice.

– Ca servitor, tu te poți căsători cu cine dorești. Nu trebuie să-ți faci griji cu prostii precum zestre, titluri, familii. Te asigur că toate-s niște prostii.

El ridică sprâncenele. I se păruse ei sau pe buzele lui revenise un zâmbet?

– Într-adevăr, milady.

Ea își frecă ochii cu mâna. Oh, vai! Probabil că părea cea mai mare nătăfleață, plângându-se de viața ei privilegiată în fața unui bărbat care muncea. Ce fusese în capul ei când spusese toate astea? Evident că era o persoană îngrozitoare, egoistă. Dacă domnul Lucas i-ar întoarce spatele și nu i-ar mai vorbi vreodată, nu i-ar găsi vreo vină.

– Îmi pare teribil de rău, adăugă ea, mutându-și privirea la covorul scump ce acoperea podeaua. Știu că par o nebună. Clătină din cap. Ideea este că alegerea mamei mele pentru un soț potrivit nu se potrivește cu alegerea mea. Oricum ar fi, sunt sigură că *tu* nu dorești să auzi despre asta. Fără îndoială că ai destule de făcut astăzi.

Domnul Lucas se întoarse unde își lăsase haina. Se aplecă și o ridică de pe podea și, cerul să o ajute, tot timpul ea se uită la fundul lui. El se întoarse spre ea.

– Din contră, milady. N-am văzut niciodată pe cineva depunând atâta efort să evite o altă persoană. Trase haina peste umerii lați. Dacă nu vă supărați că vă întreb, de ce nu vreți să vă căsătoriți cu Sir Reginald? Printre servitori se bârfește că-i destul de bogat.

Frances încuviință așa de viguros din cap încât câteva bucle îi ieșiră din coc.

– Oh, este bogat, zise ea cu un oftat. Dar, din păcate, eu nu-l iubesc.

Capitolul 8

Una dintre uşile mari ale bibliotecii fu deschisă, şi Lucas şi Frances se îndepărtară unul de celălalt precum zarurile aruncate pe puntea unui vas. Lady Winfield păşi apoi în cameră, cercetând locul până când privirea îi coborî pe fiica ei.

– Cum am ştiut eu că te găsesc aici? îi zise ea lui Frances, pe un ton exasperat.

Lucas se întoarse spre şemineu. Poate că femeia mai în vârstă nu-l recunoscuse aseară la cină, dar o mai întâlnise pe Lady Winfield şi nu îndrăznea să facă ceva care să-i atragă atenţia spre el. Când doamna ajunse lângă fiica ei, el împungea deja cu un vătrai în foc.

– Ai nevoie de ceva, mamă? o auzi întrebând pe Frances.

– Da, vino cu mine. În curând se vor întoarce domnii din plimbarea lor şi s-ar putea să-i atragem atenţia lui Sir Reginald dacă mergem să ne plimbăm prin grădină.

Lucas întoarse capul şi o văzu pe Lady Winfield îndreptându-se deja spre uşă şi aşteptându-se evident ca fiica ei să o urmeze.

– Sună încântător, zise Frances pe o voce exagerată, ceea ce lăsa de înţeles că numai aşa nu era.

Privi în spate la Lucas, care îi făcu iute cu ochiul.

Frances îşi dădu ochii peste cap şi mimă cuvintele:

– Abia aştept, spre amuzamentul lui Lucas, după care ieşi cu mama ei din încăpere.

Lucas o privi pe Frances plecând, clipind de parcă ea era o plăsmuire a imaginaţiei lui. O auzise bine? Ar fi putut să jure că domnişoara menţionase *iubirea*. De fapt, părea că o prefera în detrimentul unei căsătorii de conveniență. Serios? Sau se opunea căsătoriei pentru că nu-i plăcea de Sir Reginald?

Lăsând vătraiul, Lucas privi la divanul lângă care se aflase ea. Un şal roz stătea pe divan. Se duse şi-l ridică cu grijă, frecând materialul fin între degete. Îl ridică la nas. Mirosea a ea. Închise ochii. Fusese

afectat de parfumul acela floral din prima clipă în care fusese în dormitor cu ea ieri-dimineață. Bujori.

Va trebui să o găsească și să-i returneze șalul. Nu era sigur cum sau unde, dar va găsi o cale. Luă șalul înapoi la șemineu, unde se uită în flăcările crescânde. Deja se hotărâse că începuse să o placă pe domnișoara Wharton. Era amuzantă, inteligentă și clar nu se credea superioară pentru că vorbea amabil cu servitorii. Își ceruse scuze față de el nu o dată, ci de două ori.

Pentru prima dată de când începuse toată șarada asta, vinovăția se strecură în conștiința lui. Ce va face dacă ajungea să aibă sentimente pentru această domnișoară în mod special? Va apărea la evenimentele organizate de aristocrație în toamna asta și se va prezenta ca fiind contele de Kendall? Ar fi mers ca nuca în perete. Nu se putea aștepta ca ea să-i cadă în brațe. Nu. Va fi furioasă pe el pentru minciună și ar avea tot dreptul să fie.

Experimentul cu Clubul Valeților deja se complicase. Fir-ar să fie! De ce crezuse el că șarada asta era o idee bună? Oh, da! Berea fusese de vină. Asta era tot ce-și amintea.

Înainte de a veni aici, cumva în imaginația lui se văzuse doar ingenios deghizat în servitor și nefăcând altceva decât să observe tinerele în căutare de pretendenți. În planul lui nu intrase niciodată *interacțiunea* cu ele și cu siguranță nu așa de mult cum interacționase deja cu domnișoara Wharton. Sigur îl va recunoaște în viitor.

Evident că nu-și gândise strategia suficient de bine. Dacă voia vreo șansă să salveze jocul, trebuia să stea departe de domnișoara Wharton. Cel puțin, suficient de departe cât, să zicem, să nu mai aibă o *discuție privată* cu ea. Se uită la șalul din mână. Privi în jur câteva momente, după care se duse la biroul mare de lângă perete. Deschise unul din sertarele de jos și puse șalul înăuntru. *Dacă* domnișoara Wharton se întorcea a doua zi în bibliotecă și *dacă* o vedea din nou, îi va returna simplu șalul. *Nu* va mai purta o altă conversație îndelungată cu ea. Asta doar ar provoca probleme. Ultimul lucru de care avea nevoie erau problemele.

Lucas mai luase o decizie pe tema potențialelor probleme. Ar putea să-și folosească în mod eficient timpul la petrecere pentru a vorbi în privat cu Sir Reginald despre legea forței de muncă. O astfel de întâlnire nu va fi ceva ușor. Va fi nevoie ca Lucas să-și schimbe

înfățișarea și să se îmbrace precum un nobil. Va trebui să dea jos livreaua și peruca pudrată și să spere că-l va găsi pe Sir Reginald singur sau doar în compania bărbaților, ca să nu alerteze femeile de pe lista invitaților despre apariția contelui de Kendall. Asta va fi ciudat, pentru că stolul de mame va încerca să-i arunce în cale fiicele lor bune de măritate, evitarea acestui lucru fiind motivul pentru șarada ca servitor în primul rând. Va fi al naibii de incomod să fie și contele de Kendall, și servitorul Lucas la aceeași petrecere, dar Lucas refuza să irosească ocazia de a vorbi cu cavalerul. Va trebui să rezolve detaliile când va sosi momentul.

Lucas fu întrerupt din gândurile sale când se deschise ușa bibliotecii din nou și intră Bell. Lucas venise chipurile în bibliotecă pentru a aduce mai multe lemne pentru foc, dar asta fusese doar o scuză pentru a se afla acolo la acea oră ca să se vadă cu prietenii lui. Căzuseră cu toții de acord să discute despre prima zi a lor ca servitori. Din fericire, prietenii lui întârziaseră. Stai. Nu. Bell nu întârzia niciodată. Lucas se uită la ceasul aflat pe birou. Bell era punctual.

Apoi intră Clayton, chiar după Bell.

– Bună dimineața, Lucas, strigă vicontele pe cea mai jovială voce.

Lucas își lovi călcâiele exact cum îl instruise doamna Cotswold și făcu repede o plecăciune.

– Milord.

Asta îl făcu pe Clayton să izbucnească în râs.

– Dumnezeule, amice! Nu trebuie să continui cu șarada când suntem doar noi.

– Din contră, interveni Bell. Este normal să se poarte ca un servitor când se află în această casă. Știu din experiență că-i mai bine decât să te schimbi dintr-un rol în altul. Asta poate produce confuzie și poți face greșeli.

– Da, păi, apropo de asta..., începu Lucas, având de gând să le spună prietenilor lui despre planul de a da jos haina de servitor și de a vorbi cu Sir Reginald.

– Am auzit că aproape ai fost dat afară în prima ta noapte, îl întrerupse Bell, cu un ușor zâmbet pe buze.

Și Clayton zâmbea.

– Da, Lucas, nu putem angaja un servitor care varsă vinul pe rochiile doamnelor.

Lucas își prinse mâinile la spate și rămase drept, cu picioarele ușor depărtate. Prea bine. Se așteptase toată dimineața la această tachinare.

– Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că Theodora nu m-a dat afară.

Clayton râse.

– Sincer, nu-mi vine să cred că ai rezistat o seară întreagă. Eram destul de sigur că Theodora va strica totul la cină aseară izbucnind în râs.

– Și-a jucat bine rolul, răspunse Lucas. M-a și certat pentru comportamentul meu, zise el chicotind.

Cei trei bărbați se îndreptară spre o masă mare din lemn și scaunele aflate lângă peretele cu ferestre. Fiecare se așeză. Când Lucas se așeză, privi afară după Frances și mama ei, plimbându-se printre flori de parcă într-adevăr erau interesate de horticultură. Frances arăta nefericită, în vreme ce mama ei își lungea gâtul, evident în căutarea lui Sir Reginald.

– Se pare că amândoi știți cum mi-a mers seara, dar a ta cum a fost, Bell? întrebă Lucas, încercând să se concentreze la prietenii lui în loc să se uite la Frances în grădină.

– Aș zice că un succes. Privirea albastră tăioasă a lui Bell se întâlni cu a lui. Eu n-am vărsat nimic pe Lord Copperpot.

– Cel al cărui valet ești? întrebă Lucas.

Bell răspunse încuviințând din cap.

– Până acum cred că am fost destul de convingător. Cel puțin cu toți, mai puțin cu o persoană.

– Oh, spune-ne, cine ar putea să fie? zise Clayton aplecându-se în față și mișcând din sprâncene.

– Cea mai enervantă cameristă peste care am dat vreodată, răspunse Bell.

Lucas arcui dintr-o sprânceană.

– O cameristă, zici?

– Da, este o mare bătaie de cap, răspunse Bell cu o încruntătură pe chip. Este cea mai neîncrezătoare femeiușcă pe care am cunoscut-o vreodată – și eu sunt spion, pentru Dumnezeu.

– Nu crede că ești valet, Bell? întrebă Clayton, chicotind.

Bell își dădu ochii peste cap.

– Nu cred că mă crede bărbat, darămite valet.

– Păi, nu poți să dai vina pe ea, nu-i așa? Nu e ca și cum n-ai juca un rol, adăugă Lucas.

Bell puse un cot pe masă și se încruntă.

– Oricum ar fi, niciodată nu am cunoscut pe cineva care să mă displacă așa imediat.

– Ți-a rănit sentimentele, Bell? întrebă Clayton, uitându-se la el ca un cățeluș.

– Deloc, zise Bell.

– Este una de-a noastră? întrebă apoi Clayton.

– Nu, răspunse Bell, aparent a venit cu Lady Copperpot. Este camerista fiicei.

Clayton ridică din umeri.

– Păi, atunci eu nu pot să fac nimic legat de comportamentul ei, doar dacă nu cumva vrei să discut cu Lady Copperpot.

– Nu. Nu-i nevoie de ceva așa de drastic. Este doar enervantă. Sunt convins că mă pot ocupa de ea. Bell clătină din cap. Între timp, Lucas, cum îți merge căutarea de soție? Vreo perspectivă?

Lucas deschise gura să o menționeze pe domnișoara Wharton, când Bell continuă:

– Eu n-am avut timp să fac cercetări prea multe pentru vreuna din ele, dar știu de *una* de care clar ar trebui să stai departe.

– Care-i? întreabă Lucas.

– Mai precis domnișoara Frances Wharton.

Lucas închise gura.

– De ce?

– Nu-i cea care a fost o scorpie aseară la cină? întrebă Clayton. O tânără domnișoară care urlă la servitori nu-i genul de soție pe care o cauți tu, Lucas. Și apoi, am auzit că tatăl ei este falit. N-are zestre.

Lucas tuși și se uită spre ușă, disperat să schimbe subiectul.

– Ce-l reține pe Worth? A aflat vreunul dintre voi dacă a trecut cu bine noaptea?

– Oh, îl știi pe Worth, răspunse Clayton. El mereu apare ultimul.

De parcă fusese invocat de cuvintele prietenilor lui, ducele de Worthington intră agale în încăpere. Privi în jur să se asigure că toți patru erau singuri, după care zise cu voce tare:

– A chemat cineva un grăjdar?

– Tocmai vorbeam despre tine, zise Clayton când Worth li se alătură la masă.

– Nu vă faceți griji, domnilor, răspunse Worth cu un rânjet. Încă sunt în joc. Identitatea nu mi-a fost încă descoperită.

Încrucișă brațele la piept și le zâmbi îngâmfat tuturor. Clayton oftă.

– La naiba! Uite așa se duce o sută de lire.

Worth arcui dintr-o sprânceană neagră.

– Ce vrei să spui?

Clayton scoase o pungă din buzunarul hainei, luă un pumn de bancnote și le aruncă spre Bell.

– Am făcut un pariu separat cu Bell că nu vei rezista prima noapte.

– Mă jignești cu lipsa ta de încredere în mine, răspunse Worth, fluturând dramatic din gene spre Clayton. Și mulțumesc, Bell, că ai avut încredere în mine, zise el către marchiz, care bagă banii în buzunar și înclină din cap spre Worth.

– Înțeleg că nici o debutantă n-a venit încă la grajduri, Worth, zise râzând Lucas.

– Una, răspunse Worth.

Tonul gânditor al vocii îl făcu pe Lucas să se uite din nou la el.

– Serios? întrebă Bell, cu un ton interesat. Cine?

Worth se sprijini de spetează, balansându-l pe două picioare, cu brațele atârnându-i în laterale.

– Oh, doar Lady Julianna Montgomery.

Bell mări ochii și fluieră.

– Lady Julianna Montgomery? repetă el. Tânăra domnișoară pe care ai părăsit-o acum doi ani?

Capitolul 9

În dimineața următoare, când se duse din nou în bibliotecă, Frances își spuse că nu spera *cu adevărat* să-l vadă pe domnul Lucas. Dar nu-și putu reprima dezamăgirea când deschise ușa și găsi încăperea goală. Sarcinile servitorilor erau programate, nu-i așa? Sperase ca năroada că el s-ar putea întoarce cu mai multe lemne pentru foc și azi?

Se grăbi spre colțul unde bănuia că se aflau volumele de legislație, cu intenția de a părea ocupată dacă domnul Lucas chiar intra în cameră. Când trecură cinci minute fără ca el să apară, își dădu seama că se uita deprimată la cărțile voluminoase, uitând complet ce anume căuta.

Câteva momente mai târziu, când ușa se deschise și domnul Lucas intră cu brațele pline de lemne, inima ei tresări așa de tare în piept încât o duru.

Se întoarse așa de repede, încât fustele trandafirii îi foșniră peste glezne.

– Bună dimineața, strigă ea, regretând imediat cât de tare îi răsunase vocea.

Mama ei o dojenea constant că vorbea prea tare, dar pe domnul Lucas nu părea să-l deranjeze. Pe chipul lui se văzu un zâmbet larg. Răspunsul lui fu la fel de exuberant.

– Mă întrebam dacă veți fi din nou aici, milady.

Ea își ridică fustele și veni spre el.

– Dezamăgit? Sau încântat?

Spusese ceva foarte cochet, dar pur și simplu nu se putuse abține.

– Încântat. Clar încântat.

Înclină capul spre ea, continuându-și drumul spre șemineu și lăsând jos lemnele.

Ea i se alătură acolo, stând la câțiva pași, în timp ce el își dădu haina jos și aruncă bușteni pe foc, la fel cum făcuse și în ziua precedentă. Ea oftă. Putea să se uite toată ziua la asta.

– Sper că aseară cina a fost mai relaxantă, zise domnul Lucas fără să se întoarcă pentru a se uita la ea. Am observat că ați reușit cumva să nu stați lângă Sir Reginald.

– N-a fost o coincidență, răspunse ea râzând. Ieri după-amiază am luat ceaiul cu Lady Clayton și i-am explicat situația mea.

– Ați vorbit cu Theo... Lady Clayton?

Domnul Lucas tuși. Frances miji ochii la el. Aproape se referise la Lady Clayton cu numele ei de botez? Asta era ciudat.

– Da, am luat ceaiul și am stat la o șuetă plăcută. A fost de acord să mă așeze în altă parte aseară. Mă compătimește, drăguța doamnă. Se pare că și părinții ei au vrut ca ea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Domnul Lucas ridică privirea la ea și încuviință din cap.

– Da. Dacă nu și-ar fi rupt piciorul în timp ce spiona calul lordului Clayton, lucrurile s-ar fi putut să meargă destul de diferit pentru ea.

Frances se uită din nou la domnul Lucas. Și asta era ciudat. Cum de știa atâtea despre viețile personale ale stăpânilor lui? Și ce era chestia aia cu spionatul unui cal.

– Sau... ăăă... așa am auzit. Printre servitori, termină el, revenind cu atenția la lemne și șemineu.

Oh, așa deci. Acum avea sens. Auzise bârfe. Avea logică. Multor servitori le plăcea să bârfească despre stăpânii lor.

Frances oftă.

– Da, păi, lui Lady Clayton i s-a făcut milă de mine și m-a așezat altundeva aseară, dar mama aproape că a făcut un atac de apoplexie din cauza asta, așa că sunt sigură că i-a cerut lui Lady Clayton să îndrepte situația în seara asta. Mă tem că voi sta din nou lângă el. Dar nu-ți face griji, promit să nu te mai fac să verși vin pe mine de data asta.

Domnul Lucas își întoarse chipul spre ea, cu o expresie nefericită.

– M-ați crede dacă v-aș spune că sunt dezamăgit?

Ea râse.

– *Vrei* să verși vin pe mine, deci?

Domnul Lucas ridică din umeri.

– Face seara mai interesantă decât să merg de la o persoană la alta și să întreb dacă mai dorește gâscă.

Frances râse din nou.

– Nu sunt sigură pe care dintre noi îl așteaptă o seară mai plictisitoare. Știi cum este să vorbești despre nimicuri cu cel mai plictisitor grup de oameni?

Hohotul de râs al domnului Lucas răsună în cameră.

– Toți sunt așa de răi?

– Cei lângă care stau eu, da. Aseară am stat lângă Lady Rosalind Cranberry și n-a vorbit decât despre materialul pe care l-a cumpărat recent pentru funde de păr. Funde. Pentru păr. Îți poți imagina?

Domnul Lucas clătină din cap.

– Prea bine. Recunosc. Nu pare deloc interesant.

– Nu este. Te asigur.

Frances oftă.

– Nu-i nici un domn aici care să vă placă? întrebă el apoi, ridicându-se și ștergându-și mâinile de praf.

Obrajii lui Frances ardeau.

– Păi, eu...

Nu putea să rostească cuvântul „tu", indiferent cu câtă disperare îl avea în gând. Nu era potrivit din nenumărate motive.

Domnul Lucas tuși.

– Vreau doar să spun că ieri v-ați referit la iubire. Înseamnă că vă așteptați să găsiți iubirea înainte de căsătorie?

– Dacă mă căsătoresc, răspunse ea cu un oftat gânditor. Da, bănuiesc că-s destul de naivă să cred că iubirea este o parte esențială a căsătoriei.

Domnul Lucas își ridică din nou haina și o trase peste umeri. Frances era dezamăgită că el nu era cu spatele la ea. Spatele lui părea sculptat din piatră.

– Mă scuzi, ce anume?

La naiba! El tocmai spusese ceva ce ei îi scăpase complet.

– Am spus, dacă-mi scuzați îndrăzneala, milady, că este rar să auzi așa ceva de la o domnișoară cu... statutul dumneavoastră.

– Statutul meu? repetă ea. Adică tu crezi că toate domnișoarele din aristocrație sunt interesate să se mărite doar pentru bani sau statut?

Pe chipul lui se văzu o expresie ciudată, o expresie care fix asta spunea că gândește.

– Mă scuzați, milady, eu nu...

Frances trecu peste scuzele lui.

– Este în regulă, zise ea cu un zâmbet. Nu există nici un motiv pentru care să nu fim sinceri unul cu celălalt, domnule Lucas. De exemplu, eu te invidiez pentru libertatea ta de alegere.

Fu rândul lui să fie surprins.

– Libertate, milady?

El își încrucișă brațele la piept și înclină capul într-o parte. Arăta insuportabil de chipeș așa și, indiferent ce săpun folosea, îi făcea capul să i se învârtească. Voia să se întindă spre gâtul lui și să-l adulmece.

– Știu că pare ciudat, răspunse ea, dar tu măcar ai libertatea de a te căsători. Servitorii se pot căsători cu cine aleg ei. Cu cine *iubesc*.

– Ah, zise el. Ea avu senzația trecătoare că pe trăsăturile lui frumoase se văzu un pic de dezamăgire. Înțeleg. Sunteți îndrăgostită de altcineva decât de Sir Reginald.

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– Nu. Clătină din cap, încă zâmbind. Nu, nu sunt. Dar nu sunt îndrăgostită de Sir Reginald. Ridică din umeri. Adevărul este că nu sunt interesată în mod deosebit de căsătorie.

El clipi surprins.

– Cu nimeni?

– Exact.

Își dădu o șuviță rebelă după ureche.

– Și dacă vă îndrăgostiți? întrebă domnul Lucas, studiindu-i intens chipul acum.

Ea râse și la asta.

– Bănuiesc că putem spune că am dubiile mele că asta se va întâmpla.

El continuă să-i cerceteze chipul.

– De ce?

– Păi, anul ăsta mama m-a plimbat prin fața majorității domnilor din aristocrație și sunt toți cei mai îngâmfați și aroganți oameni pe care ți poți imagina.

Își dădu ochii peste cap.

El înclină capul în partea cealaltă. Din nou zâmbetul acela irezistibil al lui.

– Toți?

– Da. Frances flutură o mână prin aer. Cei pe care i-am întâlnit eu sunt toți niște închipuiți nemernici. Dar nu asta-i partea cea mai rea.

El mări ochii și se aplecă spre ea, clar interesat.

– Care-i partea cea mai rea?

– Cea mai rea parte este că se poartă toți de parcă eu ar trebui să cad la picioarele lor dacă binevoiesc să-mi vorbească. Este ca și cum cea mai mică atenție de la un domn cu titlu ar trebui să mă facă să leșin, din punctul lor de vedere.

Domnul Lucas părea că se străduia să nu râdă.

– Un titlu nu vă face să leșinați?

Ea își dădu din nou ochii peste cap.

– Nici pe departe.

– Înțeleg. Dar servitorii? îi făcu el cu ochiul.

Ochii ei se măriră și ea își puse mâinile în șolduri.

– Domnule Lucas, *flirtezi* cu mine?

El făcu un pas mai aproape și se uită la ea cu ochii lui verzi și intenși.

– Normal că nu, domnișoară Wharton. *Asta* ar fi nepotrivit.

Ea ar fi vrut să se răcorească cu evantaiul. Ar fi vrut să mai facă un pas spre el și să-l atingă. Ar fi vrut ca el... să o sărute. Rămase acolo, uitându-se la chipul lui pentru un moment care păru infinit, până când el păși în spate, clătină din cap de parcă risipea aerul încărcat dintre ei și întrebă:

– Sir Reginald n-are nimic care să-l salveze în ochii dumneavoastră?

Încercând să-și recapete ritmul respirației, ea se bătu ușor cu degetul peste obraz și se gândi o clipă.

– Doar dacă îl pot convinge să respingă legea aia oribilă a forței de muncă.

Capitolul 10

Lucas ieși din bibliotecă. La dracu' cu totul! Ce naiba se întâmpla? Lucrurile nu progresau bine cu domnișoara Frances Wharton. Nu doar că prietenii lui erau împotriva ei, ținând cont de ce spuseseră Clayton și Bell ieri, dar aparent ea era împotriva legii forței de muncă dintre toate lucrurile. Ca să nu mai menționeze că spusese că nu era interesată de căsătorie. Cum ajunsese în situația asta?

Lucas nu mai întâlnise o tânără din aristocrație care să nu fie interesată de căsătorie. Poate că mamele lor erau *mai* interesate, dar tinerele domnișoare clar păreau și ele interesate. Reușise Lucas să găsească o femeie care credea în iubirea adevărată, dar nu era interesată de căsătorie? Se va răzgândi vreodată? Voia el asta? Ca să nu mai menționeze că ea tocmai îi criticase pe domnii din aristocrație și declarase cum nu era interesată de ei. Nu prea credea că o va câștiga declarându-se a fi conte în prezența ei.

Și legea forței de muncă. Cum reușise să dea peste singura femeie căreia îi păsa de lege? Și care mai era și în *tabăra cealaltă* față de el? Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi zis că prietenii lui îi făceau o farsă. Aranjând ca singura femeie de la petrecere de care era interesat să-i spună că legea fratelui lui era „oribilă". Doar că era prea ridicol ca prietenii lui să facă asta. Nu. Lucas singur atrăsese nebunia asta asupra lui în clipa în care fusese de acord să facă parte din șarada asta și merita fiecare moment de ridicol care se petrecea.

Dar singurul lucru pe care nu-l prevăzuse fusese vinovăția. Vinovăția ce creștea treptat. De fiecare dată când vorbea cu domnișoara Wharton se scufunda mai adânc în sacul de minciuni. Cu o zi înainte își spusese că nu va mai vorbi cu ea. Își promisese că, chiar dacă ea va fi din nou astăzi în bibliotecă, el va fi politicos și cuviincios, îi va returna șalul și va ieși imediat din încăpere. Nimic din toate astea nu se întâmplase. În schimb, fusese ridicol de încântat

să o vadă din nou și intrase repede într-o altă conversație îndelungată cu ea. Greșit din partea lui.

Reușise să uite să-i returneze șalul. Sau poate că alesese să nu-și amintească să o facă. Era un prost. Desigur că ar fi fost corect să taie imediat orice legătură cu ea și să plece de la această petrecere. Dar chiar când îi trecu gândul prin minte, știa că nu o va face din două motive; unu, detesta să piardă ocazia de a vorbi cu Sir Reginald despre legea forței de muncă, și doi, acum chiar voia să-i ceară domnișoarei Wharton să-și explice argumentele contra legii.

Sigur că domnișoara Wharton auzise zvonuri incorecte despre lege. Ce altceva ar fi putut să explice poziția ei împotrivă? Adică, modificările din lege erau făcute cu intenția de a *ajuta* oamenii, de a asista gentlemenii care munceau din greu în administrarea moșiilor mari și de a ține angajați oamenii care lucrau pentru ei. Bărbații ca el și tatăl lui Frances ar fi fost nevoiți să refuze noi lucrători dacă legea nu trecea. Cine ar vrea asta?

Lucas era sigur că domnișoara Wharton nu înțelegea detaliile. Poate după ce o asculta, îi putea explica într-un fel care să o facă să înțeleagă. Da, exact asta va face. În ciuda vinovăției și a convingerii că prin continuarea acestei șarade își va aduce singur suferință, Lucas abia aștepta următoarea întâlnire cu domnișoara Wharton. Era prea târziu să încerce să stea departe de ea. Ea îl văzuse destul și vorbise suficient cu el cât să-l recunoască la Londra. A doua zi dimineață va trebui să mai aducă bușteni pentru foc și să vadă ce se va întâmpla.

Dar mai întâi *trebuia* să discute cu prietenii lui. Avea nevoie de ajutorul lor pentru întâlnirea lui cu Sir Reginald. Ieri fuseseră întrerupți de un invitat care intrase în bibliotecă chiar după ce Worth anunțase că fosta lui logodnică îl descoperise în grajduri. Cei patru bărbați fuseseră obligați să agite și să pară că era perfect normal ca gazda și trei servitori la întâmplare să stea împreună în bibliotecă. Clayton se ridicase și începuse să dea ordine, în vreme ce ceilalți trei se împrăștiaseră în direcții opuse. Noaptea trecută, Clayton trimisese vorbă să schimbe locul de întâlnire într-o magazie din sala servitorilor sub scări. Acolo vor fi mai izolați și vor fi mai puține șanse să fie întrerupți.

Lucas coborî câte două trepte odată pe scara servitorilor spre subsol. În dimineața aceasta vorbise așa de mult cu domnișoara

Wharton că astăzi el era cel care întârzia. Cei trei prieteni ai lui erau deja în mica magazie când el intră.

– Ocupat cu îndatoririle de lacheu astăzi, *Lucas*? întrebă Bell, arcuind o sprânceană blondă.

Bell se afla în colțul îndepărtat, cu fața spre ceilalți, sprijinindu-se cu un umăr de zid, cu brațele încrucișase la piept. Worth stătea pe un butoi pe peretele din stânga, legănând un picior, iar Clayton stătea lângă ușă, cu spatele lipit de perete. Vicontele închise ușa de cum Lucas intră și se așeză la mica masă din centrul camerei.

– Ceva de genul, mormăi Lucas, așezându-se în fața lui Clayton.

– Toată lumea-i în continuare servitor din punctul de vedere al invitaților? întrebă apoi Bell. Eu sunt.

– Și eu, răspunse Lucas, încuviințând din cap, dar se abținu să spună mai mult.

– Și eu încă sunt, declară Worth. Cu excepția scorpiei de Lady Julianna.

– Da, zise Bell, înaintând. Ce s-a întâmplat acolo mai precis, Worth? Nu ne-ai povestit.

Worth gemu și se frecă la ochi.

– Dintre toate petrecerile la case de la țară, de ce a trebuit Lady Julianna Montgomery să o aleagă pe *asta*? Și apropo, Clayton, nici de tine nu-s încântat că ai invitat-o aici. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș zice că voiai să-mi sabotezi șansele.

– Din contră, n-am avut nimic de-a face cu asta, răspunse Clayton, sprijinindu-se de speteaza scaunului. Aseară am întrebat-o pe Theodora despre asta. Mi-a spus că au fost invitate mama și sora lui Lady Julianna și au trimis veste în ultimul moment că Lady Julianna le va însoți. A fost prea târziu să le scrie și să le ceară să nu vină. Și apoi, ce scuză ar fi putut oferi biata Theodora?

– Da, bine, ar fi putut să-mi spună *mie* că vine Julianna. Femeia aia iubește caii. M-aș fi putut face nevăzut.

– Un grăjdar care se face nevăzut în grajduri nu-i o idee prea strălucită, răspunse Clayton râzând. Și apoi, Theodora uitase ce s-a întâmplat între tine și Lady Julianna și nu mi-a spus că fata vine. Ieri a fost prima dată când am auzit despre asta, când ai menționat tu.

– Oricum ar fi, interveni Bell, spune-ne ce s-a întâmplat când te-a văzut, Worth.

– Da, adăugă Lucas, aplecându-se înainte și sprijinindu-și un cot pe masă. Sigur te-a recunoscut.

– Normal că m-a recunoscut, declară Worth, ridicându-și cizma. Fata nu-i oarbă. Ca să nu mai zic că nu-s genul pe care să-l uiți.

Se lăsă pe spate și le zâmbi tuturor ca un păcătos. Bell își dădu ochii peste cap.

– Continuă, ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Worth nu se diminuă.

– Am reușit să o conving să iasă la o plimbare călare cu mine fără să dea alarma.

– Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Lucas, întorcându-și scaunul ca să-l vadă mai bine pe Worth.

Ce își amintea el despre povestea dintre Worth și Julianna era ce aflase din niște bârfe din ziar și apoi că Worth spusese că scăpase ca prin urechile acului. În ceea ce-l privea pe Lucas, ei nu fuseseră niciodată *logodiți* cu adevărat.

– Să zicem că am reușit să o conving să-și țină gura, răspunse Worth, netezindu-și ambele mâneci ale hainei cu mâinile.

– Cum? întrebă Bell, cercetând chipul lui Worth cu ochii lui tăioși și mijiți.

Worth tuși.

– Cu farmecul meu?

Bell arcui dintr-o sprânceană.

– Serios?

– Prea bine. Prefer să nu vă spun, răspunse Worth.

– Oh, nu poți să ne faci asta, Worth, zise Lucas cu un mormăit.

– Pot și o să o fac, răspunse Worth. Am discutat cu toții despre asta. Este perfect acceptabil dacă știu unul sau doi oameni. *Restul* invitaților nu pot să știe.

– De acord, zise Clayton încuviințând din cap. Atât timp cât Lady Julianna nu spune, bănuiesc că ești încă oficial în joc.

– Mulțumesc.

Worth înclină capul spre gazda lor și le zâmbi îngâmfat celorlalți doi bărbați.

– Eu pot doar să-mi imaginez ce a trebuit să faci ca să o convingi să tacă din gură, zise Bell, fluierând. Dacă nu mă înșală memoria, erai *persona non grata* pentru ea ultima dată când ați vorbit.

– *Scris* este mai precis, răspunse Worth, și oricât m-ai trage de limbă, nu o să-ți spun, deși admir eforturile tale subtile, Bell. Și ca să știi, *non grata* era valabil pentru amândoi. Acum, hai să vorbim despre lucruri mai plăcute, da? Vreo perspectivă de însurătoare, Kendall?

Clipi la Lucas.

Lucas trase de lavalieră și-și încreți nasul. Ce era de spus?

– Nu, fu primul cuvânt care îi ieși pe gură.

Frances Wharton îl intriga, desigur, dar nu era pregătit să *se însoare* cu ea în acest punct și era o alegere proastă din cauza unor lucruri ce țineau de ea și de familia ei. Dar exista ceva ce voia să discute cu prietenii lui.

– Încă nu mi-am găsit viitoarea mireasă, dar am nevoie de ajutorul vostru cu ceva.

– Da? întrebă Clayton, aplecându-se în față.

Lucas tuși.

– Din moment ce Sir Reginald Francis este aici și...

– Sir Reginald? îl întrerupse Bell. Eu nu l-am văzut. Ce caută aici?

– Și eu aș vrea să știu răspunsul la această întrebare.

Lucas se sprijini de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate la piept și uitându-se direct la Clayton.

– N-am avut de ales, răspunse Clayton, ridicând bărbia. Este bun prieten cu prințul. Nu vreau să cad în dizgrație cu cei de teapa lor.

– Dar ai fi putut să mă avertizezi că trebuia să-l servesc la cină, răspunse Lucas.

Worth fluieră.

– *Asta* cred că a fost ceva.

– Recunosc, zise Clayton cu o tresărire, că eu și Theodora am vrut să vedem dacă teoria lui Bell era corectă. Chiar aveai să fii de neobservat îmbrăcat ca un servitor, Kendall? Și așa a fost. Sir Reginald nici nu s-a uitat la tine. Pentru Dumnezeu, a fost uimitor!

Clayton se bătu cu palma peste genunchi. Bell se trase de mânecă.

– V-am zis.

– Da, așa este, răspunse Lucas. Dar dacă Sir Reginald chiar s-ar fi uitat la mine?

– Atunci ai fi pierdut pariul din prima seară, amice, zise Worth, sărind de pe butoi și bătându-l pe spate pe Lucas. Tocmai ăsta-i jocul.

– Bănuiesc că aș fi avut șansa să-l conving să se răzgândească cum ai făcut tu cu Lady Julianna, răspunse Lucas.

– Bună încercare, răspunse Worth, dar tot refuz să vă spun ce i-am zis.

Lucas ridică din umeri.

– Deci, Sir Reginald este așa de fanfaron că nici n-a observat că i-ai servit cina, Kendall, continuă Bell, clătinând din cap.

– Nici măcar n-a observat când Kendall a vărsat vin pe viitoarea lui logodnică, adăugă Clayton.

– A cui viitoare logodnică? întrebă Worth, cu fruntea încruntată.

– A lui Sir Reginald, răspunse Clayton. Aparent a pus ochii pe domnișoara Wharton.

– Domnișoara Wharton? repetă Bell. Scorpia?

– Mai este altă scorpie aici? întrebă Worth. Credeam că Lady Julianna este singura la această petrecere.

– Domnișoara Wharton nu-i o scorpie, zise Lucas. Încerca doar să-l descurajeze pe Sir Reginald, și eu, unul, nu pot să-i găsesc vreo vină.

Prietenii lui își întoarseră fețele spre el. Și după expresiile lor, parcă ar fi declarat că îi cresc două capete. Lucas își reaminti de noaptea de la Capra Curioasă, când veniseră cu planul ăsta nebunesc.

Clayton tuși.

– Cred că vorbesc în numele tuturor când întreb, cum exact știi *asta*, Kendall?

Lucas își strânse buzele cât se gândi repede și elimină câteva răspunsuri. Acum chiar o făcuse lată. Nu avea o cale elegantă de a oferi explicații cum de știa că domnișoara Wharton doar se prefăcuse că se luase de un servitor la cina din urmă cu două seri.

– Am vorbit apoi cu domnișoara... Și-a cerut scuze, zise el.

– Scuze? Pe fața lui Clayton era o expresie de șoc pur. Adică ea te-a căutat?

Lucas încuviință din cap.

– Da, a coborât în bucătărie după cină și ne-a cerut scuze tuturor.

– Dar de unde știi că încerca să-l descurajeze pe Sir Reginald? insistă Bell.

Lucas trase din nou de lavaliera de la gât. Pentru Dumnezeu, devenea tot mai complicat.

– Ea mi-a spus.

– Poftim? Worth aproape că strigă. Domnișoara ți-a *spus* că nu este interesată de curtea lui Sir Reginald?

– Exact, răspunse Lucas.

Acum era prea târziu. O luase pe acest drum și trebuia să continue.

– Dar încă te crede servitor, corect? clarifică încruntându-se Bell.

– Corect, răspunse Lucas.

Clayton clătină din cap.

– De ce l-ar descuraja să o curteze? Nu are zestre, și Sir Reginald pare să fie singurul interesat.

La asta Lucas nu avea de gând să răspundă.

– Oricum ar fi, chiar ea mi-a spus.

– Când și-a cerut scuze că a țipat la tine în sufragerie? întrebă Bell.

Lucas încuviință din cap.

– Exact.

– Eu tot aș vrea să știu cum a menționat ea unui *servitor* că nu este interesată de curtea unui domn, insistă Worth.

Lucas inspiră adânc. Prea bine. Mai bine spunea totul.

– Ne-am... împrietenit. Ne vedem diminețile în bibliotecă.

Toți cei trei bărbați ridicară din sprâncene. Worth își găsi primul vocea:

– O domnișoară care-i prietenoasă cu un servitor? Worth aproape pufni. Dar nu-i asta perfect?

– Nu-i perfect, este groaznic, mormăi Lucas.

– De ce? Credeam că tu cauți o domnișoară care să fie amabilă cu servitorii, continuă Worth.

Lucas clătină din cap.

– Așa este, dar acum că am vorbit de câteva ori, cum naiba o s-o întâlnesc vreodată ca Lord Kendall? Mă va recunoaște.

– Oh, înțeleg. Asta chiar este o problemă, nu-i așa? zise Clayton, lipindu-și un deget de buza superioară.

– Eu zic că asta-i o problemă pentru altă dată, adăugă Bell. Nu mi-aș face griji despre asta acum, Kendall. Lucrurile astea se rezolvă de la sine.

– Nu știu ce să zic, răspunse Lucas, dar știu cu siguranță că aș vrea să nu mai discut despre asta. Își dădu jos peruca și trecu degetele prin păr. Acum, putem să vorbim despre altceva?

– Da, despre ce ai vrea să vorbim, Kendall? răspunse cu curaj Clayton.

Lucas se sprijini de speteaza scaunului.

– O să am nevoie de ajutor vostru, al tuturor, cu ceva.

– Cu ce anume? întrebă Clayton, aplecându-se din nou în față și părând chiar interesat.

– Am nevoie să discut în privat cu Sir Reginald și când o fac trebuie să o fac în calitate de conte de Kendall.

Clayton pufni.

– Deci ce, ai de gând să te fâțâi între încăperi prefăcându-te Lucas servitorul într-una și Lord Kendall în cealaltă?

Lucas își frecă dosul palmei de frunte.

– Ceva de genul ăsta.

– Oh, abia aștept, răspunse Clayton, râzând și plesnind cu mâna în masă. Cât de repede te poți schimba de haine între felurile de mâncare?

Râsul lui Worth răsună pe pereții micii camere.

– Da, și ține minte, vei pierde jocul dacă apari drept contele de Kendall în livrea.

– Sau dacă accidental îi torni vin lui Sir Reginald când ești îmbrăcat ca un conte, adăugă Clayton.

Bell se întoarse pentru a se sprijini cu tot spatele de zid și expiră adânc.

– Oh, Kendall, tu chiar știi cum să complici lucrurile.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Frances abia reuși să stea nemișcată pe taburetul tapițat din fața oglinzii de pe măsuța de toaletă din dormitorul ei. Albina era ocupată ondulându-i părul. Camerista tocmai terminase să o dea pe Frances în obraji cu un fard de un roz pal. Se dăduse după urechi cu parfumul ei preferat de bujori. Fluturii din stomac o făceau să se simtă că se pregătea pentru un bal, nu că se îmbrăca doar cu o simplă rochie galbenă, să se plimbe până în bibliotecă.

Dar domnul Lucas va fi din nou în bibliotecă astăzi. Era sigură de asta. Așa cum era sigură că abia aștepta să petreacă timp cu el. Nu avea sens. Nu era ca și cum putea avea un viitor cu el. Chiar dacă voia. Părinții ei nu ar permite-o niciodată. Și apoi, nu fusese ea mereu împotriva căsătoriei? *Nu* că voia să se mărite cu domnul Lucas. Adică, abia îl cunoscuse. Cerule, nu! Dar cu siguranță era frumos, amuzant și fermecător și...

– Au!

– Îmi pare rău, domnișoară. A fost un accident, zise Albina tresărind și încreținduși nasul.

Frances își frecă obrazul drept, cel pe care Albina tocmai îl atinsese din greșeală cu cleștele fierbinte.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Ochii Albinei erau mari și îngrijorați.

– Vă rog să nu-i spuneți mamei dumneavoastră, domnișoară Frances. Sigur va fi nemulțumită de mine.

Frances nu-și mai frecă obrazul și zâmbi încurajator cameristei.

– Nu, sigur că nu-i spun, Albina. Este în regulă. Nu-ți face griji.

Albina răsuflă ușurată și expresia de îngrijorare din ochi se risipi. Reveni la coafura lui Frances.

Frances continuă să se uite la cameristă prin oglindă. Albina avea o înălțime medie, părul blond și ochii albaștri. Era destul

de drăguță, dar de obicei avea o expresie goală pe chip. Dar muncea sârguincios și nu se plângea niciodată, motiv pentru care camerista era unul dintre cei doi servitori rămași cu familia lui Frances. Devenise deja camerista a trei femei, făcea curățenie și ajuta la bucătărie. Ce mai puteau să-i ceară? Biata fată nu avea de ce să-și facă griji din partea mamei ei. Aveau nevoie disperată de ea. Hmm. Poate că Albina își făcea griji pentru poziția ei din acest motiv. Concediaseră tot personalul cu excepția bucătăresei lor. Fără îndoială că Albina credea că ea va urma pe lista de execuție.

Frances își blestemă în gând tatăl pentru a suta oară în tot atâtea zile. Omul nu putea să se oprească din jucat. Auzise conversația purtată târziu în noapte de mama și tatăl ei în dormitorul lor, când ridicaseră vocile. Mama ei îl implorase pe tatăl ei să înceteze cu jocurile, în vreme ce tatăl ei insistase că, data urmîtoare când va juca, va câștiga. Mama ei își bătea gura de pomană. Tatăl ei nu avea nici o intenție să se oprească. Viețile lor se schimbaseră un pic câte un pic, pe măsură ce vânduseră bunurile din casă și concediaseră personalul. Frances ajunsese la concluzia că nemulțumirea mamei și stilul lor de viață redus nu erau singurele două consecințe ale alegerilor tatălui ei.

La ușa casei lor din Londra începuseră să vină la orice oră tot mai mulți bărbați. Mama și Abigail nu observaseră. Bărbații veneau de obicei după ce ele se retrăgeau la culcare, dar fereastra dormitorului lui Frances se afla exact deasupra biroului tatălui ei. Auzise de mai multe ori vocile ridicate și amenințările furioase. Nu menționase niciodată vreun episod mamei sau lui Abigail. Nu voia să le îngrijoreze. Ce sens ar fi avut? Dar ghicise că situația tatălui ei era mai strâmtorată decât părea să creadă mama.

– Ce aveți de gând să faceți astăzi, domnișoară Frances? întrebă Albina, smulgând-o din gândurile ei.

Camerista terminase cu ondulatul și era ocupată cu aranjarea buclelor.

Frances oftă și încercă să pară nonșalantă.

– Oh, mă gândeam să mă duc iar în biblioteca lordului Clayton.

Albina clătină din cap și făcu o grimasă, de parcă mirosise lapte acru.

– Nu pot să înțeleg cum de puteți citi atâta.

Frances chicoti.

– Cititul este una dintre activitățile mele preferate.

– Știu, domnișoară, răspunse Albina, prinzând altă buclă cu un ac de păr. Doar că mi se pare așa de plictisitor.

Frances îi zâmbi cameristei în oglindă.

– Ar trebui să încerci și tu, Albina. Eu aș lucra cu plăcere cu tine la citit, așa cum te-am ajutat să înveți să scrii.

Albina venise la ea vara trecută și-i ceruse lui Frances să o învețe să scrie. Nimeni nu fusese mai surprins decât Frances, dar își petrecuse trei ore pe zile, dimineața, la prânz și seara cu camerista și tânăra făcuse progrese considerabil repede. Albina învăța repede și era o elevă sârguincioasă.

Albina rămase cu privirea concentrată asupra sarcinii ei.

– Știu. Știu, domnișoară. Ați zis-o de multe ori. Poate că într-o zi așa o să fac. Deocamdată însă mă mulțumesc cu scrisul.

Frances se concentră să-și țină capul nemișcat pentru a ușura treaba cameristei.

– Albina, cum te tratează ceilalți servitori? Jos, vreau să zic. Servitorii lordului Clayton.

Frances fu nevoită să admită că se întreba dacă Albina știa ceva despre domnul Lucas. Cum ar fi dacă era căsătorit? Până în dimineața asta nu se gândise niciodată la acest lucru.

– Sunt obișnuiți, răspunse oftând Albina. Nu pot să zic nici că au fost foarte amabili cu mine, nici că nu m-au ajutat.

Frances încuviință din cap. Nu era o bârfă utilă, dar măcar camerista ei fusese tratată bine.

Albina termină cu ultimul ac de păr și apăsă cu mâinile pe capul lui Frances pentru a-i fixa întreaga coafură. Un zâmbet viclean se strecură pe chipul cameristei.

– Dar este un bărbat.

Frances se apropie de oglindă, dintr-odată interesată.

– Da?

– Recunosc că-mi place, zise zâmbind Albina.

Frances zâmbi și ea.

– Serios? Albina, nu te-am mai auzit spunând asta vreodată.

– Este tare frumos. Lucrează ca servitor pentru lordul Clayton.

Lui Frances i se strânse stomacul. Făcu un efort să întrebe, chiar dacă se temea că știa deja răspunsul.

– Cum îl cheamă?

Albina păși în spate, prinzându-și mâinile în față, cu o expresie visătoare pe chip.

– Îl cheamă Lucas. Domnul Lucas.

Capitolul 12

Cum era de aşteptat, mai târziu în acea dimineaţă Lucas o găsi pe Frances în bibliotecă. Stătea la masa de lângă ferestre cu o carte mare deschisă în faţă.

– Bună dimineaţa, domnule Lucas, strigă ea în clipa în care el intră pe uşă.

– Bună dimineaţa, milady, răspunse el.

La naiba! Avusese de gând să-i aducă şalul. Seara trecută îl luase sus, cu intenţia de a-l aduce cu el în această dimineaţă ca să nu uite să i-l dea. Dar mai devreme fusese distras, scriindu-i un bilet lui Sir Reginald, cerându-i cavalerului să se întâlnească într-unul din saloane a doua zi după-amiază. Trimisese unul dintre servitori să-i livreze biletul lui Sir Reginald şi lăsase şalul lui Frances pe biroul din dormitorul lui. Va trebui să-l aducă a doua zi.

Îşi îndeplini rapid sarcina de a pune lemne pe foc, după care se duse la masa la care stătea Frances. Privi peste umărul ei.

– Ce citiţi?

– Astăzi, Shakespeare, răspunse ea, închizând cartea ca el să vadă titlul. Ştii că ideea de a mă purta ca o scorpie cu Sir Reginald mi-a venit citindu-l pe Shakespeare? zise ea râzând.

– *Îmblânzirea scorpiei?* întrebă el.

Îi veni să-şi dea una pentru că menţionase o referinţă literară. Se va întreba Frances de unde ştie un servitori despre Shakespeare?

Dar ea nu păru să gândească nimic despre asta când răspunse:

– Chiar aceea.

El se uită la ea. Pe obrazul ei, în apropierea urechii, era o umflătură mică roşie.

– Ce aţi păţit?

Ea îşi frecă umflătura.

– Oh, nu-i nimic. Un accident cu un instrument de ondulat.

– Înțeleg, răspunse Lucas. Părul dumneavoastră arată minunat, în ciuda accidentului.

Ea se îmbujoră când el se așeză pe scaunul de lângă ea și întrebă:

– Cum a fost conversația la cina de aseară?

Exact cum anticipase, în seara anterioară la cină, Frances fusese așezată lângă Sir Reginald. Lucas auzise nenumărate referiri la viitoarea vizită a prințului regent ieșind pe gura mare a cavalerului. Altfel, masa fusese tăcută și, din nou, nimeni nu-l recunoscuse pe Lucas.

Frances își dădu ochii peste cap.

– Sir Reginald a vorbit la nesfârșit despre sosirea iminentă a prințului.

– Da, am auzit că prințul sosește luni, răspunse Lucas.

Frances încuviință din cap.

– Te asigur că pentru Sir Reginald nu-i suficient de repede.

Lucas râse.

– Vă așteptați ca după sosirea prințului conversația la cină să se înrăutățească?

Ea ridică din umeri.

– Nu văd cum se va îmbunătăți. Cum am zis, nimic nu-i mai plictisitor decât o conversație la cină la un eveniment aristocratic. Absolut nimeni nu vrea să discute despre ce vreau eu să discut și puținii oameni care o fac nu sunt la această petrecere.

Lucas se sprijini într-un cot pe masă, uitându-se atent la ea.

– Despre ce ați dori să discutați, milady?

Frances deschise gura să vorbească, dar o închise repede.

– Despre ce? insistă el. Voiați să spuneți ceva. Ce?

Ea se aplecă spre el și-și coborî vocea într-o șoaptă, conspirativ:

– Pot să-ți spun un secret, domnule Lucas?

El încuviință din cap.

– Desigur, dar de ce taina asta?

Frances își plimbă privirea înainte și înapoi și pe buze îi apăru un zâmbet adorabil.

– Pentru că nu ar trebui să vorbesc despre asta la petrecerea lordului Clayton. I-am promis mamei mele.

– Să vorbiți despre ce? insistă Lucas, stând ca pe ghimpi să audă ce urma să spună ea.

Frances păru că se gândește câteva momente, după care un zâmbet larg i se întinse pe chip.

– Stai un pic. Clipi de câteva ori. Eu i-am promis mamei că nu voi discuta despre politică sau despre legislația săracilor cu nici un *domn* de la această petrecere. Nu i-am promis niciodată că nu voi discuta cu un servitor.

– Să vorbiți ce cu un servitor? răspunse Lucas, mijind ochii.

Zâmbetul ei se mări.

– M-ai întrebat despre ce-mi place să vorbesc, domnule Lucas. Răspunsul este politică. Și pot să-mi țin promisiunea față de mama și să discut despre politică și legi cu tine. Bătu din palme. Oh, știam că te plac din momentul când m-ai ajutat să-l evit pe Sir Reginald, declară ea, după care roși repede iarăși.

– Stați. Sunteți interesată de politică? întrebă el, încruntându-se.

– Da, politică, legi. Decizii luate care afectează pe toată lumea. Lucruri care chiar contează în țara asta. Spre deosebire de fundele de păr.

Își sublinie discursul lovind cu pumnul în masă.

El își sprijini bărbia în palmă, fascinat de descoperirea asta despre ea. Nu o auzise niciodată vorbind cu o asemenea pasiune.

– Lucruri care chiar contează. Cum ar fi? o îndemnă el.

– Cum ar fi legea forței de muncă, de exemplu.

Chipul ei se încruntă. Lucas ridică din sprâncene.

– Legea forței de muncă?

– Da, știai că este o lege care va fi votată de către Camera Lorzilor în toamna asta, când se întorc în parlament? O lege foarte importantă.

Lucas expiră. Cât să îndrăznească să-i dezvăluie că știe despre lege? Își alese cuvintele cu grijă.

– Cred că ați mai menționat-o. Ce știți despre asta, domnișoară Wharton?

Ea se uită de sus în jos la el, făcându-și pungă buzele.

– Ai vorbit ca un adevărat bărbat, domnule Lucas.

El chicoti.

– Mă scuzați, milady, doar că n-am auzit multe femei să fie interesate de asemenea lucruri.

Frances își dădu o buclă după ureche și-și încrucișă brațele la piept.

– Nici eu n-am cunoscut mulți servitori care să fie interesați, așa că bănuiesc că suntem amândoi vinovați că ne-am surprins fără motiv.

– Corect. El miji ochii la ea. Dar sunt curios. Spuneți-mi. Sunteți pentru sau împotriva legii, milady?

Ea se cutremură, închizând pentru scurt timp ochii.

– Împotrivă, domnule Lucas, complet, total, indubitabil împotriva legii. Cum ar trebui să fii și tu!

El lăsă bărbia în piept și se scărpină la ceafă.

– Așa deci?

La naiba! La naiba! La naiba! Fir-ar să fie! Nu doar că era împotriva legii. Nu, trebuia să fie „complet, total și indubitabil" împotriva legii.

– Da, încuviință ea viguros din cap. Sincer, nu văd cum cineva cu inima în piept poate să fie pentru lege. De fapt, am venit aici să caut istoria unei astfel de legi. Am de gând să cercetez istoria unor legi similare, ca să-i conving pe mai mulți să voteze împotrivă. Se întoarse în scaun pentru a fi cu fața spre colecția enormă de cărți. Doar că nu știu de unde să încep.

– Mai întâi, spuneți-mi de ce nu vă place legea, o îndemnă el.

– Păi, pentru început, acordă mai multe drepturi nobilimii cu mari proprietăți și mai puține țăranilor. Bagă mai mulți bani în buzunarele celor care sunt deja bogați. Nu face nimic pentru servitori și clasa muncitoare, ci le oferă mai puține opțiuni pentru a găsi de lucru fără referințe de la cei care ar putea să fie niște angajatori îngrozitori.

Lucas înghiți în sec. Toate aceste lucruri erau adevărate când privea dintr-un anumit punct de vedere, dar el vedea lucrurile în cu totul altă lumină.

– Vă place ceva la lege? întrebă el timid.

Ea bătu darabana în masă câteva momente, după care spuse:

– Sincer, singurul lucru bun pe care îl face este că abrogă unele dintre cele mai grele condiții din legile comerțului.

Legile comerțului erau niște legi arhaice care nu dădeau aproape nici un drept clasei muncitoare. Abrogarea unora dintre cele mai rele părți din aceste legi era una din părțile preferate ale lui Lucas din legea fratelui său. Măcar el și domnișoara Wharton cădeau de acord pe asta.

Lucas se ridică.

– Urmați-mă, zise el, pornind spre capătul opus al încăperii. Știu unde se află cărțile cu legi.

– Da?

În vocea ei se simți o notă de surpriză.

La dracu'! Nu se oprise să se gândească la faptul că s-ar putea să pară ciudat că un servitor știa unde se aflau anumite cărți în biblioteca uriașă a stăpânului său. I se păru că era mai bine să schimbe subiectul.

– Pot să vă întreb cum aveți de gând să schimbați votul?

Frances continuă să-l urmeze. Când vorbi, vocea ei era nuanțată de hotărâre:

– Poate că sunt o biată femeie, domnule Lucas, dar deseori sunt în compania bărbaților care iau astfel de decizii și ar fi groaznic din partea mea să nu mă folosesc de timpul petrecut în prezența lor pentru a încerca să le influențez voturile.

Lucas rămase tăcut în timp ce se îndrepta spre o mică nișă în zid, ascunsă vederii din restul bibliotecii. Pași înăuntru și Frances îl urmă.

– Dumnezeule! exclamă ea, rotindu-se într-un mic cerc și zâmbind. Nu-mi dădusem seama că acest alcov era aici.

Lucas arătă în sus. Cărțile despre legi erau aranjate până în tavan pe ambele niveluri ale încăperii.

Privirea ei urmări degetul lui, și zâmbi.

– Oh, mulțumesc, domnule Lucas. Nu le-aș fi găsit niciodată dacă nu mi-ai fi arătat. Ezită un moment, după care miji privirea din nou. Sper că nu te deranjează că te întreb, cum de știai că erau aici?

Lucas își feri privirea și se scărpină la tâmplă. Îl mânca scalpul de la blestemata de perucă pudrată. Trebuia să se gândească mai bine înainte să facă anumite lucruri. Dar când era în compania ei, era fără grijă (sau neglijent, mai degrabă). Din fericire, inventase deja răspunsul pe drum.

– Am petrecut mult timp în această încăpere. Îmi place să citesc. Pe Lord Clayton nu-l deranjează atât timp cât îmi termin sarcinile.

– Un servitor căruia îi place să citească? De cum îi ieși ultimul cuvânt pe gură, ea puse mâna peste buze. Oh, Dumnezeule! Îmi pare teribil de rău. A fost foarte urât din partea ea, mormăi ea din spatele degetelor.

Lucas clătină din cap.

– Milady, nu vă cereți scuze, vă rog.

Putea doar să spere că sentimentul ei de vinovăție o va împiedica să-i mai pună alte întrebări.

– Tocmai asta-i..., continuă ea. Oh, sper că nu te insult, dar... am observat că vorbești destul de corect și mă întrebam cum...

Lucas se sprijini de cadrul solid de lemn al celei mai apropiate etajere.

– Cum de sunt servitor dacă sunt suficient de educat să vorbesc așa și să citesc volume despre legi?

Ea își mușcă buza și clătină din cap.

– Când o spui așa chiar sună îngrozitor. Îmi pare teribil de rău. Îmi cer scuze.

– Nu, nu vă cereți scuze, răspunse el. Să spunem doar că familia mea și familia Clayton se cunosc de mult timp. Dar mi-a făcut un mare favor angajându-mă ca servitor.

Gata. Asta era adevărat, chiar dacă vag. Răspunsul perfect.

– Desigur, zise Frances. Mă simt prost că ți-am cerut să explici.

– Nu vă faceți griji, milady, serios.

Nu putea să dea vina pe ea că-i spusese ceva nepoliticos când el pretindea că este un servitor. În ceea ce-l privea, și el era vinovat. Hotărî din nou că cel mai bine era să schimbe subiectul.

– Ah, iată-le. Deschise palmele spre cărți. Vă pot ajuta să găsiți una anume?

– Nu. N-ar trebui să te mai reții. Pot foarte bine să caut singură până o găsesc pe cea de care am nevoie.

– Prea bine.

Lucas o privi. Părea să vrea să spună ceva, dar ezita.

– Pot să te întreb ceva, domnule Lucas? își făcu ea în sfârșit curaj.

El încuviință din cap.

– Desigur.

– Ai întâlnit-o pe servitoarea mea... Albina? Jos, poate?

Lucas își mușcă buza cât se gândi la întrebare. Întâlnise mulți servitori jos, și din cei angajați de Clayton, și din cei angajați de invitați, dar nu părea să-și amintească numele Albina.

– Nu cred. De ce?

– Oh, nimic. Frances clătină din cap și flutură mâna în aer, respingând întrebarea. Nu contează. Stai. Mai am o întrebare.

El clipi la ea.

– Da?

Obrajii ei se îmbujorară.

– Nu ești... însurat? Sau cumva logodit?

Sprâncenele lui se unira într-o încruntătură.

– Normal că nu.

Ea oftă ușurată.

– Slavă Cerului!

Lucas zâmbi la comentariul ei, apoi făcu un pas pe lângă ea, spre intrarea în nișă. Dar ea se mișcă în lateral în același timp și se loviră unul de celălalt. Ea dădu capul pe spate și capul lui coborî. Buzele lor erau la câțiva centimetri.

Nu se putea mișca. O privi cu atenție cum ea își duse o șuviță căzută de păr după ureche, apoi cum ridică privirea spre el și îi studie fărâmele aurii din pupilele negre. Mâna lui se mișcă lent de una singură și-i cuprinse blând cotul. Respirația ei se înteți, făcându-i pieptul să urce și să coboare cu repeziciune. El se apropie cu foarte puțin, înnebunit de parfumul bujorilor.

Își linse buzele în așteptarea sărutului.

Limba ei țâșni afară, trecând și ea peste buze.

El inspiră. Undeva în mintea lui știa că trecea peste o linie dacă nu se întorcea și nu pleca imediat, dar nu reușea să o lase.

– Trebuie să pleci așa de repede? întrebă ea pe o voce șoptită și tremurată.

– Bănuiesc că mai pot rămâne un pic, răspunse el, propria voce fiind răgușită. Dacă vreți să mă convingeți.

Drept răspuns, mâinile ei se mișcară pe cămașa lui și și le împreună în jurul gâtului lui, trăgându-i capul în jos spre al ei.

– Mi-ar plăcea, șopti ea.

Lucas nu mai avea nevoie de vreo altă invitație. Buzele lui le întâlniră pe ale ei, o atingere caldă la început, până când el deschise gura și alunecă peste a ei. Limba lui alunecă între buzele ei și ea suspină profund.

Lucas se întări imediat. Îi trase corpul lângă al lui și-i răvăși gura cu a lui. Nu se mai sătura de ea. Era moale și avea aromă de primăvară, iar mirosul parfumului ei îl făcea să-și dorească să o guste. Ea își strânse mai mult brațele în jurul lui în timp ce sărutul se intensifica. Voia să o lipească de etajeră, să se frece de ea, dar

nu voia să o sperie. S-ar putea să se îndoiască deja de decizia ei de a-l săruta și orice mișcare bruscă din partea lui ar putea să o determine să se îndepărteze.

Mâinile lui se mișcau pe spatele ei. Mai jos și tot mai jos. Până când o trase și mai bine peste el, scoțând un geamăt din gât.

Cât o ținu și o sărută, timpul părea să se învârtă, fără să se mai termine. O voce se auzi strigând din grădină, și Lucas își reveni repede. Își desprinse ușor gura de a ei și-și mută mâinile pe chipul ei. Ochii ei erau încă închiși și buzele îi erau roz și umflate.

O sărută pe frunte și făcu un pas în spate.

Ea deschise ochii. Respira cu dificultate și se uita la el de parcă era un soi de creatură exotică, stând în fața ei, și nu un bărbat în carne și oase. Ridică degetele la buze și le atinse ușor.

Pe fruntea ei frumoasă se citea confuzia.

– Ar trebui... să plec, șopti ea.

Lucas încuviință din cap. Spera cu disperare că mădularul lui înnebunit se va potoli înainte să fie obligat să iasă din nișă. Tuși și încercă să se gândească la altceva. Ce? Ce? Clătină din cap. Oh, da.

– Înainte de a pleca, pot să vă întreb ceva despre ce ați spus mai devreme, referitor la legea forței de muncă?

Ea încuviință din cap, închizând ochii pentru scurt timp de parcă încerca să înțeleagă ce tocmai se petrecuse.

– Desigur, zise ea într-un final.

Lucas își rezemă un braț de etajeră.

– Am înțeles că veți încerca să vorbiți cu membrii Camerei Lorzilor pentru a-i convinge să voteze împotriva legii cât sunteți la petreceri cu ei?

Ochii ei se concentrară pe chipul lui și ridică lent dintr-o sprânceană.

– Nu te înspăimânta. Bărbații fac asta de secole. Nu-s așa de naivă încât să nu știu că multe din deciziile importante sunt luate în birourile domnilor la un pahar de vin și în conversații în vreme ce în sala de bal are loc un bal.

Lucas își mută greutatea pe celălalt picior. Din fericire, mădularul lui se liniștea repede.

– Nu vă pot contrazice aici, milady, dar spuneți-mi, ați zis că nu știți cum cineva cu inimă poate să fie pentru lege. De ce credeți asta?

– Din nenumărate motive! Aproape că strigă cuvintele. Tuși și inspiră adânc. Următoarele cuvinte fură rostite pe un ton mult mai moderat. Adică, aș putea enumera vreo duzină de motive solide doar așa, pe nepregătite, dar cel mai important este că doar bogații beneficiază de pe urma legii.

El știa că asta era parțial neadevărat. Charles n-ar fi fost niciodată autorul unei astfel de legi. Dar Lucas simți că trebuia să răspundă cu grijă, ca Frances să asculte fără să simtă că el era la fel ca mulți alții care încercaseră să-i sufoce opiniile.

Se auzi un clopoțel.

Lucas ieși din nișă și privi la ceasul aflat pe biroul din apropiere.

– Trebuie să plecăm amândoi acum. Dar mi-ar plăcea foarte mult să mai discutăm despre asta. Ne întâlnim mâine aici cu o oră mai devreme, să zicem?

– Bănuiesc că aș putea să fac asta. Un mic zâmbet îi apăru pe buze. Dacă promiți să mă săruți din nou.

De data asta zâmbetul apăru pe buzele *lui*.

– Bănuiesc că aș putea să fac asta.

Capitolul 13

Ora pe care Frances o petrecu a doua zi cu domnul Lucas în biblioteca liniștită fu cea mai plăcută oră de când sosise la petrecere. Era spiritual, amabil, inteligent și era la fel de impertinent cum îl ghicise ea. Și cel mai bine dintre toate, chiar o *asculta*. Ea stătea și vorbea despre neajunsurile legii forței de muncă și el, în loc să se scuze și să plece grăbit din încăpere, stătea lângă ea și se uita în ochii ei cât ea vorbea. Îi punea întrebări ca să clarifice anumite puncte și încuviința și murmura pentru a demonstra că era atent.

Domnul Lucas se dovedi a fi un domn mai bine-crescut decât oricare dintre lorzii cu titlu din aristocrație pe care îi cunoscuse ea. Nici unul dintre domnii cunoscuți de ea nu fusese realmente atent la vorbele ei așa cum era domnul Lucas. Oh, îi făcuseră pe plac și o bătuseră ușor peste mână și o trimiseseră să stea din nou cu fetele bătrâne în timp ce ei găseau alte distracții, dar nici unul dintre ei nu păruse să ia serios în considerare punctele susținute de ea când enumera motivele pentru care legea forței de muncă era așa de îngrozitoare.

După ce Frances termină să-și susțină ideile, se uită plină de speranță la domnul Lucas, așteptându-se ca el să fie de acord cu ea pe toate punctele. Până la urmă, cum puteai să nu vezi dreptatea din argumentele ei? Dar în loc să fie de acord cu ea, el zise ceva complet neașteptat:

– Dacă ar fi să ghicesc ce ar răspunde un nobil, începu el, bănuiesc că ar spune că este de datoria sa să sprijine legea, ca să-și îndeplinească îndatoririle față de oamenii care se bizuie pe el.

Frances se holbă la ea de parcă tocmai se transformase într-un dragon.

– Despre ce vorbești?

El ridică din umeri.

– Dacă aș fi nobil, s-ar putea să spun că legea ajută prin scăderea costului salariilor și prin faptul că garantează că eu nu trebuie să țin în slujbă pe cineva care nu-și îndeplinește îndatoririle. Aș putea să angajez mai mulți oameni și să-mi îndeplinesc obligațiile față de cei care deja muncesc pentru mine.

Frances își dădu ochii peste cap.

– Sincer, prostiile astea ți le-a zis Lord Clayton?

Domnul Lucas tuși.

– Nu-i adevărat că bărbații precum Lord Clayton au obligații de respectat? Sigur tatăl dumneavoastră v-a menționat asta dacă ați discutat cu el despre lege.

Maxilarul lui Frances se încleștă.

– Tată meu n-a îndeplinit o obligație în viața lui.

Cuvintele îi zburară din gură înainte să apuce să le oprească.

– Îmi pare rău să aud asta, zise domnul Lucas, privind-o cu o expresie care chiar arăta că-i pare rău.

Dar în privirea lui nu era milă. Bun. Frances detesta mila.

Ea ridică din umeri.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Este dur, dar este adevărat. Pământurile noastre sunt ipotecate și am concediat majoritatea servitorilor.

Frances știa că nu ar fi trebuit să spună nimănui lucrurile astea, dar cumva se simțea în siguranță cu domnul Lucas. Cumva simțea că putea să-i spună orice și că el nu o va judeca.

– Dacă-i așa, atunci legea l-ar ajuta pe tatăl dumneavoastră să bage banii la loc în buzunarul său, continuă Lucas.

– Buzunarul tatălui meu este gol pentru că el a jucat totul. Aș prefera să pun banii în buzunarele servitorilor care au muncit din greu și pe care el i-a aruncat în stradă.

Domnul Lucas își coborî vocea și o notă de regret se strecură în ea:

– Așa de rău stau lucrurile?

Ea ridică bărbia și-și feri privirea. Refuza să plângă, dar fu nevoită să clipească pentru a scăpa de lacrimi.

– Le mai avem doar pe Albina și pe doamna Wimberly.

El se aplecă spre ea și-i atinse mâna. Frances simți cum îi ia brațul foc.

– Îmi pare rău, Frances.

Era prima dată când i se adresa cu numele de botez. Voia să facă la fel. Clipi din nou pentru a înlătura lacrimile.

– Este în regulă. Vom fi bine. Încercă să afișeze un zâmbet fals pe chip. Mi-am dat seama că nu-ți știu numele de botez.

El își feri privirea, neîntâlnind-o pe a ei, și așteptă câteva momente înainte de a spune:

– Lucas este numele meu de botez.

Ea se încruntă.

– Poftim? De ce nu mi-ai spus? Iar eu ți-am spus domnule Lucas tot timpul.

– Am crezut că-i prea îndrăzneț din partea mea să te corectez. Ca să nu mai zic că nu trebuia să-ți spun numele meu de botez de la bun început.

– Atunci care-i numele tău de familie? întrebă ea.

El își feri privirea. Se uită prin cameră.

– Uh, este... Wood. Lucas Wood.

Ea încuviință din cap.

– Păi, asta-i ușor de reținut. Acum, Lucas, trebuie să-mi spui, n-ai cum să fii de partea legii.

El se scărpină la ceafă.

– Poate că sunt multe aspecte pe care tu, adică, *noi* nu le cunoaștem.

Încă așezată, ea își puse mâinile în șolduri.

– Oh, nu-mi spune asta, te rog. Am mai auzit-o. Menționează un aspect al legii și eu o să-ți spun cu precizie cât de multe știu despre el.

Își petrecură următoarea jumătate de oră studiind fiecare punct al legii. Frances fu nevoită să admită că, pentru un servitor, Lucas cunoștea destul de bine detaliile legislative. Pentru fiecare argument de al ei, el venea cu un contraargument din partea unui „nobil".

– Mă tem că ești mult prea influențat de stăpânul tău, anunță ea în final.

– De ce spui asta?

Fruntea lui se încruntă din nou. Ea ridică mâna cu frustrare.

– Lucas, tu muncești. Nu vezi cum legea asta nu face nimic altceva decât să vă exploateze pe tine și pe viitori tăi copii? Roși. Mă scuzi. Fac presupuneri despre tine. Cum că ai vrea să ai copii.

– Mi-ar plăcea foarte mult să am, răspunse el încet, cercetându-i chipul.

Ea simți că se îmbujorează și mai tare. Dumnezeule, de ce-i menționase copii inexistenți?

– Păi atunci, nu vezi cum o astfel de lege nu face nimic pentru binele tău?

Lucas se uită pe fereastră, făcând un cerc lent cu un deget pe masă.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Normal că am dreptate. Camera Lorzilor are puterea de a respinge această lege, dar ei votează doar în favoarea lor și a pungilor lor.

Privirile lor se întâlniră.

– Dar tu nu muncești, milady. Poți să-mi spui de ce ești așa de interesată ca legea să fie respinsă?

– Pentru că, zise ea încet, întorcându-se pentru a se uita la grădină și la pajiștea de dincolo de ferestre, îmi pasă de corectitudine și de ceea ce-i drept. Îmi pasă de ceilalți oameni mult mai mult decât de mine și propriile mele interese.

Lucas își coborî vocea:

– Crezi că cei care sprijină legea se gândesc doar la interesele lor?

Nările ei fremătară.

– Nu văd cum altfel. Pe oamenii muncitori, care sunt în slujba lor de ani întregi, uneori de generații, clar nu-i ajută.

– Sunt sigur că unii dintre membrii Camerei Lorzilor se opun legii, sublinie el.

– Nu destui, răspunse Frances.

Încă nu era complet sigură dacă Lucas era pentru lege sau dacă doar o susținea ca să o scoată din sărite, dar oricum ar fi fost, puține lucruri îi plăceau mai mult decât să discute despre legi.

El își prinse mâinile în față și-și uni degetele.

– Îi cunoști pe parlamentarii care sunt pentru și împotriva legii?

– Nu, răspunse ea. Dar pot să-i ghicesc pe unii dintre ei și înțeleg că mai sunt câțiva care sunt nehotărâți. Aceia sunt oamenii pe care vreau să-i caut data viitoare când voi fi în societate.

Lucas păru că vrea să spună ceva, dar închise gura, apoi zise:

– Chiar crezi că-i poți convinge?

– Nu știu, dar știu că trebuie să încerc, răspunse ea, încuviințând hotărâtă din cap.

– Ești convinsă că ai dreptate, nu-i așa? întrebă el, mijind ochii la ea.

– Mai mult decât sigură.

Lucas păru că se gândește un moment la asta.

Frances vru să-l apuce și să-l scuture. Dar se aplecă spre el.

– Lucas, mă auzi? Te-am pus pe gânduri?

El se uită leneș în ochii ei și privirea i se concentră pe gura ei. Oh, Dumnezeule! O va săruta din nou... și ea asta voia.

– Mă faci să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Se apropie tot mai mult și începu să închidă ochii. Frances se apropie și ea și când li se atinseră buzele, el se ridică imediat de pe scaun, trăgând-o spre el pe covorul gros aflat pe podea, lângă masă.

Se rostogoli deasupra ei și se lipi de ea, în timp ce-i presăra sărutări pe chip și gât.

Asta era nebunie. Cineva ar putea să intre în orice moment și să-i găsească, dar lui Frances nu-i păsa destul cât să se oprească. Își petrecu în schimb mâinile în jurul umerilor lui și-l ținu aproape de ea, desfăcând picioarele cât de mult putu sub fuste.

Gura lui alunecă pe gâtul ei și-i adulmecă urechea, după care coborî cu săruturile pe decolteul ei și în sfârșit trase în jos de rochie pentru a-i elibera un sân. Când buzele lui îi prinseră sfârcul, ea își pierdu complet mințile. Limba lui insistentă atinse vârful sensibil și buzele lui traseră de el, făcând-o să se înfierbânte între picioare.

– Lucas, rosti ea moale în urechea lui.

El se cutremură și se lipi și mai mult de ea. Ea îi simți mădularul prin pantaloni, lipindu-se de locul ei cel mai intim. Se frecă de ea într-un fel care o făcu să vrea să țipe.

Apoi gura lui reveni la a ei și ea își trecu degetele prin părul lui, dându-i peruca jos, lângă el. Se uită la el. Avea părul brunet. Îi plăcea asta. Îi plăcea foarte mult. Ghicise asta după culoarea sprâncenelor, dar fără perucă era și mai frumos.

Prin minte îi trecu cea mai scurtă senzație de vinovăție. Nu din cauza propriului comportament nerușinat, ci vinovăție pentru că Albina îi spusese că-l plăcea. Dacă ar fi fost întreagă la cap i-ar fi dat drumul. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar trebui să încurajeze o legătură cu Albina. Dar se gândi și că ea avusese un moment

intim cu el înainte ca Albina să-l fi cunoscut, și oh, îi era așa de greu să gândească cu gura lui pe gâtul ei.

Lucas se rostogoli, trăgând-o deasupra lui. Se loviră de masă. Una din cărțile mai mici, ce fusese deschisă lângă colțul mesei, căzu pe podea la câțiva centimetri de fețele lor și râsetele lor la această prostie îi întrerupseră din sărut.

Lucas își frecă nasul de al ei.

– Bănuiesc că ăsta-i semnul să ne oprim.

Ea oftă, cu mâinile încă în jurul gâtului său.

– Bănuiesc că da.

El se rostogoli, își luă peruca, se ridică și apoi o ajută și pe ea să se ridice. Timp de câteva momente își aranjară amândoi hainele, după care el îi trase scaunul și ea se așeză din nou, de parcă ultimele momente nici nu se petrecuseră.

Se așeză și el.

– Da, deci, unde eram? întrebă ea chicotind, neputându-se opri să nu îl privească.

Pentru Dumnezeu, era așa de frumos, încât aproape că o durea să se uite la el. Nu știa de ce era așa de atrasă de el. Ca înfățișare, ea cu siguranță nu era echivalentul lui feminin.

Lucas tuși. Își pusese peruca la loc, dar nu stătea prea bine. Ea se întinse spre el pentru a-l ajuta să o aranjeze la loc.

– Mulțumesc, zise el. Cu asta m-am obișnuit greu.

– Cu ce? întrebă ea încruntându-se.

– Oh, ăăă, uh. Este o perucă nouă. Sunt obișnuit cu cea veche. Tuși. Apropo, ce părere ai despre inițiatorul legii? Știi cine este?

Ea mijì ochii, încât abia mai putea vedea bine și vorbi printre dinții încleștați:

– Oh, da, știu bine numele. Îl detest și dacă vreodată îl văd pe *nemernicul* Lord Kendall, am de gând să-i spun exact ce cred despre revoltătoarea lui lege a forței de muncă.

Capitolul 14

După întâlnirea cu Lucas în bibliotecă, Frances se grăbi să se întoarcă în camera ei. Bănuia că ceea ce făceau ei în fiecare zi puteau fi considerate drept întâlniri amoroase, și Dumnezeu să o apere, nu avea de gând să înceteze cu ele. Cu mintea limpede, își dădu seama că nu era total neloială Albinei. După spusese lui, Albina nu făcuse cunoștință cu Lucas. Doar îl plăcea de la distanță. Desigur, corect ar fi fost să-i spună Albinei că ea era deja îndrăgostită de el, dar nici nu se punea problema. Cum să-i explice ea cameristei ei că în fiecare zi se întâlnea cu un lacheu în bibliotecă și se săruta cu el? Se îndoia că Albina îi va spune mamei, dar nu avea nici o garanție, și apoi, nu era ceva ce Frances voia să se afle. Știa că Albina bârfise în anumite ocazii. Nu. Acest secret era unul pe care Frances avea de gând să-l țină pentru ea. Era greșit și nepermis și nu se mai distrase așa de tare mult timp. Își dorea doar ca Abigail să fi fost aici ca să împărtășească aventura cu ea. Abigail știa să păstreze un secret.

Frances își duse mâna la gât în timp ce urca scara în spirală spre dormitorul ei. Cerule, când ajungea în camera ei, trebuia să verifice în oglindă dacă avea semne de la săruturi. Auzise vorbind despre asta alte tinere domnișoare pe la petreceri, dar niciodată nu fusese la curent cu o asemenea obscenitate. Acum făcea tot ce putea să-și tragă buclele peste gât pentru a ascunde ceea ce ar putea fi un semn de la un iubit. Se cutremură, amintindu-și cum simțise gura lui Lucas peste a ei, buzele lui pe gât și, cel mai scandalos dintre toate, limba lui pe sânul ei. Ooh, abia aștepta ca el să o facă din nou. Își lăsă capul în jos și se uită la podea pentru a-și ascunde zâmbetul.

Lucas era mai mult decât frumos. În afară de faptul că se sărutaseră, fusese stimulată și de discuția lor. Fusese prima conversație reală pe care o avusese cu un bărbat adult în care se simțise realmente egala lui. Toți ceilalți domni cu care vorbise despre politică doriseră să scape de părerile ei cât mai repede, ceruseră unui

servitor să-i mai aducă ceai și vorbiseră despre ceva plictisitor cum ar ultima piesă de teatru sau minunata lucrare de artă de pe peretele de lângă ei.

O vreme fusese îngrijorată că Lucas ar putea să fie *pentru* legea forței de muncă. Părea să o apere destul de vehement. Auzise că inițiatorul legii, Lord Kendall, era prieten cu Lord Clayton. Poate că Lucas îl cunoștea pe conte pentru că îl servise când venise în vizită. Oricum ar fi fost, ea hotărâse că Lucas nu avea cum să fie în favoarea unei legi care nu-i ajuta deloc pe cei din clasa lui. Bănuia că și lui îi plăcuse discuția la fel de mult ca și ei și dorise să-i ofere mai multe mijloace pentru a-și susține argumentele. Fusese chiar cavaleresc din partea lui, dacă se gândea bine.

Ajunse la etajul doi și era la jumătatea holului, în drum spre ușa dormitorului ei, când se deschise o altă ușă și ieși Sir Reginald. Frances încremeni, sperând ca el să nu o vadă și să treacă pe lângă ea, dar aparent norocul nu era de partea ei pentru moment. Sir Reginald făcu mare caz, oprindu-se, făcând o plecăciune și scoțându-și pălăria.

– Iată-vă, domnișoară Wharton. Arătați la fel de minunat ca de obicei, tună el.

Frances se întrebă dacă avea buzele umflate de la sărutu-rile lui Lucas și dacă pe gât chiar i se vedea vreun semn. Începu să chicotească.

– Sunteți bine, domnișoară Wharton?

Sir Reginald chiar părea îngrijorat în privința ei.

– Oh, da, sunt... bine... foarte bine, zise ea, printre chicoteli.

Apăsă degetele pe buze ca să nu mai râdă. Era așa de comic să-l vadă pe Sir Reginald după ce tocmai făcuse ce făcuse cu Lucas în bibliotecă.

– Veți participa la picnic cu celelalte doamne? întrebă Sir Reginald, dispus din fericire să schimbe subiectul.

– Oh, ăăă, da, cred că da, răspunse ea.

Se ciupi de braț ca să nu mai râdă.

– Prea bine. Cavalerul făcu din nou o plecăciune. Atunci vă voi vedea la cină în seara asta?

Frances as fi vrut să-i spună „Sper că nu". Gândul o făcu doar să chicotească și mai mult.

– Da, la cină, răspunse ea rezervată.

– Sper că vom putea ieși la o plimbare călare, zise el. Poate mâine după-amiază?

Frances tocmai voia să deschidă gura că mâine după-amiază era ocupată cu altceva, când Sir Reginald pocni din degete.

– Stai. Nu. Nu mâine. Mâine după-amiază mă întâlnesc cu Lord Kendall.

Frances se opri din râs. Miji ochii la Sir Reginald.

– Kendall? Ați spus Lord Kendall?

– Da, contele de Kendall. Îl cunoașteți? întrebă Sir Reginald în timp ce se trăgea de manșeta împodobită.

Sângele bubuia în tâmplele lui Frances.

– Nu l-am întâlnit niciodată. Nu știam că participă la această petrecere.

– Oh, nu participă, răspunse Sir Reginald. Vine doar pentru o zi sau două. Este bun prieten cu Clayton, nu știați?

– Da, asta știam.

Frances făcu un efort să respire cum trebuie, în timp ce o sută de gânduri îi zburau prin minte. Lord Kendall – *acel* Lord Kendall – va fi *aici*? La această petrecere?

– Din câte am înțeles, ar trebui să sosească în orice moment, adăugă Sir Reginald.

– Așa deci?

Un zâmbet lent se întinse pe chipul lui Frances.

Dacă escrocul ăla de conte de Kendall venea aici, ea avea de gând să-i spună ce gândea.

– La ce oră vă întâlniți cu el?

Capitolul 15

Acum că era la petrecere drept contele de Kendall, Lucas primise un dormitor la al doilea etaj, la fel ca majoritatea invitaților. Bell se întâlni cu el în acea după-amiază ca să-i servească drept valet. În timp ce Bell îl ajuta să se schimbe de livreaua Clayton în pantalonii de piele și haina de un verde smarald, Lucas reluă în minte conversația de mai devreme cu Frances. Când vorbise despre legea forței de muncă se dovedise așa de bine informată și exigentă.

Clar își formase opinia ei proprie și fermă despre subiect, și Lucas era foarte impresionat și complet frustrat. Nu prea erau șanse ca ea să se răzgândească. De fapt, multe din argumentele ei îl făcuseră pe Lucas să se îndoiască de propria logică. Fusese așa de ocupat să se asigure că legea trece pentru că-i promisese fratelui său. Cunoștea toate punctele de discuție, le repetase pe îndelete compatrioților săi în Camera Lorzilor și, pentru Dumnezeu, credea în ele. Fiecare cuvânt. Doar că atunci când Frances îl întrebase dacă vedea că o astfel de lege nu făcea nimic pentru propriul lui bine, se simțise vinovat. Fusese nevoit să-și reamintească faptul că juca un rol. Dar jucatul unui rol avea să fie o scuză penibilă dacă ajungea să o rănească pe Frances din cauza asta.

Și în timp ce se gândea la vinovăție, acel sentiment se dublase, apoi se triplase după ce se sărutaseră. Prima dată când o sărutase simțise un pic de vinovăție. Nu era cel mai nobil lucru să săruți o femeie care nu știa cine erai cu adevărat. Dar îndepărtase repede dubiul când ea îi răspunsese așa de entuziasmată. A doua oară când se sărutaseră, mersese un pic cam departe, riscase un pic mai mult și fusese un extaz total, până când ea îl anunțase că-l detesta pe contele de Kendall. Și așa devenise clar că nu era altceva decât un mincinos.

Poate că șarada asta începuse în glumă, dar se transforma în ceva prea serios. Minciunile lui se multiplicau. Și înrăutățise lucrurile

pentru că, peste toate minciunile despre cine era și ce reprezenta el, o mai și sărutase. Foarte urât.

Nu avea nici o scuză pentru comportamentul lui. Nu avea nici un drept să-i vorbească, darămite să o sărute. Ea îl ura. Bine, îl ura pe Lord Kendall, cine era el în realitate. Ea nu știa că prietenul ei Lucas, servitorul, era același bărbat pe care îl detesta.

Cum va explica el vreodată? Cum ar putea? Ea își deschisese inima spre el și el îi fusese dușman de moarte de la bun început. Nu conta că el nu știuse că-i era dușman de moarte. O știa acum și tot nu-i spunea adevărul. Trebuia să găsească o cale pentru a îndrepta lucrurile. Cel puțin, nu avea nici un drept să o sărute și nu o va mai face.

– Cum faci față vinovăției? îl întrebă pe Bell, care în acel moment îl ajuta să se încalțe cu cizma stângă.

Bell ocupa rolul de valet din două motive. Propriul valet nu venise cu el din motive evidente și Bell era interesat să-și exerseze abilitățile de valet cu orice ocazie.

– Ce vinovăție? întrebă Bell râzând.

– Nu te simți niciodată vinovat? Ești spion. Tu minți cum respiri.

Bell se îndreptă auzind această acuzație și se uită inexpresiv la el.

– Fac ceea ce-i nevoie pentru a-mi îndeplini îndatorirea față de Coroană.

Lucas expiră.

– Indiferent ce-mi spun, nu o fac pentru un scop nobil. Am spus așa de multe minciuni încât nu mă mai recunosc.

Bell se gândi un moment la subiect.

– Bănuiesc că ajută și faptul că cei pe care trebuie să-i mint mă mint și ei sau sunt vinovați de ceva.

– Da, păi domnișoara Wharton nu m-a mințit și mă îndoiesc că este vinovată de ceva, răspunse Lucas, băgând piciorul în cizmă. Tot experimentul ăsta – cum îi place lui Clayton să-l numească – nu-i deloc cum îmi imaginam eu că va fi.

Bell luă cealaltă cizmă și i-o întinse lui Lucas ca să o încalțe.

– Pentru că te îndrăgostești de domnișoara Wharton?

Lucas rămase cu gura căscată.

– Poftim? Nu, eu...

– Asta-ți doreai, nu-i așa? Să găsești iubirea adevărată? Recunosc că a devenit un pic cam dubios, ținând cont că petreci timp cu ea și ea te știe ca lacheu, dar nu-i de nerezolvat, să știi. Dar am avut dreptate cu zestrea, nu-i așa?

Lucas aproape că mârâi.

– Da, ai avut dreptate cu zestrea. Dacă mi-ar păsa despre zestre. Am început chestia asta căutând o soție *adevărată*. Nu m-am gândit niciodată că eu va trebui să fiu un soț *adevărat*. Chiar dacă aș fi îndrăgostit nebunește de domnișoara Wharton, n-aș putea să o am acum dacă aș vrea. Nu i-am zis decât minciuni. Toată ideea asta a fost ridicolă. Ar trebui să mă întorc la Londra și să mă însor cu prima domnișoară pe care mi-o arată mama.

Bell izbucni în râs.

– Și care ar mai fi amuzamentul?

– S-ar putea să nu fie amuzant, dar nici nu m-aș simți vinovat, gemu Lucas.

Bell clătină din cap.

– Kendall, vinovăția nu-i cel mai groaznic sentiment.

Lucas își puse mâinile în șolduri.

– Oh, serios, ce-i mai rău?

Bell ridică din umeri.

– Regretul.

Lucas dădu capul pe spate, uitându-se la tavan și expirând lung.

– Nu mai contează. M-am decis. În după-amiaza asta discut cu Sir Reginald despre legea forței de muncă. În seara asta am de gând să rămân în sala servitorilor și să stau departe de sufragerie. Mâine-dimineață îmi iau rămas-bun de la domnișoara Wharton și apoi plec.

Un zâmbet viclean se întinse pe fața lui Bell.

– Dacă nu ești îndrăgostit de ea de ce îți iei rămas-bun?

– Nu mă face să te dau afară în prima ta zi ca valet al meu, aproape mârâi Lucas.

Râsul lui Bell fu întrerupt de un ciocănit la ușă.

– Intră, strigă Lucas, trăgând pe el haina pe care Bell i-o ținea.

Ușa se deschise și unul dintre servitorii lui Clayton, Arthur, intră. Venea cu o mică tavă de argint cu un bilet pe ea.

– Pentru dumneavoastră, milord, zise Arthur, făcând o plecăciune către Lucas.

– Mulțumesc, Arthur. Lucas îi aruncă o monedă. Asta-i tot.

Luă biletul de pe tavă și-l puse pe o masă din apropiere.

– De la Clayton? întrebă nonșalant Bell în timp ce împacheta și punea livreaua lui Lucas în dulap.

Lucas clătină din cap.

– Nu. Nu o să-ți vină să crezi e la cine este.

– Citește-l, insistă Bell.

Lucas inspiră adânc și rosti cu voce tare cuvintele pe care tocmai le citise repede.

Lord Kendall,

Nu ne-am cunoscut, dar am ceva important de discutat cu dumneavoastră pentru că are legătură cu legea forței de muncă. Mi s-a adus la cunoștință că veți participa la petrecere și aș vrea să vă solicit un pic de timp. Știu că sunteți un om ocupat și vă mulțumesc pentru considerare.

F.R.T. Wharton

– De la domnișoara Wharton? întrebă Bell, arcuind o sprânceană.

– Trebuie să fie, răspunse Lucas. Bănuiesc că și-a folosit inițialele ca eu să cred că-i bărbat.

Bell se încruntă.

– Ce crede că vei face când vei descoperi că te întâlnești cu o femeie?

Lucas ridică din umeri.

– Cred că-și va face griji la momentul respectiv.

Bell clătină din cap.

– Domnișoara Wharton ar trebui să aibă grijă. Ar trebui să știe că nu-i cuviincios să soliciți o întâlnire singură cu un bărbat.

Lucas încuviință din cap.

– De aia nici nu s-a semnat cu numele ei de botez. La dracu'! Ce să fac eu cu asta?

Ridică biletul. Bell strânse buzele.

– M-aș putea întâlni eu cu ea și să pretind că-s tu.

– Nu! aproape strigă Lucas. Gata cu teatrul. Toată afacerea asta s-a complicat destul.

Bell râse.

– Prea bine. Dar dacă te răzgândești, să-mi spui. Sunt expert la a pretinde că sunt altcineva.

Lucas se uită la prietenul său.

– Da, legat de asta, cum merg lucrurile cu camerista pomenită de tine?

Bell răspunse cu un mârâit.

Asta era interesant. Bell nu-și pierdea niciodată calmul. Lucas va trebui să mai insiste cu povestea asta când va avea timp să pună întrebări în plus.

Lucas își verifică ceasul de buzunar. Fu nevoit să recunoască faptul că era plăcut să fie iarăși în propriile haine, să aibă la dispoziție propriile lucruri.

– Am întârziat. Trebuie să cobor să mă întâlnesc cu Sir Reginald. Se îndreptă spre ușă. Theodora mi-a promis că în după-amiaza asta scoate afară la un picnic toate domnișoarele și pe mamele lor, ca să golească casa cât sunt eu jos.

– Inteligent, răspunse Bell, încă aranjând celelalte haine ale lui Lucas.

Lucas deschise ușa și ieși pe hol.

– Ce ai de gând să faci cu domnișoara Wharton? strigă Bell după el.

– Habar nu am, răspunse Lucas.

Capitolul 16

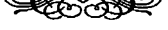

Frances se plimba prin sera lordului Clayton când trei domnișoare de la petrecere trecură pe acolo.

– Iată-te, domnișoară Wharton. Ai auzit? strigă prima tânără.

– Ce să aud? răspunse Frances.

Se bucurase de singurătatea frumosului loc, dar își dăduse repede seama că făcuse o greșeală venind aici.

– Contele de Kendall este aici, anunță a doua domnișoară, cu o respirația tăiată.

– Oh, sper că va veni la cină, presupuse a treia, aproape țipând.

Tocmai de asta se plimba Frances. Cu mai puțin de o oră în urmă trimisese un bilet sus, la Lord Kendall, dar nu primise încă răspuns. Sărise peste picnic, reușind cumva să o convingă pe mama că avea o migrenă. Văzându-le pe cele trei domnișoare, era evident că nu era singura care sărise peste picnic.

Își sfidase mama trimițând acel bilet. Fără îndoială că greșise, dar cântărise cu grijă argumentele pro și contra discuției cu Lord Kendall și hotărâse că s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie niciodată. Lord Kendall nu participa prea des la aceleași evenimente ca ea. Se hotărâse la scurt timp după întâlnirea de pe hol cu Sir Reginald. Și apoi, ceea ce mama ei nu știa nu-i putea face rău. Dar Frances își promise că discuția ei cu Lord Kendall va fi singura dată când își va încălca promisiunea față de mama ei.

Frances se plimba și dintr-un alt motiv. Sir Reginald îi spusese că se întâlnea cu Lord Kendall la ora patru, dar ea nu întrebase unde. Conacul avea mai mult de o sută de camere. Ar fi putut să fie în oricare din ele.

Trebuia să își exerseze răbdarea. Păcat că nu fusese niciodată atuul ei. Chiar dacă ar fi reușit să afle unde se întâlneau Sir Reginald și Lord Kendall, n-ar fi fost politicos din partea ei să dea buzna peste conversația lor privată.

Dar Frances refuza să se lase descurajată de un bărbat, și Lord Kendall părea fix genul de nemernic care ar descuraja-o. Un bărbat ca el n-ar ghici niciodată că o femeie ar face așa ceva. Desigur, din moment ce ea era o femeie necăsătorită, era nepotrivit din partea ei să solicite o întâlnire singură cu el. Dar era destul de important ca să riște să fie acuzată de indecență. Nu va rămâne mult în compania lui. Pe durata sezonului exersase de sute de ori în oglindă, pregătindu-se pentru ziua în care l-ar fi întâlnit în mod neașteptat pe Lord Kendall la un eveniment aristocratic. O astfel de ocazie nu apăruse deloc, dar ea nu-și uitase discursul.

– Am auzit ceva despre sosirea lordului Kendall, răspunse Frances celor trei tinere, făcând tot ce putea să pară că nu-i păsa deloc.

Prima domnișoară se opri și se holbă la ea.

– Nu ești încântată?

– Ar trebui să fiu? întrebă Frances, clipind inocentă la ele.

– L-ai *văzut* pe contele de Kendall? întrebă a doua tânără domnișoară.

– Nu, de ce? se aventură Frances. Voi l-ați văzut?

Cele trei domnișoare se uitară una la cealaltă.

– Păi, nu, dar se zvonește că este foarte frumos și evident foarte dorit.

Frances mai clipi la ele.

– De asta vă agitați toate așa?

Toate trei ridicară simultan din sprâncene și se uitară de la una la alta cu ochii mari de parcă nu le venea să creadă ce auzeau.

– Frances, nu doar că se presupune că-i *frumos*. Se spune că arată ca *Adonis*, zise prima.

– Nu doar că-i dorit, zise a treia domnișoară, se spune că-i pe locul doi după ducele de Worthington.

Frances încuviință din cap și afișă un zâmbet credibil pe chip.

– Păi, atunci, pentru binele vostru, sper că ajunge la cină.

Nu avea sens să spună că erau entuziasmate pentru un nemernic. Domnișoarele chicotiră și continuară să pălăvrăgească, continuându-și plimbarea, în vreme ce Frances își dădu ochii peste cap. Se strecură în spatele unui portocal înflorit din apropiere pentru a-și găsi solitudinea atât de necesară.

Poate că cele trei debutante prezentaseră veștile cu masca bunăvoinței, dar Frances știa mai bine. Erau ipocrite. Știa la fel de bine ca ele că ea nu era debutanta care să-l facă pe al doilea cel mai râvnit bărbat al aristocrației să se uite la ea. Era cel mult drăguță și zestrea ei era derizorie. Chiar și în cazul în care contele de Kendall nu ar fi fost un nemernic, nu avea de gând să intre în competiție după atenția lui cu minunatele fete bogate cu care tocmai vorbise. Ca să nu mai spună că Lord Kendall era ultimul bărbat de pe pământ cu care să vrea să se mărite. Pentru Dumnezeu! Mai degrabă îl călca pe picior, decât să flirteze cu el.

Și apoi, bărbatul cu care ea flirtase recent arăta și el ca Adonis. Fără îndoială că Lucas l-ar face pe contele de Kendall să arate ca un trol. Pe durata sezonului, Frances observase că celelalte tinere aveau tendința să exagereze aspectul multor burlaci după mărimea buzunarelor lor și a prestigiului titlurilor lor.

De multe ori i se spusese despre un domn dorit că era foarte chipeș și când îl văzuse se întrebase pentru ce atâta agitație. Singurul lucru care îl voia de la contele de Kendall era un minut sau două din timpul său. Doar că, cu cât trecea timpul fără să primească răspuns de la el, cu atât devenea mai neliniștită. Sperase să primească răspuns înainte de întâlnirea lui cu Sir Reginald. Se strecurase afară din camera ei, lăsând-o pe Albina să pretindă că ea încă dormea din cauza migrenei. Îi ceruse cameristei să vină după ea dacă sosea vreun răspuns de la Lord Kendall.

Frances era tentată să coboare pe ascuns în sala servitorilor pentru a-l găsi pe Lucas. Era o idee ridicolă, dar își dorea să-l vadă din nou, chiar mai devreme de a doua zi dimineață. Cea mai fericită oră din ziua ei era timpul petrecut de ea alături de el în bibliotecă. Pentru moment, era un pachet de nervi și ar fi calmat-o să-l vadă. Știa asta.

În spatele ei trosni o rămurică și când se întoarse o văzu pe Albina venind spre ea. Lui Frances i se strânse stomacul.

– Albina! strigă ea, fluturând mâna din spatele portocalului înflorit. Sunt aici.

Albina roti capul până când privirea îi căzu pe Frances și apoi încuviință din cap, ridicându-și fustele și venind în grabă. Nu părea să aibă vreun bilet în mână.

– N-a trimis un răspuns? zise Frances, frângându-și mâinile.

Albina clătină din cap.

– Nu, domnișoară. Mă tem că nu.

Lui Frances iar i se strânse stomacul.

– Oh, zise ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea din ton, dar fără să-i reușească.

– Dar cred că pot să ajut, domnișoară, continuă Albina.

– Cum? întrebă Frances, cercetând chipul cameristei.

– Vorbeam cu una dintre celelalte fete de jos, zise Albina, și am aflat unde-i camera contelui de Kendall.

Frances mări ochii.

– Da? Voia să sară în sus de bucurie. Nu avea cum să-i scape omul dacă stătea în fața dormitorului lui. Albina, draga mea, este perfect Unde este?

– La al doilea etaj, a șase ușă pe dreapta din capul scărilor, răspunse Albina cu un zâmbet mândru pe chip.

– Ești sigură?

– Așa mi-a zis servitoarea lui Lord Clayton, răspunse Albina

– Mulțumesc, Albina. Frances își ridică fustele și porni pe a prăfuită spre partea din față a serei. Am de gând să mă duc îm acolo și să stau până se întoarce.

Capitolul 17

Îmbrăcat impecabil precum conte de Kendall, Lucas ajunse în salonul albastru al lui Clayton fix la ora patru. Cavalerul răspunsese invitației lui Lucas, asigurându-l că nu va lipsi. În minte continua să-i răsune întrebarea lui Bell: „Ce ai de gând să faci cu domnișoara Wharton?"

Chiar, ce avea de gând să facă cu domnișoara Wharton?

Va trebui desigur să-i răspundă, dar nu știa ce să spună. Avea clar două opțiuni. Putea să accepte întâlnirea cu ea și să-i mărturisească totul, dar risca ura ei eternă. Sau putea să-i răspundă că nu avea timp momentan pentru o întâlnire. Ea nu va fi mulțumită de răspuns, dar deja avea o părere proastă despre el. Se îndoia că lucrurile puteau ajunge mai rău. Totul se rezuma la faptul dacă era pregătit să recunoască minciunile pe care i le spusese deja și să spere că exista cumva o cale să-i explice totul. Chiar dacă ea i-ar ierta prefăcătoria ca servitor, se îndoia că va fi la fel de iertătoare când va afla că sărutase un bărbat care lucra împotriva ei. La naiba! De ce trebuia să fie toată chestia asta așa de complicată?

Puse mâna pe clanța ușii salonului albastru și inspiră adânc. Va hotărî mai târziu ce va face cu Frances. Momentan avea de convins un cavaler.

Sir Reginald se afla deja în încăpere când intră Lucas.

– Mă bucur să te văd, Sir Reginald, rosti Lucas, înaintând spre bărbatul mai în vârstă.

Ușa se închise în urma lui.

– De asemenea, răspunse Sir Reginald, ridicându-se pentru a-l saluta pe Lucas.

Își strânseră mâinile.

Ceaiul era servit de servitorii lui Clayton, dar Lucas se duse direct la bufet.

– Vrei ceva mai tare, Sir Reginald?

– Chiar te rog, răspunse cavalerul.

Lucas turnă coniac în două pahare și se întoarse la fotoliile din centrul încăperii. Sir Reginald stătea pe un divan în fața ferestrei, în vreme ce Lucas se așeză pe un scaun la dreapta.

– Mulțumesc că te întâlnești cu mine, zise Lucas.

Se folosi de ocazie pentru a se uita bine la bărbat. Ridurile de la coada ochilor lui Sir Reginald erau bine definite, la fel și cele de pe frunte și din lateralul gurii. Chelea. Umerii îi erau căzuți. Nu exista nici un dubiu cu asta. Sir Reginald nu era un bărbat chipeș, dar nu era nici complet respingător. Bănuia că o domnișoară putea nimeri mai rău. Chiar când îi trecu asta prin minte, Lucas își dădu seama cât de urât sunase asta în mintea lui. Dacă el ar fi fost Frances, ar fi vrut să se lege pe viață cu cineva care cu îngăduință ar putea fi descris ca *nu complet respingător*?

– Trebuie să recunosc că am fost surprins să primesc biletul tău, Kendall, începu Sir Reginald. Nu știam că vei fi aici.

– Nu aveam de gând să vin, răspunse Lucas. Mi s-au schimbat planurile în ultimul minut.

Măcar asta era adevărat. De data asta prefera să spună adevărul.

– Clayton zice că nu ai de gând să rămâi mult, continuă Sir Reginald.

– Așa este, de asta sunt bucuros că ne putem vedea în după-amiaza asta.

– Plăcerea-i de partea mea, zise cavalerul, luând o mică înghițitură din coniac, după care puse paharul deoparte pe masa de lângă divan. Păcat că nu rămâi, continuă Sir Reginald, petrecerea este chiar reușită. Prințul regent vine luni.

– Am auzit, răspunse Lucas, transmite-i toate cele bune din partea mea.

– Așa o să fac, zise Sir Reginald, dar s-ar putea să pierzi și altele. De exemplu, s-ar putea să găsesc o soție aici în această săptămână.

Cuvintele îl loviră pe Lucas ca un pumn în stomac. Făcu un efort să nu afișeze nimic pe chip când îi puse o întrebare la care știa deja răspunsul:

– Serios? Cine-i norocoasa domnișoară?

– Ei bine. Sir Reginald își umflă pieptul și-și netezi partea din față a hainei de culoarea prunei. Încă nu s-a aranjat nimic, înțelegi, dar îmi place de domnișoara Frances Wharton.

– Fiica baronului Winfield? continuă Lucas, mușcându-se puternic de interiorul obrazului.

– Da, cea mare. Este cam căpoasă, aparent are impresia că se pricepe la politică. Chicoti condescendent, dându-și ochii peste cap. Îți vine să crezi? Dar nu-i ceva ce un soț bun n-ar putea domoli. Este o fătucă destul de drăguță.

– Am auzit că Winfield are datorii. Ești sigur că există zestre?

Spusese un lucru oribil, dar Lucas nu se putuse abține. Și *domoli*? Chiar folosise cuvântul *domoli*? Clar nu o cunoștea pe Frances, dacă el credea că va putea să-i *domolească* opinia despre politică.

Sir Reginald flutură mâna prin aer.

– Nu contează pentru mine. De fapt, cred că de aia familia este interesată. Fără îndoială că m-aș uita după o soție mult mai în vârstă dacă scopul meu ar fi o zestre consistentă. Am așa de mulți bani că nu mai știu pe ce să-i cheltuiesc.

Cavalerul avu îndrăzneala să facă cu ochiul. Lucas își *domoli* impulsul de a-l pocni în falcă.

– Ești *sigur* că este interesată? întrebă Lucas, mijind ochii la bărbatul mai în vârstă.

N-ar fi trebuit să pună nici acea întrebare, dar din nou nu se putuse abține.

– Nu văd cum nu, zise Sir Reginald, tușind într-o batistă pe care o scosese din mâneca cu dantelă. Fătuca nu prea are multe opțiuni.

Rânjetul cavalerului scoase la iveală dinții strâmbi și galbeni. Lucas se cutremură de dragul lui Frances. Nu era de mirare că Frances îi considera încrezuți și plictisitori pe toți bărbații aristocrați. Acest bărbat vorbea despre viitorul ei de parcă ea nu avea nici un cuvânt de spus.

– Înțeleg, răspunse inexpresiv Lucas. Trebuia să schimbe subiectul înainte să-l pocnească și să-l lase inconștient. Clătină din cap. Oricum, motivul pentru care ți-am cerut să vii aici este...

– Dă-mi voie să ghicesc. Cavalerul îi zâmbi slugarnic. Vrei să discutăm despre legea forței de muncă.

Lucas îi rânji și luă o gură de coniac.

– Cum ai ghicit, Sir Reginald?

Cavalerul oftă și flutură din nou mâna prin aer.

– În ultima vreme se pare că doar despre asta vrei să discuți cu oricine, Kendall. Începi să capeți reputația că ești preocupat de legea aceea.

– Îmi cer scuze dacă conversația mea a devenit plictisitoare.

Lucas îi zâmbi încordat cavalerului. Trebuia să-l trateze cu grijă. Un cuvânt nepoliticos, și Sir Reginald și întregul grup de regaliști ar putea să-și declare intenția să voteze pentru opoziție.

– Te-ai mai gândit la subiect de când am vorbit ultima dată?

Sir Reginald se sprijini de spetează și mai luă o înghițitură de coniac.

– Sincer, nu. Știu că nu asta vrei să auzi, dar ăsta-i adevărul.

Lucas încuviință din cap.

– Destul de adevărat. Dacă nu te-ai decis încă, putem discuta despre subtilitățile legii.

– Știu că putem, Kendall, și asta-i problema, zise Sir Reginald, oftând nerăbdător.

Lucas se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ești mai interesat de detaliile legii, în vreme ce eu sunt interesat de – făcu un cerc cu mâna – detaliile despre, să zicem, mie ce-mi iese dacă votez cum vrei tu.

Zâmbetul slugarnic al lui Sir Reginald reveni.

Lucas își încleștă maxilarul. Nu era așa de naiv încât să creadă că genul acesta de discuții nu se purtau când venea vorba de politică, dar tot i se întorcea stomacul pe dos când le întâlnea.

– Credeam că votezi după cum îți dictează conștiința, răspunse el, încercând să-și păstreze calmul. Cum am zis, putem discuta subtilitățile...

– Așa ai crede, nu-i așa, Kendall? Sir Reginald își ridică nasul. Dar eu îți spun că aș fi mai interesat de un soi de târg.

– La ce te gândești, Sir Reginald? întrebă Lucas, doar ca să aibă satisfacția de a ști ce voia bărbatul pentru el. Ai zis că ai deja mai mulți bani decât știi ce să faci cu ei.

– Nu vreau bani, Kendall. O sclipire misterioasă străluci în ochii cavalerului. Vreau ceva mult mai greu de prins.

– Și anume? insistă Lucas.

Cavalerul își dădu ochii peste cap.

– Puterea, desigur.

Lucas se încruntă.

– Puterea? Ce aș putea eu să fac...?

Cavalerul se trăgea de mânecă.

– Toată lumea știe că ești foarte bun prieten cu ducele de Worthington.

Lucas făcu un efort să-și păstreze calmul. Încleștă și mai tare maxilarul și expiră profund, în loc să facă ce voia, adică să explodeze de pe scaunul lui, plin de dezgust și jignit.

– Tu ești foarte bun prieten cu prințul regent, reuși el să zică.

Sir Reginald flutură o mână prin aer și chicoti.

– Georgie nu are *putere*. Toată lumea știe asta. Este regent, pentru Dumnezeu! Îl mângâiem pe cap și-i spunem că-i un băiat bun și el mai organizează o cină și mai construiește un palat. Nu. Vreau să fiu Cancelarul Ducatului și am nevoie de voturile tuturor ducilor din parlament ca să câștig.

Lucas se uita la el de parcă își pierduse mințile. Poziția era mai mult decât puternică. Cancelarul Ducatului administra proprietățile și rentele ducatului de Lancaster, ceea ce reprezenta o mare parte din venitul suveranului. Cancelarul Ducatului era una dintre cele mai importante poziții din parlament.

Lucas își găsi în sfârșit vocea.

– Vrei să fi Cancelarul Ducatului de Lancaster?

– Exact.

Lucas abia se abținu să nu se ridice și să iasă din cameră fără a se uita la Sir Reginald. Dar avea nevoie de mai multe informații înainte.

– Și dacă nu-l pot convinge pe Worthington să voteze pentru tine?

Cavalerul strânse dezgustător buzele pungă.

– Atunci nu voi putea vota pentru legea forței de muncă. Și mai important, nu-mi voi putea convinge *prietenii* să voteze pentru ea.

Deci de *asta* refuzase Sir Reginald să aleagă o tabără în toate aceste luni. Se abținuse pentru ocazia perfectă ca să-i întindă această capcană lui Lucas.

– Înțeleg. Lucas se ridică. Trebuia să plece imediat de lângă acest om. Am de gând să mai stau aici încă două nopți. Îți voi da răspunsul meu înainte să plec.

– Excelent, răspunse Sir Reginald. Abia aștept să-ți aflu decizia.

Lucas se întoarse înapoi în dormitorul lui cu pași mari. La fiecare câțiva pași era tentat să se oprească și să dea un pumn în perete. Doar respectul pentru Clayton și bunăstarea casei lui îl reținea.

Marina Regală fusese un loc de onoare și demnitate. Da, văzuse acte nedrepte, dar existau și mândrie, și responsabilitate. Existau echitate și loialitate. Politica era complet diferită.

Lumea în care se trezise de când moștenise titlul era o hazna de secrete și minciuni. Fratele lui avusese stomacul să suporte așa ceva. Lucas, nu. Sir Reginald și intriganții de teapa lui îi întorceau stomacul pe dos și i se făcea pielea de găină la gândul acelui bărbat atingând-o pe Frances. Merita ceva mult mai bun decât un cavaler umflat.

Lucas urcă treptele câte două pe scara mare, recunoscător că holul era gol în acest moment. De cum ajunse la al doilea etaj, făcu dreapta pentru a se îndrepta spre camera lui, dar se opri dintr-odată.

În fața ușii dormitorului lui stătea, cu brațele încrucișate la piept, nimeni alta decât Frances.

Capitolul 18

Frances stătea în fața ușii dormitorului contelui de Kendall de mai bine de un sfert de oră. Se simțea ca o proastă și știa cât de nepotrivit se purta, dar nu-i mai păsa. Aici nu era vorba de reputația ei sau de ce vor crede invitații de la petrecere despre ea. Făcea asta pentru clasa muncitoare, din care făceau parte Albina și servitorii ca Lucas. Meritau mai mult decât urma să le ofere legea forței de muncă. Chiar dacă nu schimba rezultatul votului, Frances avea de gând să-i spună inițiatorului legii ce credea ea despre prostia lui egoistă.

Găsise deja o scuză dacă cineva trecea prin preajmă și o vedea în fața ușii lui Lord Kendall. Se va preface să s-a pierdut și că este convinsă că își așteaptă prietena Mary Montgomery. Mary era una dintre domnișoarele de la petrecere pe care o plăcea tare mult. Desigur, camera lui Mary nu ar fi pe partea aceasta a etajului, dar acolo intervenea partea cu prefăcutul că se pierduse. Până la urmă, cine putea să dea vina pe o biată tânără că se rătăcise pe un etaj cu așa de multe uși care arătau la fel?

Plimbarea încoace și încolo începută în seră mai devreme continuase pe coridorul din fața camerei lui Lord Kendall. Își exersa în minte discursul. Avea de gând să-i spună ce mitocan materialist, egoist, elitist era. Se gândise el la viețile săracilor? Se gândise vreodată la propriul valet sau la propria bucătăreasă și se întrebase cum erau viețile lor? Se gândise vreodată cum legea lui va îngreuna lucrurile pentru ei? Nu. Nu, nu se gândise și motivul pentru care nu o făcuse era că nu-i păsa. Nu-i păsa de nimeni decât de el și de cei de teapa lui, oamenii care conduceau totul și care mereu făcuseră asta. Bărbații care făcuseră regulile pentru toată lumea, dar se asiguraseră că de regulile acelea beneficiază doar ei. Îl va informa pe Lord Kendall că era cel mai josnic dintre oameni pentru că propunea acea lege și că ea spera că, atunci când punea capul pe pernă noaptea,

suferința fiecărui om asuprit, pentru care el va îngreuna lucrurile, îl va ține treaz, așa cum merita.

Încuviințând hotărâtă din cap. Oh, era destul de sigură că el va bolborosi și va bate câmpii și va veni cu o scuză idioată cum ea n-ar trebui să-și bată căpșorul drăguț cu asemenea lucruri. Îi va zâmbi condescendent, scoțând la iveală dinți îngălbeniți și o respirație urât mirositoare. Adonis, pe naiba! Fără îndoială că igiena lui era mai proastă decât a lui Sir Reginald. Probabil că era un lăudăros umflat și buhăit care arăta de parcă ar fi ieșit dintr-o sticlă de alcool, una scumpă cel mai probabil, dar nu că asta ar conta.

Stătea în fața ușii lui de nu mai mult de un minut când sora mai mare a lui Mary, Lady Julianna, urcă plutind scările. Purta o rochie albă minunată cu o fustă vaporoasă, brodată, și părea să fi ieșit de pe paginile unei reviste de modă pentru doamne. Frances privi îngrozită cum femeia logodită privi spre ea, se mai uită o dată repede și se apropie.

Frances își mușcă buza și se uită în ambele direcții. Ar fi fost ciudat să-și folosească scuza că o aștepta pe Mary, dar ce alte opțiuni avea?

– Oh, domnișoară Wharton, și tu? zise Lady Julianna de cum ajunse lângă ea.

Frances clipi și privi în direcția opusă. Lady Julianna îi spusese numele, dar era posibil ca ea să se fi înșelat? Nu era nimeni însă în spatele lui Frances și ea fu obligată să se întoarcă și să o înfrunte pe Lady Julianna când aceasta veni chiar în fața ei.

– Și eu, ce? repetă Frances încruntată.

Lady Julianna îi zâmbi conspirativ, păși în față și o luă pe Frances de braț. O trase cu blândețe, pornind să meargă. Se îndreptară către capătul coridorului, unde erau doamnele.

– Nu-mi spune că nu știai că stăteai în fața ușii dormitorului contelui de Kendall? șopti Lady Julianna de cum făcură câțiva pași.

Frances simți că pălește. Nu știa dacă să nege sau să o întrebe pe Lady Julianna cum de știa care era ușa lui.

– Este... eu... păi... Cum ai știut? zise într-un final Frances.

Prea bine. Nu era o actriță prea bună, nu-i așa?

Zâmbetul conspirativ al lui Lady Julianna se mări, și ea privi în spate pentru a se asigura că nu mai intrase nimeni pe coridor.

– Am auzit că a sosit. Doar despre asta au vorbit celelalte doamne astăzi. Locația camerei lui este un subiect foarte discutat jos.

– Înțelesesem că doamnele erau entuziasmate, fu de acord Frances, simțindu-se un pic rău că dormitorul lordului Kendall era subiectul cuiva de discuție.

Adică avusese noroc că nu dăduse de alte tinere domnișoare așteptând prin preajmă din cu totul alte motive.

– Tu nu ești entuziasmată?

Lady Julianna se uită cu scepticism la ea. Frances oftă prelung. Nu avea soluție.

– N-ai de ce să mă crezi, Lady Julianna, dar mă tem că trebuie să-ți spun adevărul sau risc să ai o părere proastă despre mine.

Râsul zglobiu al lui Lady Julianna umplu spațiul din jurul lor.

– Păi, dacă ești dispusă să-mi spui, eu sunt mai mult decât dispusă să ascult, domnișoară Wharton.

Frances renunță repede la câteva fraze de introducere în subiect, după care hotărî să fie cât mai directă posibil.

– Știu că-i greu de crezut, dar vreau să vorbesc cu Lord Kendall despre legea forței de muncă. Cea pe care el o prezintă în Camera Lorzilor.

Lady Julianna mări ochii, dar până la urmă expresia de pe chipul ei putea fi descrisă ca fiind de... *admirație?*

– Trebuie să recunosc că ăsta era ultimul lucru la care mă gândeam că-l vei spune, răspunse Lady Julianna, în continuare trăgând-o cu blândețe pe Frances.

Se mișcaseră doar câțiva pași, dar se îndreptau tot spre capătul coridorul rezervat doamnelor.

Frances tresări și-și mușcă buza.

– Mă crezi?

Lady Julianna o mângâie pe mână.

– Absolut, te cred.

De data asta Frances mări ochii.

– Da?

Lady Julianna râse blând.

– Normal că da. Cine ar inventa ceva așa de neașteptat?

Frances oftă ușurată și umerii îi căzură.

– Slavă Cerului! Jur că-i adevărul.

– Evident că-i adevărul, răspunse Lady Julianna, dar trebuie să-mi spui, ce vrei să-i zici lui Lord Kendall despre lege? Acum sunt curioasă.

– Știi ceva despre ea, Lady Julianna? o întrebă Frances.

– Mă tem că nu, clătină ea din cap.

– Păi, este o lege înfiorătoare care va face rău celor săraci.

Lady Julianna trase aer în piept. Se opri din mers pentru o clipă și se uită direct la Frances.

– Sunt surprinsă să aud asta.

– De ce? întrebă Frances, încruntându-se din nou.

Lady Julianna reluă mersul. Încă ținând-o pe Frances de braț, îi zâmbi din nou în felul ei minunat.

– L-am cunoscut pe contele de Kendall și mi se pare un bărbat decent.

Frances nu se putu abține și își ridică nasul în aer.

– Păi, nu este. Eu nu l-am întâlnit niciodată, dar crede-mă, este îngrozitor. Sunt convinsă că este mic, îndesat și este și urât.

Se auzi din nou râsul moale al lui Lady Julianna.

– Cine ți-a spus asta?

Frances îi zâmbi vinovată lui Lady Julianna.

– Ghicesc după conținutul legii lui.

– Eu te las să-l aștepți dacă chiar trebuie, dar ai grijă. Îți sugerez să aștepți pe scaunul de pe peretele opus. Îți va oferi o scuză mai bună dacă se întâmplă să treacă altcineva pe acolo.

Frances privi în urma lor. Într-adevăr, era un scaun aproape de ușa lordului Kendall. Mai devreme fusese prea ocupată să-și exerseze discursul ca să-l observe.

– Este o idee excelentă, Lady Julianna. Mulțumesc.

Lady Julianna îi lăsă brațul și se întoarse cu fața spre ea.

– Îmi fac griji pentru tine, domnișoară Wharton.

– Griji? Pentru mine?

Frances arătă spre ea și clipi. Până astăzi habar nu avea că Lady Julianna îi știa numele, darămite să-și facă griji pentru ea.

– Da, răspunse blând Lady Julianna. Te-am văzut la cină. Mă tem că mama ta face tot ce poate să te mărite cu Sir Reginald și nu cred că v-ați face prea fericiți unul pe celălalt.

Frances încuviință din cap.

– Sunt de acord, Lady Julianna.

Lady Julianna îi cercetă chipul.

– Subiectul preferat al lui Sir Reginald este el însuși, în vreme ce tu pari a fi o tânără introspectivă, inteligentă. Mă îndoiesc că-ți va prii o viață ascultându-i poveștile plictisitoare.

Frances simți lacrimile cum îi ardeau ochii. Ce amabil din partea lui Lady Julianna să-i spună ceva ce avea așa mare nevoie să audă.

– Știi, mult timp am simțit că nu-i sunt loială mamei pentru că nu am văzut imediat calitățile cavalerului... sau că măcar nu am încercat.

Lady Julianna îi zâmbi cu compasiune și o mângâie din nou pe mână.

– Ai grijă, domnișoară Wharton. Știu că noi nu prea avem de ales când vine vorba de iubire, dar nu mi-ar plăcea să te văd nefericită. Mereu ai fost așa de bună și de prietenoasă cu sora mea.

– Și invers, sora ta a fost bună cu mine, murmură Frances.

Lady Julianna se îndepărtă spre capătul coridorului, dar nu înainte de a flutura mâna și a spune ceva de care Frances era sigură că fusese:

– Dacă Kendall are vreun pic de minte, te ia pe sus când te vede la ușa lui. Să știi că vrea o soție bună.

Frances clătină din cap. Nu. Sigur nu auzise bine. Și apoi, chiar dacă asta spusese Lady Julianna, ultimul bărbat de care voia să „fie luată pe sus" era *Lord Kendall*. Se cutremură. Nu, chiar nu. Trebuia să revină la postul ei de veghe și să-și recite discursul, pregătindu-se pentru confruntarea cu odiosul bărbat.

Profitând de sfatul util al lui Lady Julianna, Frances se duse la scaunul din fața ușii lui Lord Kendall. Se hotărî să stea lângă scaun. Așa va fi pregătită pentru sosirea lui Kendall. Nu va avea șansa să se strecoare înăuntru.

Aproape zece minute mai târziu, începea să se îndoiască de faptul că Lord Kendall chiar intenționa să se întoarcă în camera lui înainte de cină. Din câte știa ea, el ar fi putut să bea ceva cu Lord Clayton în biroul său. Tocmai renunțase la acea idee și-și încrucișase brațele la piept când un tânăr urca săltând scările. Era cam la jumătatea etajului ca distanță și ea nu-l văzu bine, dar crezu inițial

că era Lucas. Tocmai voia să-l strige când își dădu seama că nu putea fi Lucas din două motive. Mai întâi, purta haine de domn și apoi, el se întoarse imediat și plecă destul de repede în direcția opusă. Lucas ar fi salutat-o.

Își apăsă ochii cu podul palmelor. Cerule, probabil că era obosită. Ochii îi jucau feste. Poate că ar trebui să se *așeze*. Se lăsă pe scaun și rămase acolo tăcută câteva minute când din spate se auzi vocea unui bărbat.

Se întoarse spre partea doamnelor din hol și văzu un bărbat înalt, blond, frumos venind spre ea. Era îmbrăcat în livrea, dar nu cea a lordului Clayton.

– Domnișoară Wharton, strigă el pentru a doua oară.

– Da? zise ea, privind atent la bărbatul care se apropia.

– Eu sunt domnul Baxter, zise bărbatul. Valetul lordului Copperpot. Acum câteva momente eram în bucătărie din întâmplare, când a venit o servitoare și a cerut o cataplasmă pentru Lady Winfield.

– Lady Winfield este mama, răspunse Frances, îngrijorarea apăsându-i pe piept.

– Da, domnișoară Wharton, de asta am venit să vă caut. Aparent mama dumneavoastră a alunecat și și-a scrântit glezna în grădină mai devreme. Momentan este în pat, dar a cerut să vă vadă.

– Oh, vai! Frances se ridică și-și apucă fustele. Mă duc imediat la ea.

– Cred că așa ar fi cel mai bine, domnișoară. Să-mi spuneți vă rog dacă mama dumneavoastră mai are nevoie de ceva, ca să le spun celor de jos.

– O voi trimite pe Albina dacă avem nevoie de ceva.

Se întorsese deja și se îndrepta spre partea cealaltă a etajului pentru a găsi camera mamei ei.

Aproape ajunse la scări când se gândi să-i mulțumească valetului. Dar când se întoarse, acesta nu mai era.

Se întoarse înapoi spre dormitorul ei și se grăbi. Dumnezeule! Spera că mama era bine. Se întrebă dacă pronia o pedepsea pentru că încercase să-și încalce promisiunea către mama ei. Nu. Clătină din cap. Era o idee ridicolă. Nu-i așa?

Trebuia să plece de la ușa lordului Kendall fără să vorbească cu el, dar el era încă pe undeva prin casa asta și ea îl va găsi înainte

ca el să plece, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea. Între timp, va trebui să aștepte și să vadă dacă binevoia să-i răspundă la bilet.

Capitolul 19

În dimineața următoare Lucas se îndreptă spre bibliotecă simțind un amestec de agitație și nerăbdare. Voia să o vadă pe Frances. Voia să stea de vorbă cu ea, nu doar despre politică. Voia să o întrebe ce părere avea despre mai multe lucruri, precum cursele cu cai, Crăciunul și copiii. Voia să mai audă din motivele pentru care ei nu-i plăcea aristocrația. Până la urmă, multe din motivele acelea le avea și el. Era așa de onestă și deschisă și nu părea să-i pese ce credea lumea despre ea. Asta ar fi prins bine tuturor, să aibă în caracter. Mai ales el.

Noaptea trecută Lucas fusese dezgustat, gândindu-se la Frances căsătorită cu Sir Reginald. Singurul lucru care îl alinase fusese faptul că ea hotărâse clar că nu se va mărita cu el, în ciuda dorințelor mamei ei. Desigur, dacă tatăl ei i-o va cere, va trebui să accepte uniunea. Lucas putea doar să spere că baronul Winfield va ține cont de dorința fiicei lui.

Noaptea trecută nu putuse dormi din mai multe motive. Aproape că i se tăiase respirația când o văzuse pe Frances în fața ușii dormitorului lui ieri după-amiază. Se întorsese imediat în direcția opusă și aproape că o luase la fugă. Urcase pe scara servitorilor la camera lui Bell și îl trimisese pe marchiz să o ademenească pe Frances ca să plece de la ușa lui. Încă o minciună, dar Bell o livrase destul de bucuros. Nu o mai întâlnise pe Frances și se îndoia că drumurile lor se vor mai intersecta vreodată pe durata petrecerii.

Măcar șiretlicul funcționase și Lucas fusese în stare să se întoarcă în camera lui pentru a-și lua livreaua în care trebuia să se schimbe. Dar dacă Frances îl aștepta în fața ușii când se trezea de dimineață? Se hotărâse că era mai sigur să se strecoare din camera lui la etajul patru cu ceilalți servitori, unde dormea Lucas, lacheul. Măcar acolo avea mici șanse să fie atras în cursă de Frances care voia să-l înfrunte în legătură cu legea forței de muncă.

Își petrecuse restul nopții încercând să hotărască cum să răspundă la biletul scris de Frances. Până la urmă hotărâse că cel mai sigur lucru ar fi să-i răspundă și să-i spună că trebuia să se întoarcă imediat la Londra, dar spera să o cunoască într-o zi.

Era alegerea lașă, dar va servi pentru două scopuri: unu, o va ține pe ea departe de o întâlnire nepotrivită cu un burlac, întâlnire pe care de fapt n-ar fi trebuit să o solicite deloc. Lucas se îndoia că ea se gândise la consecințele care ar putea exista dacă o astfel de întâlnire ar avea loc și erau văzuți singuri. Doi, amândoi ar fi scutiți de o scenă urâtă în mijlocul Clayton House. Dacă s-ar întâlni cu ea și i-ar mărturisi totul, fără îndoială că s-ar ajunge la o astfel de scenă.

Lucas îi va spune adevărul. Dar momentan, trebuia să iasă cu cât mai puține repercusiuni din complicata șaradă pe care o orchestrase. Și apoi, nu era ca și cum Frances visa la un viitor cu Lucas, lacheul. Ar fi imposibil, și amândoi știau asta. Poate că o să sufere un pic (ca și el), dar vor trece mai departe până la urmă. Și el nu va mai repeta o asemenea greșeală.

Când intră în bibliotecă încă se gândea la momentul dulce-amărui când o va vedea pentru ultima dată. Ea stătea deja la masa de lângă fereastră zâmbindu-i, cu chipul luminat de fericire. Își imaginează imediat același chip dulce afectat de confuzie și furie. Rezultatul inevitabil al mărturisirii adevărului.

– Iată-te, strigă ea. Începeam să mă întreb dacă mai vii în dimineața asta.

El zâmbi forțat.

– Bună dimineața, milady.

– De ce nu ai servit cina aseară? întrebă ea.

Era pregătit pentru întrebarea asta.

– Lord Clayton mi-a cerut să fac altceva pentru seară.

– Să cari bușteni, continuă ea, acceptând evident scuza aceea. Am multe să-ți spun astăzi. Nici nu știu de unde să încep.

El își termină repede treaba și se îndreptă spre masă.

– Ce ai să-mi spui? întrebă el, detestându-se că era un mincinos.

Se așează lângă ea. Ochii ei erau luminoși și poznași.

– În primul rând, Lord Kendall este aici. N-a participat la cina de aseară, dar sigur este aici.

– Cum de știi asta? întrebă Lucas încruntat.

Deja se aflase la petrecere că sosise? Dacă da, va trebui să își țină capul plecat.

– Mi-a spus Sir Reginald, culmea. Mă întreb de ce Kendall nu a venit la cină.

– Poate că nu-i plac evenimentele aglomerate ale aristocrației, zise Lucas, știind că tocmai de asta Lord Kendall nu venise la cină. De asta și pentru că Frances l-ar fi recunoscut imediat.

– Poate. Ridică din umeri. Dar eu mi-l imaginez mai mult ca un bărbat căruia îi place să fie în centrul atenției.

Pe Lucas îl apucă tusea. Frances fu nevoită să-l lovească în spate. Când îi trecu, îi lăcrimau rău ochii.

– Mă scuzi, milady.

– Ești bine?

Pe trăsăturile ei se citi îngrijorarea.

– Da, sunt bine. Ce mai voiai să-mi spui? întrebă el, schimbând subiectul.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Am avut cea mai ciudată interacțiune cu un bărbat care pretindea că este valetul lordului Copperpot. Știi ceva despre el?

– Valetul lordului Copperpot? repetă Lucas, trăgând de lavaliera de la gât.

– Da, aseară m-a găsit pe coridor așteptându-l pe Lord Kendall. Mi-a spus că mama și-a sucit glezna.

Lucas se strădui să pară îngrijorat.

– Se simte bine?

– Tocmai asta este. Când m-am dus în dormitorul mamei, ea n-avea nimic. Nu-și scrântise deloc glezna. Nu-i ciudat?

Lucas trase de lavaliera de la gât.

– Poate că te-a confundat cu altcineva.

Frances clătină din cap.

– Nu cred. Mi-a spus pe nume și știa numele mamei mele.

– Asta-i ciudat, răspunse inexpresiv Lucas. Tuși și făcu un efort să abordeze un subiect de care era îngrozit. Ce făceai în fața camerei lordului Kendall?

Ochii ei sclipiră.

– Îl așteptam, desigur. Sir Reginald mi-a zis că ieri după-amiază au avut o întâlnire. Voiam să vorbesc cu el despre legea forței de muncă.

Lucas nu putea să se dea de gol că știa că ea îi trimisese un bilet. Așa că întrebă:

– Ai vorbit cu el... cu Lord Kendall?

Ea clătină din cap.

– Nu, după ce am ajuns în camera mamei și mi-am dat seama că-i bine, era deja ora să mă îmbrac pentru cină. M-am gândit că-i mai bine să nu mă întorc la ușa lordului Kendall.

– Cred că-i înțelept, zise Lucas. Nu ai de gând să te mai întorci?

– Nu. I-am trimis un bilet cerându-i să ne întâlnim.

– Ce?

Făcu un efort să pară indignat cât trebuie.

– Știu că nu-i potrivit. Trase de buza inferioară cu dinții. Dar am semnat biletul cu inițialele mele ca să nu știe că sunt femeie.

Lucas se prefăcu că se uită sever la ea.

– Ce ai de gând să faci când te vezi cu el? Să te deghizezi în bărbat?

Încă o sclipire se văzu în ochii ei. Se așeză mai îndreaptă în scaun.

– Știi că nu-i o idee rea.

– Eu doar glumeam, se grăbi el să adauge.

Ea râse.

– Normal că glumeai, dar dacă eu consider că m-ar ajuta ca să mă văd cu el, s-ar putea să încerc.

Lucas simți vinovăția vibrându-i puternic prin toate venele din corp. Poate că nu avea răspunsuri la vreo jumătate de duzină din întrebări, dar un lucru îl știa la fel de bine cum știa că opt sunete de clopot însemnau sfârșitul unei veghe de patru ore: trebuia să înceteze cu nebunia asta cât mai curând posibil.

Hotărâse deja că terminase cu jocul acesta. Mai avea o zi ca să-i răspundă lui Sir Reginald. Singurul motiv pentru care nu-l trimisese la dracu' ieri era pentru că nu avusese încredere în propria stăpânire în acel moment. Și mai voia să se și sfătuiască cu prietenii lui cum să trateze cerința cavalerului. După ce-i răspundea lui Sir Reginald, Lucas avea de gând să plece de la petrecere.

Dar ar fi fost crud să dispară fără să-și ia rămas-bun de la Frances. Va mai vorbi cu ea o dată în bibliotecă mâine-dimineață. Va inventa o scuză ca să-și motiveze plecarea. Ce mai conta o ultimă minciună? Își va lua rămas-bun de la ea și apoi va pleca

de la blestemata asta de petrecere, va pierde pariul și-i va lăsa pe Worth și pe Bell să se întreacă pentru victorie. Își dorea să nu fi fost niciodată de acord cu blestematul de pariu în primul rând. Cu siguranță nu s-ar fi băgat în asta dacă ar fi știut pe ce culmi ale minciunii ar fi ajuns.

Toată noaptea Lucas se torturase dacă să-i spună adevărul lui Frances sau să plece și să-i spună mai târziu. Putea fie să-i spună adevărul și să vadă cum sentimentele ei pentru el pălesc din cauza minciunilor sau putea să plece cu amintirea frumoasă a unei domnișoare minunate... și să spere că nu se va întâlni niciodată prin oraș cu ea și cu cel care va fi destul de norocos să-i devină soț. La dracu'! Ambele opțiuni erau greșite dintr-un anumit punct. Oricum ar fi fost îi va provoca suferință.

Se uită la ceas. Pentru moment, cel puțin, era timpul să plece. Dacă mai stătea mult aici cu ea, doar va înrăutăți lucrurile. Doar va mări pachetul de minciuni pentru care va trebui să răspundă în viitor. Dacă rămâne, va vrea doar să... o sărute din nou. Și asta ar fi nedrept pentru amândoi.

– Trebuie să plec acum, Frances, reuși el să articuleze. Am niște sarcini suplimentare de făcut.

Era o scuză penibilă, dar ținând cont de circumstanțe, considera că era mai bine să nu inventeze alte povești elaborate.

Chiar dacă ea încuviință din cap, el îi văzu dezamăgirea din ochi.

– Desigur, spuse ea. Ne vedem aici mâine?

– Da, ne vedem. Mâine.

Vocea lui părea melancolică, răgușită. Atâta măcar va face pentru ea, să-i promită că o va vedea pentru ultima dată. Să-și ia rămas-bun.

– Lucas, ești bine?

Ea își lăsă capul în jos pentru a-l privi. El se uita absent la masă. Ridică privirea la ea.

– Îmi promiți că nu o să te duci să-l cauți iarăși pe Lord Kendall?

Când ea inspiră brusc, el ridică privirea.

– Nu, Lucas. Nu pot să-ți promit asta. Te rog nu-mi cere să o fac.

El încuviință din cap.

– Trebuie să faci ceea ce trebuie.

Se ridică, împinse scaunul sub masă și se întoarse spre ușă. Vinovăția îi cuprinse inima. Se îndepărtă încet.

– Lucas, stai! strigă ea.

El se întoarse ca să o privească. Atunci când făcu asta, ea îl ajunsese deja din urmă și se afla în spatele lui.

– Nu poți să pleci fără un sărut.

Se ridică pe vârfuri, își petrecu brațele în jurul gâtului său și-i atinse buzele cu ale ei.

Capitolul 20

Acest sărut era diferit de celelalte schimbate cu Lucas. La început, el păru să încremenească, nedorind să participe. Frances tocmai voia să-i dea drumul și să-și ceară scuze pentru greșeală când simți că rezistența lui cedează. Brațele lui îi cuprinseră spatele și o strânse puternic în brațe, gura lui se lipi de a ei, limba fierbinte, umedă și caldă îi alunecă adânc în cotloanele gurii ei.

Se simți ușurată. Slavă Domnului! Nu se înșelase. Și el își dorea asta la fel de mult ca ea. Dorința îi străbătea corpul. Silueta lui mare tremura când întinse mâna și-i cuprinse sânul și...

Ușa bibliotecii se deschise.

Se despărțiră imediat, fiecare făcând câte un pas mare în spate. Dar respirau precipitat și fără îndoială arătau foarte vinovați când tocmai Albina, dintre toți oamenii, intră în încăpere.

În clipa în care îi văzu împreună, Albina mișcă ochii pentru un scurt moment, după care privirea îi redeveni goală.

– Iată-te, domnule Lucas. Te-am căutat peste tot, exclamă Albina.

Frances privi cum camerista ei veni legănându-se spre Lucas, de parcă era ceva perfect normal să-și găsească stăpâna și bărbatul pe care îl plăcea stând în mod vizibil singuri în bibliotecă și gâfâind.

Frances încercă să găsească ceva relevant de spus.

– Ce faci aici, Albina?

Nu era o întrebare remarcabilă, dar fu primul lucru ce-i trecu prin minte.

Albina se uită cu ochii ei albaștri și inocenți la Frances și clipi.

– Am un mesaj pentru domnul Lucas de la Lord Clayton.

Frances privi fără să-i vină să creadă cum Albina se dă în spectacol, scoțând o bucată de hârtie dintre sâni. Era clar că intenționa ca Lucas să vadă. Îngrozită de lipsa de maniere a cameristei, Frances rămase cu gura căscată, holbându-se la Albina. În ceea ce-l privea,

Lucas se foi de pe un picior pe celălalt, scărpinându-se la ceafă și părând că se simte complet inconfortabil.

– Iată-l, anunță Albina, înmânându-i bucata de hârtie lui Lucas. Lord Clayton mi l-a dat ca să ți-l dau. Râse și puse din nou mâna pe decolteu. Normal că nu mă deranjează să vin să te caut, domnule Lucas.

Se uită la el de sus în jos și-și linse buzele.

Frances trecu cu mâna peste păr și tuși, încă încercând să înțeleagă situația.

– Albina, de ce Lord Clayton ți-a dat ție biletul pentru domnul Lucas, în loc să-l dea unuia dintre servitorii lui?

Albina râse pufnind.

– Nu cred că și-a dat seama că nu eram una din servitoarele sale, milady. Și bănuiesc că nu era nici un servitor disponibil pe moment.

Frances strânse buzele. Întreaga situație era ciudată, dar Lucas citea deja biletul de la Lord Clayton și nu părea să fie o farsă.

– Este totul în regulă? întrebă ea, cercetându-i chipul în căutarea vreunui indiciu referitor la conținutul biletului.

– Totul e în regulă, dar trebuie să plec, răspunse Lucas. Lord Clayton are nevoie de mine.

– Desigur.

Frances încuviință din cap.

Lucas făcu o plecăciune către Frances și-i mulțumi Albinei că adusese biletul, după care ieși repede din încăpere.

Frances rămase lângă Albina și-l privi cum pleacă, cu buzele încă arzând-o de la sărutul lui. Voia să știe dacă servitoarea văzuse sărutul lor, dar n-ar fi fost cuviincios să întrebe. Și apoi, Frances avea deja clara impresie că dacă Albina *nu* văzuse nimic, sigur bănuia că întrerupsese ceva.

Conștiința lui Frances resimți din nou vinovăția la amintirea Albinei spunându-i că-i place de Lucas. Era o nebunie, dar Frances chiar era geloasă. Era geloasă că Albina avea mai multe drepturi să fie cu el decât ea. Frances nu avea de ce să se sărute cu el. Oh, când se implicase într-o situație așa de complicată?

– V-am zis că-i un tip ca lumea, nu-i așa, milady? întrebă în sfârșit Albina, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, cu mâinile strânse în față.

– Da, așa este, răspunse Frances, simțindu-se stânjenită și vinovată în același timp.

Cum altfel putea să răspundă la o asemenea afirmație?

– Dar *este* un lacheu, milady, continuă Albina, și de data asta lui Frances nu-i scăpă expresia vicleană, de avertizare de pe chipul servitoarei.

Frances își lăsă capul în palmă și oftă.

– Știu, Albina.

Oh, ce bine știa.

Capitolul 21

Lucas se grăbi să urce scările până la dormitorul lui Bell de la etajul patru. Biletul de la Clayton îi cerea să-l caute cât mai repede posibil. Când ajunse, toţi cei trei prieteni ai lui se aflau deja în cameră. Bell stătea pe patul de campanie. Clayton stătea pe scaunul din faţa micului birou şi Worth stătea pe pervazul lat al ferestrei.

– Ah, iată-l şi pe alunecosul conte de Kendall, zise Clayton în clipa în care Lucas intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

– Alunecos? repetă Lucas.

– Da, se pare că s-a aflat, continuă Clayton. Gura lumii ştie deja că la petrecere a sosit *contele de Kendall*.

– La dracu'! blestemă Lucas pentru sine. Deci n-are sens să mai spun că Kendall nu va fi la cină în seara asta, continuă el cu un zâmbet cam îngrijorat.

Lucas nu părea să se poată concentra după întâlnirea de mai devreme cu Albina, care, în urmă cu doar câteva minute, aproape dăduse peste el sărutându-se cu Frances în bibliotecă.

– Theodora nu mai poate să inventeze scuze ca să motiveze de ce nu te-ai alăturat activităţilor, adăugă Clayton. Drept Kendall, desigur.

– Se pare că nici Lucas lacheul n-ar trebui să servească în sufragerie, îl atenţionă Bell de la locul lui de pe pat.

– Sunt de acord, răspunseră în acelaşi timp Clayton şi Lucas.

– N-aş mai putea să o fac nici dacă aş vrea, continuă Lucas.

– De ce? întrebă Worth, legănându-şi piciorul înainte şi înapoi, ca de obicei. Prea mult de lucru?

Lucas clătină din cap.

– Nu, îndatoririle mă fac să mă simt util, de fapt. Pur şi simplu nu mai suport să o mint pe Frances în legătură cu cine sunt.

– Te simţi vinovat, Kendall? întrebă Worth.

– Nici nu ştii cât de mult, răspunse solemn Lucas.

Până și Worth tăcu la tonul serios al răspunsului său. Lucas ridică din umeri.

– Ca să nu mai zic că nu cred că-l pot servi din nou pe tâmpitul ăla pompos de Sir Reginald. Risc să-i torn sos în poală în loc de farfurie.

– Aș plăti să văd asta, zise pufnind Worth.

Lucas se duse spre pat și se așeză lângă Bell.

– Apropo de Sir Reginald, mâine mai am o întâlnire cu el.

Bell se încruntă.

– Credeam că te-ai întâlnit deja.

– Așa e, dar n-am avut ocazia să vă spun ce a zis.

– Păi spune-ne, răspunse Worth, așezându-se mai bine pe pervazul ferestrei.

– Nemernicul a încercat să mă șantajeze, începu Lucas, apoi își petrecu următoarele minute povestindu-și întâlnirea cu Sir Reginald.

Când termină, Clayton tresări și clătină din cap.

– Nu-i prea frumos din partea lui, dar este o linie fină între șantaj și negociere politică.

– Așa i se spune? întrebă Worth, arcuind o sprânceană neagră.

– Eu îi spun pe nume... șantaj, zise Bell, pe un ton furios.

– Poate, zise Clayton. Dar poate ar trebui să te gândești la legătura lui Sir Reginald cu prințul.

– Ce are a face blestematul de prinț? răspunse Worth, încrucișându-și brațele la piept.

Clayton inspiră adânc și răspunse la observația lui Lucas.

– Kendall, uite, tu clar nu vrei să-i satisfaci intențiile infame, dar asta nu înseamnă că nu poți juca jocul. Spune-i lui Sir Reginald că te-ai hotărât să te retragi din această chestiune. El poate vota legea cum consideră și fie ca poziția de Cancelar al Ducatului să o ia omul cel mai potrivit. În felul ăsta, vei lăsa loc de bună ziua.

– Ai vorbit ca un adevărat politician, zise Worth, dându-și dramatic ochii peste cap.

– Worth, care-i sfatul tău, ținând cont că tu ești subiectul acestei încercări de șantaj? întrebă apoi Bell.

Worth își contemplă pentru un moment înfățișarea într-o mică oglindă aflată pe peretele opus ferestrei și-și îndreptă lavaliera de la gât, după care vorbi:

– Eu zic să-l informezi pe Sir Reginald că eu voi vota pentru el pentru rolul de cancelar.

– Serios? zise Bell ridicând sprâncenele.

– Desigur, răspunse Worth. Spune-i asta, Kendall, apoi eu voi aranja ca votul pentru poziția de cancelar să fie mutat *după* votul pentru legea forței de muncă și când nemernicul își va da seama că a fost mințit, va fi prea târziu.

Le zâmbi triumfător tuturor.

– Ai vorbit ca un bărbat căruia nu-i pasă câți dușmani își face, zise Clayton, clătinând din cap.

Bell se scărpină în bărbie.

– Nu m-a întrebat nimeni, dar dacă are vreo importanță, *eu* zic să-i spui lui Sir Reginald să se ducă dracului.

– Asta nu-i de mare ajutor, răspunse Clayton.

– De asta tu ești cel mai bun politician din cameră, Clayton, sublinie Worth cu un rânjet.

Lucas se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Clătină din cap, uitându-se la podeaua de lemn.

– Nemernicul ăla! Nici nu suport să mă uit la el, darămite să-i mai vorbesc.

– Ce ai de gând să-i spui mâine, Kendall? insistă Clayton.

Lucas își înălță capul și întâlni privirea prietenului său.

– Cred că știu ce trebuie să fac. Vă spun după ce mă văd cu el.

– Prea bine, atunci, zise Bell, lăsându-se pe spate. Dacă ai hotărât ce o să faci cu Sir Reginald, ce ai de gând să faci cu domnișoara Wharton?

Lucas expiră adânc.

– În legătură cu domnișoara Wharton, mai am de zis o ultimă minciună.

Capitolul 22

Încă o zi. Asta își promise Lucas când se îndrepta spre bibliotecă în dimineața următoare. Avea de gând să-i spună lui Frances că trebuia să plece. Tatăl lui Lucas lacheul era bolnav în Northumberland. Va fi ultima minciună pe care i-o va spune și deja îl apăsa pe conștiință.

Va pleca în acea după-amiază, imediat după a doua întâlnire cu Sir Reginald. Era corect să plece. Lucas era sigur de asta. Avea nevoie de timp și de spațiu. Timp pentru a înțelege ultimele zile și pentru a decide asupra celui mai onorabil mod de a-i spune adevărul lui Frances fără a o supăra mai mult decât trebuia și spațiu pentru a nu mai face și alte greșeli, cum ar fi să o sărute din nou. Se va duce la moșia din Kent și se va gândi bine la tot, după care la toamnă va reveni la Londra pentru votul din parlament și momentul adevărului cu Frances. În acea clipă nu era nerăbdător pentru nici unul dintre evenimente.

Îi promisese lui Frances că se vor întâlni astăzi. Promisiunea asta și dezgustul la gândul de a o părăsi fără a-și lua rămas-bun erau singurele lucruri care îl făceau să înainteze spre bibliotecă.

Îi scrisese deja un bilet lui Frances de la Kendall, spunându-i că nu se putea întâlni cu ea. Își petrecuse noaptea la etajul patru în caz că ea s-ar fi hotărât să-l aștepte din nou în fața camerei lui. Îi va cere lui James să se asigure că ea primea biletul în clipa în care trăsura lui pleca de pe aleea lui Clayton.

Lucas risca întâlnindu-se cu ea astăzi. Întreruperea din ziua precedentă din partea cameristei ei fusese un memento al jocului periculos pe care îl juca. Dacă tânăra ar fi intrat cu un moment mai devreme, i-ar fi putut surprinde sărutându-se. Așa doar bănuia că ceva similar se întâmplase. Lucas nu putuse dormi azi-noapte, retrăind scenariul în minte.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Albina îi surprindea sărutându-se? I-ar fi putut cere să nu spună nimănui, dar puteau ei să aibă încredere în ea? Cel mai plauzibil scenariu ar fi un scandal drept rezultat și reputația lui Frances distrusă. Dacă era prinsă sărutându-se cu un servitor, nici un bărbat din aristocrație nu o mai voia. Nici măcar șarpele de Sir Reginald.

Normal că Lucas i-ar putea oferi protecția numelui său și s-ar putea căsători cu ea, dar problema ar fi să-i *spună* numele lui. Ea ura cine era el în realitate. Iar asta nu era o rezolvare la un asemenea dezastru.

Ar fi trebuit să înceteze să o mai sărute; de fapt, nu ar fi trebuit să permită asta în primul rând. Aproape că reușise să-i reziste, dar până la urmă când îi simțise corpul cald și moale lipit de al lui și buzele insistente și încurajatoare nu se putuse abține. O dorea, mereu o dorise și simțea că locul ei era în brațele lui, ceea ce făcea și mai josnic faptul că trebuia să o părăsească.

Când intră în bibliotecă, aceasta era goală. Îngrijorarea îl zvâcni prin vene. Până la urmă Albina chiar văzuse ceva? Îi spusese mamei lui Frances?

Respectându-și rutina obișnuită, așeză bușteniii lângă șemineu, își dădu haina jos și aranjă lemnul în grămadă.

Poate că doar întârzia. Poate că se hotărâse să aștepte din nou în fața camerei lordului Kendall. Expiră. Măcar Lucas nu era în cameră.

Termină cu bușteniii, luă din nou haina pe el și se îndreptă spre masa la care ar fi trebuit să fie ea. Bagă mâinile în buzunare și se uită absent afară pe fereastră în grădină. Simți din nou îngrijorare pe piele când atenția îi fu atrasă de un zgomot din nișă.

Se întoarse repede și o văzu pe Frances trăgând cu ochiul. Intră în spațiul deschis, îmbrăcată într-o rochie albă drăguță, cu o floare roz după ureche.

– Ei bine, vii alături de mine sau nu? întrebă ea cu un zâmbet frumos pe buze.

Lucas nu-și putu reține zâmbetul care i se întinse pe chip.

– Nu știam că ești aici.

Veni spre ea, dar se opri la intrarea în nișă. Era mai sigur în afara nișei. Nu va fi așa de tentat să o sărute pentru ultima dată.

– Mi-am dat seama, răspunse ea. Ți-a luat ceva timp să arunci buștenii aia în foc. Apropo, ce ți-a spus Lord Clayton în biletul de ieri?

Lucas lăsă bărbia în piept și se scărpină la ceafă.

– Avea nevoie de mine un pic.

Măcar asta era adevărat.

– Ți-am simțit lipsa aseară în sufragerie, zise apoi Frances, pe un ton timid.

Lucas își înălță capul și se uită din nou la ea.

– Am fost, ăăă, cu alte treburi.

Și asta era cumva adevărat. Doar că nu-i spuse că fusese trimis să stea în camera lui din cauza identității lui ascunse.

Ea trase de una dintre buclele moi castanii, care îi cădea pe umăr.

– N-ai pierdut multe. În mare parte au fost multe tinere amorezate și extaziate după Lord Kendall, care nici măcar n-a avut decența să ni se alăture.

– Serios? întrebă Lucas, strângând din dinți în timp ce-l rodea vinovăția. Ce scuză a avut?

– Eu n-am auzit nici una, răspunse oftând Frances. Singurul lucru pe care Lord Clayton l-a spus despre Lord Kendall a fost că nu intenționează să stea mult. Dar asta nu le-a oprit pe tinere să vorbească despre el toată seara. Ambele seri.

Își dădu ochii peste cap.

– Măcar conversația a fost mai interesantă decât discuția despre prinț a lui Sir Reginald? îndrăzni Lucas, făcând tot posibilul să zâmbească.

– Cu greu, dar n-am scăpat nici de asta. Sir Reginald a stat iarăși lângă mine și a făcut tot posibilul să mă farmece. Apoi mi-a cerut să ies la o plimbare cu el în grădină în dimineața asta.

Lucas ridică din sprâncene.

– Ai acceptat?

– Nu, i-am zis că am deja planuri să mă plimb în grădină de dimineață, de asta și vezi floarea asta în părul meu.

Râse, arătând spre micul boboc roz.

– Ești frumoasă, Frances, zise Lucas. Mereu ar trebui să ai o floare în păr.

Privirea ei o susținu pe a lui; ieși mai mult din nișă și ajunse la câțiva centimetri de el.

– Mulţumesc, Lucas, şopti ea.

El îşi lăsă capul în jos şi-i privi buzele. Doar încă un sărut? Gândul îi trecu prin minte. Nu-l putu ignora. Un sărut era ceva greşit, fără îndoială. Nu va avea nici o scuză când va sosi momentul să-i spună adevărul, dar ceva în el, într-o parte primitivă din el care încă îşi dorea să o posede, îi spuse că avea nevoie de un ultim sărut prin care să şi-o amintească. Bineînţeles că după aceea va trebui să-i spună că pleca, dar mai întâi încă un sărut.

Îşi coborî capul şi buzele lui se întâlniră cu buzele ei moi. Închise ochii şi-i savură parfumul, senzaţia, sunetul scos de ea. Mereu şi-o va aminti stând în biblioteca lui Clayton, îmbrăcată într-o rochie albă, cu boboc roz de trandafir în păr. Imaginea ei i se întipări în memorie pentru totdeauna.

Gura lui se deschise, buzele îi alunecară peste ale ei şi o trase aproape de el.

– Ce crezi că faci!

Ţipătul sonor îl scoase pe Lucas din coconul de intimitate. Se îndepărtă de Frances, care părea la fel de speriată, se întoarse şi o văzu pe Lady Winfield stând în uşă, cu o expresie de totală indignare pe chipul ei marmorat.

Femeia închise uşa în urma ei cu o bufnitură puternică şi îşi coborî mult vocea înainte de a vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Ţi-aş mulţumi dacă te-ai îndepărta de fiica mea.

În loc să se mişte, Lucas se mută instinctiv în faţa lui Frances. Era evident că mama ei îşi pierduse calmul şi acum se îndrepta spre fiica ei de parcă voia să-i facă rău fizic. El nu avea de gând să permită asta. Prin minte îi trecu un al doilea gând. În timp ce Lady Winfield clar nu se uitase de două ori la el cât îi servise masa în sufragerie, s-ar putea să-l recunoască dacă se uita bine la el după ce-i sărutase fata. Aşa să fie. Nu avea de gând să o lase s-o rănească pe Frances, indiferent ce ar fi.

Când Lady Winfield ajunse la ei, trecu de Lucas, se întinse în jurul lui şi o luă de braţ pe Frances.

Lucas se mişcă pentru a o bloca, dar Frances zise încet:

– Lucas, nu.

Cu un zâmbet îngâmfat, Lady Winfield îşi trase fata lângă ea.

Nările lui Lucas fremătau de furie, dar se dădu la o parte, nedorind să înrăutăţească şi mai mult situaţia pentru Frances.

– Frumoasă zi când trebuie să vin să-mi iau *fiica* din brațele unui *servitor*, mârâi Lady Winfield, cu vocea încă coborâtă.

Lucas putea doar să bănuiască faptul că aceasta hotărâse că cel mai prudent ar fi fost să nu facă scandal pentru ceea ce văzuse. Până la urmă, erau doar ei trei în bibliotecă.

Din fericire pentru ea, Lady Winfield îi dădu drumul lui Frances, dar arătă repede spre ușă în timp ce-i vorbea pe un ton amenințător fiicei ei.

– Mergi în fața mea. Acum. Direct în camera ta. Să nu îndrăznești să te porți ca și cum ceva ar fi în neregulă. Mă auzi?

Asta era confirmarea. Lady Winfield avea clar de gând să pretindă că asta nu se întâmplase. Singurul lucru care îl împiedica pe Lucas să-și smulgă blestemata aia de perucă ce îl făcea să se scarpine și să-și declare iubirea pentru Frances drept conte de Kendall era certitudinea că nu asta dorea Frances. Fusese clară în ceea ce privea părerea ei despre domnii din aristocrație care erau aroganți când venea vorba de a obține ceea ce-și doreau. Adevărul era că el nu-și dorea nimic mai mult, dar făcu un efort să se uite în tăcere la Frances care ieșea încet din bibliotecă, cu mama ei mărșăluind în urma ei.

Lucas blestemă și-și încleștă pumnul. Se uită în jur fără să știe ce căuta, poate ceva să arunce sau să lovească. Oricare ar fi fost bun pe moment. O mică pată de culoare de pe podea îi atrase atenția. Privi în jos. Bobocul de trandafir era pe covor la picioarele lui. Probabil căzuse când Lady Winfield o trăsese pe Frances de lângă el. Se aplecă, ridică cu blândețe mica floare și o duse la nas.

Dumnezeule, cât spera ca asta să nu fie ultima oară când o vedea.

Capitolul 23

Frances stătea la marginea patului în vreme ce mama ei își continua lunga mustrare. Începuse din clipa în care închiseseră ușa dormitorului și nu dădea semne să se termine în curând.

– Ce-a fost în capul tău, destrăbălatol strigă mama, tamponându-și transpirația de pe față cu batista.

– Mamă, eu...

Dar mama ei nu avea chef să o asculte. Femeia continua să se plimbe și să fluture batista în aer între tamponări. Nuanța vineție pătată a pielii ei o alarma pe Frances. Singurul lucru pentru care era recunoscătoare era că mama își păstra tonul coborât, aparent pentru ca nimeni să nu audă și să provoace un scandal. Urcaseră scările perfect calm și fără agitație. Văzuseră doar câțiva invitați, cărora amândouă le zâmbiseră și pe care îi salutaseră înclinând din cap de parcă nimic nu era în neregulă.

– Slavă Domnului că Albina m-a alertat, continuă mama, mărind pasul.

Frances își înălță capul. Căută prin cameră și prin camera alăturată până când o zări pe Albina uitându-se pe furiș printr-o crăpătură a ușii dintre camere. Camerista avea un zâmbet viclean și triumfător pe chip. Când o văzu pe Frances că se uită, Albina se retrase imediat în spatele ușii.

– Albina ți-a spus? întrebă Frances, mijind ochii, cu mâinile strânse pumni în poală. Trădătoare mică...

– Îi datorăm mult Albinei, insistă mama. Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă *altcineva* ar fi intrat în bibliotecă peste scena aia? Dacă Albina nu m-ar fi trimis să te caut, aș fi putut să nu aflu niciodată, darămite să mai am șansa să și pun capăt.

Mama continua să umble încoace și încolo, în vreme ce Frances expira și încerca să se gândească la cea mai bună cale de a gestiona

situația. În mod normal, când mama era într-o asemenea stare, nu prea ajuta nimic să o calmeze.

– Ai putea să-ți strici șansele cu Sir Reginald dacă el ar afla, zise apoi mama.

– Nu-mi pasă dacă-mi stric șansele cu Sir Reginald, se răsti Frances, încă fierbând din cauza trădării Albinei.

Ultimul lucru de care își făcea griji acum Frances era părerea lui Sir Reginald. *Despre orice.*

Mama apăsă cu batista pe un obraz, apoi pe celălalt. Părea gata să leșine.

– Cum poți să spui așa ceva? Inspiră adânc și prelung. Știi, chiar credeam că vă protejez pe tine și pe sora ta că nu vă spun adevărul, dar acum văd că trebuie să-ți spun sau vei continua să-ți sabotezi propriul viitor.

– Să-mi spui ce? întrebă sfidătoare Frances, cu brațele încă încrucișate strâns la piept.

– Tu și sora ta nu aveți nici o zestre. Nimic! Nu că aveți zestre mică. Nimic! Tatăl tău a jucat totul.

Frances rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Exact, continuă mama. Nu a mai rămas *nimic*, dar Sir Reginald a dat de înțeles că-i în continuare dispus să te ia.

Frances închise ochii. Simți ca și cum pe piept i se pusese o piatră de moară. Vestea era greu de auzit, dar angoasa mamei ei în legătură cu asta era și mai greu de privit.

Frances știa deja din experiență că a încerca să-i spună mamei ei că nu-i pasă dacă rămânea fată bătrână nu va ajuta situația. Mama era hotărâtă să o mărite. În mintea ei o avalanșă de gânduri se întreceau să-i atragă atenția. Oare părinții ei nu aveau bani nici măcar să o întrețină în casa lor ca fată bătrână? Nu se gândise niciodată la asta. Era egoistă că nu asculta cuvintele mamei ei. Teama mamei izvora din faptul că-și făcea clar griji pentru propriul viitor.

– Tu nu vezi, Frances? continuă mama cu voce spartă, oprindu-se chiar în fața ei. *Avem nevoie* să te măriți cu Sir Reginald. S-ar putea să fie singura noastră șansă de supraviețuire. Sir Reginald este bogat. Ne-a promis niște bani. Sora ta este prea tânără să se mărite. Bănuiesc că ne-am putea gândi la o căsătorie pentru ea cât mai curând, dar...

Frances se ridică imediat și-și îmbrățișă strâns mama. Mama ei o îmbrățișă și ea, cu lacrimile alunecându-i pe chip.

– Nu am știut, mamă. Nu am știut cât de rău stau lucrurile.

Se simțea ca o proastă, o proastă egoistă, oarbă. Știuse că *papa* avea necazuri, auzise certurile, văzuse oamenii venind acasă. Dar o crezuse ca naiva pe mama ei când îi spusese că erau doar săraci, nu falițI. Un lucru îl știa cu siguranță. Nu avea cum să permită ca sora ei mai mică să fie dată la schimb pentru bani. Nu. Dacă cineva trebuia să fie vândută într-o căsătorie pentru a salva familia lor, aceea avea să fie fără dubii Frances.

– Știu că nu știai, draga mea. Mama ei plângea. Îmi pare doar rău că s-a ajuns la asta. Adevărul este că am cheltuit ultimii noștri bani să te aduc la această petrecere. Sir Reginald este ultima noastră speranță.

Se așezară amândouă pe marginea patului. Frances mângâie părul grizonant al mamei ei și-i atinse cu blândețe mâna.

– Îmi pare rău, mamă. Îmi pare rău că am fost așa de dificilă. Nu-ți face griji. Te rog, nu-ți face griji.

Mama își tamponă ochii umezi cu batista pe care în sfârșit nu o mai flutura.

– Mulțumesc, draga mea. Acum, poți *te rog* să te gândești la familia ta și să accepți curtea lui Sir Reginald?

Frances expiră și încuviință lent din cap. Oricât de ridicolă fusese ideea că ar fi putut avea cumva un viitor cu Lucas, ideea muri instantaneu. Nu avea cum să se mărite cu un servitor sărac. Familia ei conta pe ea.

Capitolul 24

În timp ce Lucas se îmbrăca pentru întâlnirea cu Sir Reginald în acea după-amiază, roiul de gânduri, ce-i alergaseră prin minte toată dimineața de când Lady Winfield îl găsise sărutându-se cu Frances, continua să se agite în mintea lui precum ploaia ce cade pe o velă fâlfâind.

Era un mojic. Era un ticălos. Era cea mai josnică formă de viață posibilă. Cel mai rău era că atunci când intrase în bibliotecă, Frances fusese ascunsă în nișă. Dacă doar i s-ar fi alăturat acolo. Dar nu, *el* trebuise să stea afară, în plină vedere de la uși, după care să se poarte ca un desfrânat și mai mare și să o sărute fără să-i pese.

Era numai vina lui și îl înnebunea faptul că Frances ducea greul consecințelor. În timpul zilei fusese tentat să caute camera lui Lady Winfield și să declare cine era. Acesta ar fi fost lucrul decent de făcut. Doar că mai întâi trebuia să vorbească cu Frances pentru a afla dacă ea ar vrea ca el să declare adevărul. Și cum putea să se aștepte ca ea să vrea asta dacă va trebui să recunoască faptul că era detestabilul Lord Kendall? Gândurile, într-un cerc interminabil, cădeau unele peste altele, venind unul după altul, până înnebunise.

Se privi fix în oglinda mare. Iată-l, îmbrăcat din nou precum un conte, cu haine care costau mai mult decât Lucas lacheul câștiga într-un an de zile. Hainele lui contau prea puțin. Se simțea mai jos decât cel mai josnic criminal de la Newgate. Măcar infractorii plăteau pentru crimele lor. El umbla liber. Merita să plătească.

Se uită la ceasul de pe poliță. Era timpul să se vadă cu Sir Reginald. Măcar știa ce avea de gând să-i spună acestui gogoman.

După întâlnirea de ieri din camera lui Bell, Lucas hotărâse cum va acționa. Aprecia sfaturile prietenilor lui și se gândise la toate, dar mereu preferase logica și rațiunea în locul comploturilor și a minciunilor – *nu* că cineva și-ar fi dat seama de asta după cele mai recente acțiuni ale lui.

Era momentul să o ia de la capăt. Fără amăgiri, începând cu discuția cu Sir Reginald.

Lucas își îndreptă lavaliera de la gât pentru ultima dată și ieși din dormitor. Slavă Domnului, Frances nu-l aștepta pe coridor. Probabil că nu trebuia să-și facă griji că va fi acolo nici când se va întoarce. Dată fiind furia etalată de mama ei în această dimineață, se îndoia că Frances va fi scăpată din vedere ceva vreme de către doamnă.

Va îndrepta cumva lucrurile cu Frances, dar în acest moment trebuia să regleze conturile cu un anumit cavaler lăudăros.

Cinci minute mai târziu, când Lucas intră în salon, Sir Reginald stătea la fereastră uitându-se afară, la pajiște.

– Bună ziua, Sir Reginald, zise Lucas, îndreptându-se din nou direct spre bufet. Bei ceva?

– Nu astăzi, mulțumesc, răspunse Sir Reginald pe un ton tensionat.

Lucas își turnă de băut și se îndreptă spre același scaun în care stătuse ultima dată când fuseseră aici pentru această discuție. Sir Reginald se întoarse și se uită la el.

– Ești bine, Sir Reginald? întrebă Lucas, scărpinându-se în bărbie și luând o înghițitură din coniac.

– Nu. De fapt, mă doare spatele. Este chiar dureros. Sir Reginald veni încet și cu grijă spre divan și se așeză pe același loc ca data trecută. Abia se așezase pe pernă, după care pocni din degete și arătă spre lacheul care stătea în poziție de drepți lângă ușă. Tu de colo. Tu!

Lucas făcu ochii mari și se uită îngrozit la Sir Reginald.

James, servitorul, făcu un pas în față, pocni din călcâie și făcu o plecăciune.

– Da, milord, cum vă pot fi de folos?

– Adu-mi perna aia. Sir Reginald arătă spre o pernă care se afla la un braț distanță de el pe divan. S-ar fi putut întinde cu ușurință după ea. Mă doare spatele și am nevoie de sprijin, termină cavalerul.

– Desigur, milord.

James se îndreptă spre divan și ridică perna. Făcu un mic pas spre Sir Reginald. Tresărind, cavalerul se aplecă în față pentru a-i permite lui James să-i așeze perna la spate.

Privirea lui Lucas se întâlni cu a lui James. Niciodată nu-i fusese mai ruşine să facă parte din nobilime. Bărbatul îl tratase pe Sir Reginald cu mai mult respect şi grijă decât merita. Lucas încuviinţă o singură dată din cap către James.

– Da, da. Acum, pleacă! se răsti Sir Reginald, după care oftă şi se rezemă de pernă. Ce spuneai, Kendall?

– Te-ai hotărât cu privire la legea forţei de muncă? zise Lucas.

Se hotărâse deja să treacă direct la subiect. Nu avea sens să prelungească această conversaţie neplăcută.

Râsul lui Sir Reginald se transformă într-o criză de tuse care dură aşa de mult că deveni neplăcută. Lucas tocmai voia să-l întrebe dacă are nevoie de o palmă în spate când Sir Reginald se opri şi se şterse la gură cu batista lui dantelată.

– Kendall, întrebarea potrivită este dacă *tu* te-ai hotărât? Credeam că am fost destul de clar cu ce doresc ultima dată când am vorbit.

– Am crezut că poate chiar vorbim despre lege, răspunse Lucas, strângând aşa de tare paharul de coniac, încât îl dureau degetele. Se gândea că era gâtul lui Sir Reginald. Să ştii că sunt multe detalii de luat în considerare. Spune-mi unele dintre motivele pentru care eşti împotrivă, zise Lucas, pregătit să poarte din nou aceeaşi discuţie pe care o avusese cu cel puţin o uzină de domni în ultimele luni.

– Prea bine, Kendall, o să jucăm cum vrei tu. Cavalerul oftă. Dar sincer, ar fi mai uşor dacă ţi-aş spune de ce sunt *pentru* lege.

– Serios? Lucas ridică din sprâncene. Continuă atunci.

– Păi, unul la mână, mi se pare că legea va ţine clasa servitorilor unde le este locul.

Lucas nu se putu abţine să nu se uite la James. Dintr-odată se simţi complet bătător la ochi. Chiar dacă Sir Reginald simţea asta, chiar trebuia să o spună în faţa lui James? I-ar fi putut cere discret să părăsească încăperea sau ar fi putut să aranjeze cuvintele cu mai mult tact.

– Pe de altă parte, continuă Sir Reginald, pare să înăbuşe o parte din progresul pe care l-am făcut cu legile comerţului. Şi asta nu pot să zic că-mi place.

Lucas se încruntă. *Astea* erau argumentele lui Sir Reginald? Legile comerţului fuseseră prea arhaice chiar şi pentru Charles. Acele legi împiedicau clasele muncitoare din a câştiga orice fel

de plată corectă și nu le acordaseră nici un drept împotriva stăpânilor care refuzau să-i plătească, nu le ofereau asistență medicală de nici un fel și chiar îi băteau. Argumentul lui Sir Reginald *împotriva* legii era că nu îngreuna *destul* lucrurile pentru clasa muncitoare? Una din părțile legii cu care Frances fusese de acord era tocmai abrogarea unora dintre condițiile dure din legile comerțului. Cuvintele ei îi răsunară în minte. „Nu văd cum cineva cu inima în piept poate să fie pentru lege." Sir Reginald chiar părea fără inimă în acest moment.

Lucas făcu un efort să înghită temporar dezgustul, pentru a-și susține următorul punct de vedere.

– Va stimula creșterea agriculturii prin arende și va ajuta la rezolvarea unora dintre marile probleme cu calculele financiare ale moșiilor.

– Da, dar adevărata frumusețe a legilor comerțului era faptul că noi nu trebuie să răspundem în fața nimănui pentru cum ne tratăm servitorii, continuă Reginald. De ce aș alege să votez împotriva propriilor interese?

„Camera Lorzilor are puterea de a respinge această lege, dar ei votează doar în favoarea lor și a pungilor lor." Din nou îi răsunară în minte cuvintele lui Frances. El chiar își petrecuse timp încercând să contrazică acest argument, încercând să o convingă că bărbații din nobilime nu votau doar în favoarea lor și a buzunarului lor. Dar ea avea dreptate. Sir Reginald dovedea că ea avea dreptate.

– Bănuiesc că *nu* vei alege să votezi împotriva propriilor interese, reuși să zică Lucas. Mai avea de zis un singur lucru și apoi avea de gând să plece din compania nocivă a lui Sir Reginald și să nu-i mai vorbească vreodată. Uite, Sir Reginald, motivul pentru care sunt așa de interesat ca legea asta să treacă este pentru că...

– Știm cu toții de ce ești așa de interesat ca legea să treacă, Kendall, îl întrerupse Sir Reginald dându-și ochii peste cap. Fratele tău ți-a cerut-o. *Charles* chiar era un bărbat cu care puteai să negociezi. Speram să semeni cu el, de fapt.

Lucas se rezemă de spătarul scaunului. Îl durea pieptul de parcă căzuse din vârful catargului unei corăbii pe puntea principală. Nu putea să respire. Îl ardea gâtul.

– Ce ai zis? mârâi el printre dinții încleștați.

– Am zis că *fratele* tău a știut să fie politician. Este clar că nu te-a învățat prea multe înainte să dea ortul popii.

Lucas strânse paharul așa de tare încât se fisură. Dacă nu pleca imediat din prezența lui Sir Reginald, gâtul cavalerului urma la rând.

– Din contră. Lucas scuipă cuvintele precum niște cuie. Mereu am crezut că legea va fi cel mai de folos țării. Dar încep să înțeleg că va fi cel mai de folos clasei noastre și nu sunt deloc sigur că clasa noastră merită.

Lucas se ridică, termină coniacul din paharul crăpat, îl puse pe masa de lângă și se îndreptă spre ușă.

– O zi bună, Sir Reginald!

Cavalerul se uită la el cu gura căscată.

– Stai un pic, strigă el. Cum rămâne cu poziția de cancelar?

Lucas nu încetini.

– O după-amiază plăcută, James, și mulțumesc pentru serviciile tale, zise el către servitor când ieși, înclinând capul spre acesta. Te rog să-i spui lui Clayton că-i sunt dator cu un pahar de coniac.

– Cu plăcere, milord, răspunse James, încuviințând din cap și făcând o plecăciune.

Lucas nu făcu nici trei pași pe coridor când începu să înjure înăbușit de ar fi făcut să se înroșească și pe unul dintre marinarii cu experiență din Marina Regală. Ce dracu' tocmai se întâmplase? Era profund dezgustat. Dezgustat de Reginald și de toți lăudăroșii aroganți ca el, domni din nobilime, care umblau făcând declarații de parcă erau zei. Dar cel mai mult era dezgustat de el însuși, pentru că știa că ceea ce spusese Sir Reginald, că el susținea legea pentru fratele său, era adevărat. Frances avea dreptate. Nobilii erau niște măgari egoiști. Și el era unul dintre ei.

Capitolul 25

Nu era treabă ușoară să te strecori pe scara servitorilor fără a fi văzut. Să aștepți să dai de un anumit servitor și să-i șoptești să vină să discute cu tine fără ca nimeni altcineva să observe era o provocare și mai mare. Dar Frances era hotărâtă. Dacă mama ei o găsea, va fi încuiată în camera ei până în ziua nunții, dar trebuia să riște. Măcar doar ca să-l mai vadă o dată pe Lucas. Dar Frances nu știa ce-i va spune când îl va găsi. Știa doar că trebuia să-i spună adevărul. Merita să știe ce va face ea.

Se ascunsese sub scara de serviciu de aproape un sfert de oră înainte ca Lucas să treacă. Era încruntat și părea să fie prost dispus. Ea îl strigă cu o șoaptă mai sonoră.

Lucas încremeni și mări ochii. Privi spre ea și miji ochii în întuneric.

– Frances? Ce faci aici? Privi în jur să vadă dacă o văzuse cineva, după care se grăbi să i se alăture sub scară. Ești bine? Mama ta nu te-a lovit, nu-i așa?

O expresie amenințătoare îi cuprinse chipul.

– Nu, nimic de genul ăsta. A plâns, de fapt, răspunse Frances, frângându-și mâinile.

Lucas tresări.

– Îmi pare rău să aud asta.

Frances inspiră adânc, pentru a se calma.

– Am venit să-ți spun ceva, Lucas, șopti ea. Și mă tem că nu am mult timp.

– Spune, o încurajă el.

Îi prinse ambele mâini înmănușate și i le ținu, în timp ce-i freca degetele cu vârfurile degetelor lui mari. Atingerea lui îi oferea forță. Dar și făcea să-i fie mai greu să-i spună ce voia să spună.

Se uită la chipul lui frumos. Oh, *nu* va fi ușor. Părea și mai descurajant acum că stătea în fața lui, inspirându-i parfumul și dorindu-și

doar să-şi petreacă braţele în jurul gâtului lui şi să-l implore să o ia din această situaţie oribil de neplăcută.

Lucas îi strânse degetele şi-i cercetă chipul.

– Frances, eşti bine?

Nu era deloc bine şi nu era sigură că va mai fi vreodată, dar reuşi să încuviinţeze din cap.

– Lucas, înainte să-ţi spun, mă... săruţi întâi?

Ochii lui verzi se transformară în nişte mici sfere şi el făcu sfidător un pas în spate, încă ţinându-i mâinile.

– Nu!

Ea îşi retrase mâinile din ale lui şi şi le puse în şolduri.

– Să ştii că nu trebuie să mă insulţi cu asta, răspunse ea, dar zâmbetul ei îi contrazicea cuvintele.

Zâmbi şi el.

– Nu că nu vreau, Frances, crede-mă că nu-i asta. E doar că... ultima dată când am cedat tentaţiei lucrurile s-au terminat oribil, cum îţi poţi aminti.

– Oh, da, îmi amintesc.

Se uită visătoare peste umărul lui. Înţelegea reticenţa lui de a o săruta din nou, dar tocmai îşi dăduse seama că ar fi ultimul lor sărut.

El îşi frecă fruntea cu degetul.

– Ce ai venit să-mi spui?

Ea mai inspiră o dată adânc, lipindu-şi palma de mijloc, de parcă acest gest simplu îi va calma nervii agitaţi din interior.

– Părinţii mei vor anunţa logodna mea cu Sir Reginald de cum soseşte tatăl meu.

– Poftim? Lucas îi cercetă fiecare centimetru din chip. Ce vrei să spui?

– Neoficial, mama a acceptat cererea lui Sir Reginald. Doar îl aşteptăm pe tata ca lucrurile să devină oficiale.

Ochii lui Lucas se mişcau aşa de repede, încât Frances îşi dădu seama că sute de gânduri îi alergau prin minte.

– Când soseşte tatăl tău?

– Mâine, răspunse ea.

– Ai de gând să te măriţi cu Sir Reginald?

Fusese rostită ca o întrebare, dar Frances îşi dădu seama că el o spunea cu voce tare ca să-şi confirme propria presupunere.

Ea înghiți și încuviință din cap.

– Da, este alegerea mea.

El trecu cu mâna prin păr și-i studie chipul.

– *Vrei* să te măriți cu el?

Ea se întoarse de la el și-și mușcă buza.

– Lucas, nu înțelegi. Familia mea are nevoie de bani. Eu *nu* am zestre. Nimic. Tatăl meu a jucat totul.

El oftă adânc, de parcă încerca să-și păstreze calmul.

– Toată zestrea?

Frances înghiți nodul din gât și încuviință din cap.

– Totul.

Lucas rosti următoarele cuvinte printre dinții încleștați:

– Și măgarului de Sir Reginald nu-i pasă că nu ai zestre.

Ea încuviință din nou din cap.

– Nu doar asta, aparent a fost de acord să le plătească părinților mei o sumă semnificativă.

Lucas blestemă ca pentru sine. Nările îi fremătau.

– Deci, te *cumpără?*

Ea lăsă bărbia în piept. Se așteptase ca Lucas să fie furios, dar nu intuise că cuvintele lui vor fi așa de dure.

– Știu cât de groaznic sună. Nu am de ales.

Lucas se îndepărtă de ea, cu mâinile în șolduri.

– Când va avea loc nunta? scrâșni el.

Ea inspiră ca să se liniștească.

– Cât mai curând posibil. Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai repede tata va primi banii.

Lucas se mușcă de interiorul obrazului și blestemă din nou.

– Doar ca să-i joace din nou, fără îndoială.

Lacrimile îi ardeau ochii.

– Probabil, dar ce altceva putem face? Trebuie să mă gândesc la familia mea. Vor fi falițI fără această căsătorie.

– Tatăl tău ar trebui aruncat în temnița datornicilor, mârâi Lucas.

Ea se luptă din nou cu lacrimile ce amenințau să i se reverse din ochi.

– Asta nu prea e de ajutor, Lucas. Temnița datornicilor nu-i o opțiune pentru oamenii ca tatăl meu.

Pe scările de deasupra se auziră pași.

Lucas se îndreptă din nou spre ea.

– La naiba, Frances! Dacă...?

– Dacă *ce?* întrebă ea frântă. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Te rog nu spune dacă noi doi ne căsătorim. Lucas, nu mă pot căsători cu un servitor. Doar dacă n-ai cumva o avere secretă.

Își încleștă dinții și-și lipi pumnul strâns de frunte.

– La dracu'! mârâi el, accentuând fiecare cuvânt.

Ea își șterse lacrimile cu degetele.

– Îmi pare rău, Lucas. Nu am vrut ca lucrurile să se termine așa. Nu asta vreau. Înghiți din nou. Dar m-am resemnat.

Mai mulți pași.

El se întoarse pe călcâie așa de repede încât aproape o dărâmă. Îi cuprinse cu blândețe umerii pentru a o ține pe picioare.

– Dacă lucrurile ar fi diferite? zise el, cercetându-i chipul. Dacă ar exista o altă cale?

Ea clătină din cap, încă uitându-se în ochii lui.

– Ce cale? La ce te referi?

– Frances, mă iubești?

Îi strânse umerii cu blândețe. Inima i se citea în ochi.

Lacrimile ei alunecau constant acum. Le șterse cu dosul palmelor.

– Te iubesc, Lucas. Dar am de ales?

Zgomotul surd de pași pe scările de deasupra lor crescu. Lucas își lăsă mâinile în lateral.

– Servitorii coboară ca să pregătească servirea cinei. Dacă mai stăm mult aici, cu siguranță vom fi văzuți. Nu pot să explic acum. Nu-i momentul potrivit. Îmi faci un ultim favor?

– Orice.

Vocea i se sparse. Înghiți un alt nod dureros din gât.

– Mâine-dimineață te întâlnești cu mine în bibliotecă? Trebuie să-ți spun ceva important.

Capitolul 26

Lucas mai bătu de trei ori la ușa dormitorului lui Bell. Marchizul nu răspunse. Unde naiba era la ora asta? Trebuia să fie înăuntru. Când Lucas îl căutase mai devreme jos în sala servitorilor, nu-l găsise. Doar printr-o coincidență Lucas se aflase acolo când Frances venise să-l caute.

Lucas bătu pentru a treia oară, mai tare și mai îndelung de data asta. Nu voia să trezească ceilalți servitori care dormeau, dar avea nevoie disperată să vorbească cu Bell înainte să se facă dimineață.

Într-un final, Lucas auzi mormăit și târșâit din interiorul camerei. Câteva clipe mai târziu, un Bell adormit și îmbrăcat doar cu niște pantaloni trași la repezeală deschise ușa.

– Kendall? mârâi el. Adică Lucas, treci înăuntru.

Îl trase nu prea blând în cameră, apucându-l de lavaliera de la gât și închise ușa în urma lui cu o bufnitură puternică.

Lucas păși în dormitorul lipsit de lumină. Nu era aprinsă nici o lumânare, dar luna plină strălucea dincolo de fereastră, luminând o mare parte din spațiu, inclusiv biroul de lângă geam. Se îndreptă spre birou și se așeză pe marginea acestuia.

– Îmi cer scuze că vin așa de târziu, începu Lucas.

Cu ochii închiși, Bell își trecu mâna peste față și pufni.

– Cât e ceasul?

– Două, recunoscu Lucas.

– Dimineața? Asta-i ridicol!

Lucas ridică din umeri.

– Când eram în marină, obișnuiam să stau de veghe la ora două.

Bell gemu.

– Păi, nici unul dintre noi nu-i în marină acum, nu-i așa? Mie, unul, mi se pare o oră ridicolă să ai companie.

Lucas se întoarse pe jumătate și se uită la cerul nopții.

– Bell, trebuie să-ți spun ceva.

Bell deschise ușile dulapului și se uită absent înăuntru.

– Ce anume?

Lucas se ridică și se sprijini în palme de birou.

– Sunt îndrăgostit de domnișoara Wharton.

– Știu, anunță Bell, scoțând o cămașă de pe un cui din dulap.

– Știi? Lucas se încruntă. Cum naiba știi?

– Normal că știu, continuă Bell. După cum mi-am amintit de mai multe ori, eu sunt spion, pentru Dumnezeu! Treaba mea este să știu ce se petrece în casa asta.

Lucas bătu cu piciorul în podea. Prea bine! Bell știa deja, dar dezvăluirea prietenului său nu schimba ce venise să spună.

– În fiecare zi m-am întâlnit cu domnișoara Wharton în bibliotecă. Am vorbit despre politică, viață... legea forței de muncă.

– Știu, zise Bell, trăgând cămașa peste cap.

Lucas continuă să rămână încruntat.

– Știi și asta?

Bell se întoarse spre Lucas și arătă cu ambele degete mari spre el însuși.

– Spion.

– Prea bine. Lucas trecu cu ambele mâini prin păr. Știi și că am sărutat-o? De câteva ori. Și ea m-a sărutat, de fapt, dar te rog nu spune asta.

– Asta *nu* am știut, recunoscu Bell, băgându-și cămașa în pantaloni, cel puțin nu partea cu „de câteva ori". Normal că nu voi spune nimic, prostule, spionii nu spun secrete.

Lucas încuviință din cap. De asta se afla aici. Pe lângă faptul că știa să dea sfaturi bune, Bell știa și să păstreze secrete. Puteai să-i spui orice și nici măcar francezii nu puteau afla torturându-l. Lucas știuse dinainte să deschidă gura că Bell va păstra conversația confidențială.

– Întrebarea care se pune, continuă Bell, este de ce ți se pare așa de important să-mi spui că o iubești la ora asta?

Lucas se trase de păr.

– Din cauza a ceea ce a spus Sir Reginald.

Bell își aranjă cămașa pe umeri.

– Ce legătură are Sir Reginald cu asta?

– Se va mărita cu el.

Lucas simți în piept o teamă rece. Abia când o spuse cu voce tare își dădu seama cât de greață îi făcea ideea.

– Poftim?

Între sprâncenele lui Bell apăru o încruntătură.

Lucas încuviință din cap și își încrucișă brațele la piept.

– Tatăl ei sosește de dimineață. Vor să anunțe logodna mâine-seară.

Bell mijì ochii.

– Baronul Winfield vine aici?

Lucas se uită la prietenul lui cu o expresie care sugera că nu-i venea să creadă ce zicea Bell.

– Da, dar nu asta-i problema.

– Care-i problema? Bell își frecă fața cu mâna. Că Frances Wharton se mărită cu Sir Reginald?

– Nu. Că Sir Reginald a spus că singurul motiv pentru care eu sunt interesat de votarea legii forței de muncă este din cauza fratelui meu.

Bell termină cu frecatul și-și lipi o palmă de un ochi închis.

– Să știi că nu are sens ce spui, da? Și *nu* pari să fi băut, ceea ce înseamnă că nu ai nici o scuză să te exprimi așa.

– *Nu* sunt băut, răspunse Lucas dându-și ochii peste cap.

Bell își înclină capul într-o parte.

– Atunci explică-mi ce legătură are faptul că domnișoara Wharton se mărită cu Sir Reginald cu blestemata de lege a forței de muncă.

– Nimic, răspunse Lucas, fluturând o mână în aer, doar că am încurcat toată treaba.

Bell clipi în mod repetat.

– Cum?

– Curtând-o pe Frances, susținând legea și acum plecând.

Lucas își enumeră pe degete păcatele.

Bell se încruntă.

– Pleci?

– Da, de dimineață. După ce mai vorbesc o dată cu Frances.

Bell clătină din cap.

– Ce ai de gând să-i spui?

– Încă nu știu. Dar trebuie să-i spun adevărul.

Bell clătină iar din cap și-și frecă fruntea.

– Mă doare capul din cauza ta, Kendall, și pe mine nu mă doare de obicei capul. Hai să o luăm de la capăt, da? Ai vorbit cu Sir Reginald despre legea forței de muncă?

– Da. Ieri după-amiază.

– Și ce a zis?

– Tot voia să mă șantajeze, dar apoi a zis că eu sunt interesat ca legea să treacă de dragul fratelui meu.

– Normal că o faci de dragul lui Charles, îl luă Bell peste picior. Credeam că știi deja asta.

Lucas se scărpină dur în obraz.

– Știam că o fac pentru Charles, dar am crezut serios că și eu cred în lege.

– *Nu* crezi în lege? întrebă Bell, mijind ochii albaștri tăioși la Lucas.

– Nu. Nu mai cred.

Bell ridică o mână prin aer.

– Slavă Domnului că ți-a venit mintea.

– Poftim?

Lucas se încruntă.

– Legea forței de muncă este oribilă. Eu nu aveam de gând să votez vreodată pentru ea.

Lucas se uita la prietenul lui de parcă nu-l cunoștea.

– Ai știut asta tot timpul și nu mi-ai spus?

Bell înaintă și-l cuprinse pe Lucas de umeri. Îl conduse până la patul lipit de perete și se așezară amândoi, unul lângă celălalt.

– Kendall, te știu de când eram copii. Ești onest, de încredere și bun. Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar tu n-ai fost făcut niciodată pentru politică. Ești mult prea loial. Și prea decent.

Lucas inspiră adânc, să se îmbărbăteze. Era pe cale să recunoască în fața lui Bell ceva ce nu mai recunoscuse față de nimeni. Se uită la cizmele aflate în umbre.

– Adevărul este că mereu am simțit că nu trebuia să fiu...

– Știu. Bell încuviință cunoscător din cap. Că nu trebuia să fii conte.

– Și asta o știi? La dracu', omule, tu chiar știi totul.

Lucas nu-și putu ascunde zâmbetul, dar adevărul era că prietenul lui era unul dintre cei mai perspicace oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

– Poate că nu *totul*, răspunse Bell cu un zâmbet. Uite, poate că nu ești conte prin ordinea nașterii, dar eu zic că destinul nu face greșeli. Că te-ai născut sau nu cu titlul, acum ești conte și ai puterea de a lua decizii importante, decizii care-i afectează pe alții, decizii care afectează țara. Fratele tău a fost un om decent, dar mă tem că niciodată n-a văzut dincolo de propriul nas. Tu ești diferit. Tu vezi ambele variante ale unei povești. Empatizezi cu ceilalți. Ții la ei. Tot ce trebuie să faci acum este să ai încredere în tine însuți.

– Să am încredere în mine, repetă Lucas, în bătaie de joc.

– Da, să ai încredere. În tine. N-o să primești un sfat mai bun în viață. Mereu ai știut care-i lucrul corect de făcut. Acum trebuie să faci așa și când vine vorba de parlament și vot.

– Și de domnișoara Wharton, adăugă Lucas, expirând.

– Și de domnișoara Wharton, repetă Bell, rânjind la el.

Lucas gemu și-și frecă fruntea cu degetul.

– Mi-am petrecut mare parte din anul trecut susținând legea, fără să mă asculte cineva.

– Și ai doar o lună sau două să aduci argumente contra, sublinie Bell. Dar ceva-mi spune că, alături de domnișoara Wharton, cu siguranță vei câștiga.

Lucas își încleștă maxilarul.

– Nu va fi de partea mea. Mă va urî când va afla cine sunt.

Bell ridică sprâncenele.

– Chiar dacă află că te-ai răzgândit cu privire la lege?

– Nu schimbă faptul că am mințit-o în câteva zeci de feluri.

Lucas dădu cu pumnul în masă.

Bell încuviință încet din cap.

– Tot ce poți să faci este să-i spui adevărul, Kendall, și să lași viitorul în seama sorții.

Lucas inspiră adânc, ca să se liniștească, și se uită pe fereastră la cerul nopții.

– Spune-mi, Lord Bellingham, când ai devenit așa de înțelept?

Bell ridică din umeri.

– La o oră decentă sunt și mai înțelept.

Capitolul 27

Lucas ajunse devreme în bibliotecă. Nu putuse să doarmă, așa că dăduse păturile la o parte și se dăduse jos din pat. Se îmbrăcase în mod deliberat precum contele Kendall, reușind să o facă fără ajutorul unui valet.

Livreaua Clayton era împachetată și pusă în cufărul lui. Avea de gând să ardă odioasa îmbrăcăminte cu prima ocazie. Nu. Nu o va arde. Va da hainele unuia dintre servitorii lui. Timpul petrecut jos îl învățase importanța pe care clasa muncitoare o acorda lucrurilor de valoare aruncate de stăpâni. Deseori, pentru un servitor așa de norocos încât să primească un asemenea cadou de la stăpânul său, asta contribuia mult la venitul lui.

Timpul lui ca lacheu ajunsese la final. Aruncase ultimul buștean în foc.

Gata. Indiferent ce altceva se întâmpla, avea de gând ca astăzi să-i spună adevărul lui Frances. Terminase cu minciunile. Dacă ea îl va urî, așa să fie. Mai bine decât să trăiască cu regretul de a nu ști ce ar fi putut să fie între ei. Planificase lucrurile cu grijă. Ieri, în sala servitorilor, îi ceruse – ca Lucas – să se întâlnească cu el aici astăzi. Drept Kendall, îi răspunsese la bilet în această dimineață, scriindu-i că abia aștepta să o întâlnească înainte ca el să plece.

Când Frances intră, el stătea la masă, cu fereastra în spate. Purta o rochie de culoarea untului și pantofi asortați. Părul ei negru era răsucit în creștetului capului în două cozi. Niciodată nu fusese mai frumoasă și el era pe cale să o rănească.

Pieptul i se încordă. Își încleștă maxilarul.

Ea veni în grabă la el. De pe buzele ei roz deja zbura un șir de cuvinte.

– Lucas! Lucas! Nu o să-ți vină să crezi. Lord Kendall mi-a trimis un bilet, spunându-mi că se va întâlni cu mine. Dar nu a dat nici un detaliu, lașul. Nu contează. Am de gând să-l caut după asta.

Se opri dintr-odată, privindu-l realmente pentru prima dată de când intrase. De ce ești îmbrăcat așa? Unde ți-e peruca?

Fruntea ei netedă se încreți de la o încruntătură.

El se ridică pentru a o saluta și se mută în lateralul mesei. Trăgând ultimul scaun pentru ea, făcu un gest spre acesta.

– Ia loc, te rog.

Privindu-l cu atenție, cu fruntea încă încruntată, ea înaintă timid și se așeză pe scaunul ei.

– Lucas, mă sperii.

Stând în spatele ei, Lucas închise ochii, apoi îi deschise lent.

– Nu trebuie să-l cauți pe Lord Kendall.

– Ce vrei să spui?

Inocența tăcută din vocea ei îl făcu să fie și mai furios pe el însuși. Îl cuprinse regretul.

Lucas inspiră adânc. Acum ori niciodată. Păși în lateral ca ea să-i vadă fața. Nu se va ascunde de ea când îi va spune adevărul.

– Lucas, ești bine? întrebă ea, ridicând chipul pentru a se uita la el. Pari... necăjit.

– Frances, trebuie să-ți spun ceva. Am fost neglijent că nu ți-am spus până acum.

Ea îi cercetă chipul.

– Ascult. Ce este?

– Eu...

Ambele uși ale bibliotecii se deschiseră și un grup de cel puțin șase tinere domnișoare și una din mamele lor se năpustiră în încăpere. Erau îmbrăcate în rochii în diverse culori pastelate și spațiul se umplu cu vorbitul și chicotitul lor.

Lucas blestemă pe o voce joasă și lăsă bărbia în piept. La dracu' cu totul! N-ar fi trebuit să aleagă biblioteca. Oamenii veneau mereu în *blestemata* de bibliotecă. Parcă era o tavernă.

În clipa în care grupul de domnișoare îl văzu pe Lucas, sporovăitul lor deveni mai zgomotos.

– Acela este, mama? întrebă una dintre tinerele domnișoare, arătând direct spre Lucas.

Mama ei încuviință viguros din cap.

– El este, draga mea.

Grupul se apropie imediat, chicotind și râzând tot mai tare până când se auzi doar gălăgie.

– Iată-vă, milord, strigă una dintre ele. Se strecură lângă el și-și petrecu brațul în jurul brațului lui, îndepărtându-l de masă și de Frances. Nu știți că toate vă căutăm de două nopți deja?

Tânăra domnișoară avea o expresie fals morocănoasă pe față.

La dracu'! Era exact genul de situație pe care încercase să o evite cu disperare.

Lucas încercă să o găsească pe Frances în mulțime, dar domnișoarele reușiseră să-l îndepărteze cu câțiva pași și Frances era încă la masă din câte știa el. Încercă să se ferească de câteva dintre ele și să se întoarcă la ea.

– Domnișoară Wharton! strigă el, conștient că aveau audiență.

– Lucas? strigă și Frances. Abia o putea auzi peste zgomot, dar vocea ei era confuză. Lucas?

Gălăgia se opri complet dintr-odată. Ai fi putut auzi o petală de floare cum cade pe covor.

– Îi spui pe numele de botez? îi zise una dintre tinerele domnișoare lui Frances, cu mâna la piept și ochii mari și surprinși.

Lucas profită de ocazie pentru a-și face loc prin turmă până ajunse din nou direct lângă Frances.

Frances clătină din cap. Privi în jur la domnișoare.

– La ce vă referiți? De ce sunteți toate aici?

– Suntem aici ca să-l vedem pe contele de Kendall, desigur, explică o a treia domnișoară, uitându-se la Frances cu o expresie care indica clar că o credea nebună.

– Veniți la o plimbare în grădină cu noi, milord? zise o a patra domnișoară către Lucas, trăgându-l de braț.

Lucas tuși.

– Frances, eu...

Frances se întoarse ca să se uite la el de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

– De ce-ți spun „milord"?

În vocea ei era o notă de reținere și expresia din ochii ei era de precauție.

Oh, Dumnezeule! Știa. Întrebase, dar deja știa.

– Frances, te rog, dă-mi voie să-ți explic, începu el.

Maxilarul ei se încleștă și ea privi în jur până când atrase atenția uneia dintre fetele care stăteau lângă ea.

– Cine este acest bărbat? Frances arătă spre Lucas.

Tânăra își dădu ochii peste cap.

– Domnișoară Wharton, sincer. Nu știi că stăteai lângă contele de Kendall?

Capitolul 28

Privirea lui Frances se înceţoşă de lacrimi. Simţi cum fierea i se ridică în gât. Îşi ridică fustele şi fugi din încăpere. Lucas strigă după ea, dar ea nu se opri. Alergă pe coridor, pe holul lung, coti şi ajunse în hol.

Era la baza scării mari, gata să facă primul pas, când el o prinse din urmă.

– Opreşte-te, te rog, o rugă Lucas.

Ea ezită doar pentru că nu avea de gând să provoace un scandal şi mai mare, şi a fi urmărită pe scări de către contele de Kendall ar fi provocat un scandal monstruos.

Strânse din dinţi, refuzând să se uite la el. Rămase cu bărbia ridicată, cu privirea în vârful scărilor. Dacă întorcea capul, probabil că el i-ar fi văzut lacrimile din ochi. Refuza să cedeze.

– Nu mă urma sus. Reputaţia mea nu va supravieţui, zise ea.

Două dintre debutantele mai iuţi de picior îl ajunseră din urmă pe Lucas şi stăteau la marginea holului, cu gurile căscate. Frances le vedea cu coada ochiului.

– Frances, te rog, dă-mi şansa să-ţi explic, zise Lucas.

– Să explici ce? spuse ea, refuzând să permită lacrimilor grele să alunece.

Nu va plânge din cauza acestui bărbat. Nu va plânge pentru blestematul de conte de Kendall dintre toţi oamenii.

Cel puţin nu până când nu ajungea în camera ei.

– Să-ţi explic de ce te-am mințit, vorbi el pe o voce şoptită şi răguşită.

Ea închise ochii. Poftim! Mărturisirea lui. Orice speranţă mai avusese ea că totul era o greşeală nebunească şi că poate doar *arăta* precum contele de Kendall se duse naibii.

– Contează? Chiar contează?

Simțea cum îi freamătă nările la fiecare cuvânt. Emoțiile îi erau scăpate de sub control, un amestec de furie, tristețe, gelozie și o legiune de alte lucruri la care nici nu voia să se gândească. Trebuia să plece de lângă el repede sau el și stolul de tinere adunate la intrarea în hol îi vor vedea lacrimile. Încă două se alăturară primelor și se luptau pentru poziția din care să vadă cât mai bine spectacolul.

Lucas se întinse spre ea și păstră vocea joasă.

– Poate că nu contează pentru tine. Dar contează pentru mine. Te rog, Frances, dă-mi voie să explic totul. Nu este ceea ce crezi.

Gata! Capul ei se întoarse într-o parte, de parcă îi dăduse o palmă. Era ca și cum asta ar fi făcut, insulta fiind la fel de brutală.

– Cum ai *putea* să știi ce *cred* eu? Înghiți nodul dureros din gât și făcu un efort să rămână cu privirea pe el. Cu lacrimi sau fără, voia ca el să-i vadă chipul când îi vorbea. Să nu-mi mai vorbești *niciodată*, Lucas. Făcu o pauză pentru un moment, înghițind din nou. Stai! Te cheamă așa? Lucas?

El ridică bărbia. Vocea îi era răgușită, chipul palid.

– Da, este numele meu de botez.

Ea puse o mână în șold. Furia i se împrăștia prin vene precum otrava.

– Ăsta-i singurul lucru despre care *nu* ai mințit?

– Aproape.

Își coborî privirea la podeaua de marmură lustruită.

Ea inspiră adânc, încă luptându-se să-și țină sub control lacrimile. Încă un minut. Încă un minut. Apoi putea să plece din prezența lui și să nu-l mai vadă vreodată.

– Eu vreau doar să știu un lucru. Își încleștă maxilarul atât de tare că o durea. *De ce?* zise ea. De ce te-ai îmbrăca precum un servitor și te-ai preface că ești servitor? Nu are sens.

El ridică privirea la ea. În ochii lui se vedea ceva asemănător regretului, dar pe moment ea nici măcar nu putea accepta asta.

– Mă tem că explicația mea ar avea și mai puțin sens, începu el. Vezi, am făcut un pariu cu prietenii mei și...

Ea rămase fără aer. Suferința se răsucea pe interior. Încleștă pumnii și-și întoarse capul de la el, închizând ochii.

– Încetează! Încetează! Un pariu? Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Făcu un efort să redeschidă ochii, dar refuză să se uite la el. Rămase cu privirea concentrată pe balustradă

de data asta. Te-ai jucat cu viața mea, cu *emoțiile* mele pentru ceva așa de grosolan precum un *pariu?*

Aproape că scuipă cuvântul.

Vocea lui se păstră joasă, evident ca domnișoarele să nu audă.

– Nu așa a început, Frances. Trebuie să mă crezi. Eu...

Încă refuzând să se uite la el, își îndreptă capul spre scări și-și ridică fustele.

– Pleacă, îi ceru ea. Doar pleacă. Mi se face rău să mă uit la tine. Nu vreau să-ți mai văd fața vreodată.

Avu nevoie de toată forța pentru a urca acele scări fără a alerga, dar reuși. Nu știa cum reușise și habar nu avea cât va dura, dar pentru Dumnezeu, nu se uită o dată înapoi.

Când ajunse la capătul coridorului și la camera ei, tremura. Deschise ușa, intră, o închise în urma ei, se sprijini de ușă și alunecă la podea într-un morman. Suspinele îi cutremurau corpul și plânse până rămase fără lacrimi.

Din dormitorul alăturat, Albina veni tiptil în camera lui Frances.

– Sunteți bine, domnișoară?

– Sunt bine, Albina, zise Frances, apucând clanța și făcând un efort să se ridice. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca bârfitoarea de Albina să dea fuga la mama ei și să o informeze că era pe podea plângând. Doar o să mă întind un pic.

– Bine, domnișoară, zise Albina, după care ieși tiptil.

Cu picioarele de plumb, Frances se duse la patul ei. Habar nu avea cât timp trecuse. Ar fi putut să fie câteva momente, ar fi putut să fie minute. Se urcă pe saltea și se așeză pe marginea ei, uitându-se amorțită la batista udă.

Cum? Cum putea Lucas, lacheul, bărbatul pe care îl cunoscuse în prima zi – nu, aproape în primul *moment* când păși pe această proprietate – să fie contele de Kendall? Cum putea să fie bărbatul pe care ea îl detesta de anul trecut de când aflase că el susținea legea forței de muncă? Cum era posibil asta? Și mai important, cum reușise să *nu* știe? Mereu se crezuse destul de inteligentă, dar cum ratase să vadă ce se petrecea! Era o mare proastă.

Nu. Asta nu era adevărat. *Era* inteligentă. Omul o mințise. O păcălise în mod deliberat. Orice om normal ar fi putut fi păcălit dacă ar fi fost în locul ei. Dar *de ce?* De ce mințise? Și de ce pe ea?

Pe ea o alesese? Celelalte tinere domnișoare de la petrecere știau clar cine este el. De ce alesese să o păcălească pe *ea?*

Întrebările continuau să apară, rostogolindu-se prin mintea ei una după alta precum valurile ce se rostogolesc pe țărmul mării. De ce un conte s-ar preface că este un lacheu? La ce ar servi? Care ar fi scopul? Menționase un pariu cu prietenii lui. Asta însemna că fusese o glumă. O năzbâtie. Înghiți un alt nod dureros din gât. Inima ei tocmai fusese frântă în mii de bucățele de un grup de nobili care încercau să se învingă unul pe celălalt pentru câteva monede amărâte? Dumnezeule, Kendall era un nemernic și mai mare decât îl crezuse ea. Nu avea decât să putrezească în iad în ceea ce o privea.

Prin gândurile ei urmă furia față de ea însăși. Fusese mult prea emotivă în hol. Ar fi trebuit să-i spună că nu-i păsa cine era el și să-i spună ce credea despre legea forței de muncă. Îi spusese că nu mai voia să-l vadă vreodată. Nu va mai avea o altă șansă să-i spună lordului Kendall ce credea ea despre abominabila lui lege. Pe lângă inima frântă, ratase ocazia să-l critice pe nemernic. Rupse batista cu ambele mâini. Viața era așa de nedreaptă!

Apoi îi reveniră în minte una câte una conversațiile avute în bibliotecă. Oh, Dumnezeule! Lucrurile pe care ea i le spusese despre aristocrație, despre nobilime, despre domnii din nobilime. Și în tot acest timp el zâmbise, încuviințase din cap și se prefăcuse că era de acord. Era un mincinos și un fals! Cel mai josnic dintre ticăloși.

Ce fel de bărbat făcea așa ceva? Ce fel de bărbat profita de o tânără domnișoară în felul în care o făcuse el? Adică, ar trebui să-i ceară lui *papa* să-l provoace la duel. Asta merita Lord Kendall. Alungă repede ideea aceea. Nu voia ca *papa* să moară. Și apoi, avusese și ea rolul ei în acest haos. N-ar fi trebuit să se întâlnească cu un servitor în bibliotecă în fiecare zi. Măcar partea asta de vinovăție o accepta. Dar nu ea mințise în privința propriei identități. El mințise.

Cerule! Probabil că râsese de ea tot timpul. Și săruturile lor. Săruturile lor! Fuseseră măcar reale? Sau doar se prefăcuse că o dorea pentru a-și câștiga idiotul de pariu? Dumnezeule! O atinsese, o sărutase, o... Nu. Nu se putea gândi la asta. Dacă se gândea, înnebunea. Trebuia să pretindă că asta nu se petrecuse niciodată sau nu va putea suporta. Nu astăzi. Poate că niciodată.

Mințise despre *tot*. De la numele lui la început, slujba lui, relația cu Lord Clayton, poziția lui referitor la legea forței de muncă.

Oh, Dumnezeule! Când jucase rolul avocatului diavolului pentru lege, nu se prefăcuse deloc. El *era* pentru. Stomacul i se agita. Va vomita. Se dădu jos din pat și alergă la bufet, abia reușind să ajungă la oala de noapte la timp.

După aceea, rămase în tăcere, în timp ce fiecare cuvânt pe care i-l adresase vreodată revenea să o bântuie. Din nou și din nou, se întreba de ce? Singurul lui răspuns continua să-i pulseze în creier. *Din cauza unui pariu*. Asta era cel mai crud din tot.

Când mama ei veni din dormitorul alăturat, pe fereastra lui Frances se vedea că afară se lăsase întunericul.

– Oh, draga mea, iată-te. Tatăl tău tocmai a sosit. A vorbit deja cu Sir Reginald și este de acord să anunțăm logodna la cina din seara asta.

Capitolul 29

În ceea ce-l privea pe Lucas, nu existau destule sticle de coniac în lume. Băuse o sticlă și jumătate și avea de gând să continue până când pământul seca. Sau măcar până se termina coniacul de pe moșia lui Clayton.

Lucas stătea din nou pe patul din camera lui Bell de la etajul patru. Worth și Clayton i se alăturaseră.

– Mai toarnă-mi de băut, ceru Lucas, dând cu pumnul în masa de lângă pat.

– Nu crezi că ai băut suficient, Kendall? întrebă Worth, de pe locul lui preferat, pe pervazul ferestrei.

Bell stătea pe pat lângă Lucas, iar Clayton, din nou, stătea pe scaunul din fața biroului. Ca și ultima dată când fuseseră aici, era cam înghesuit, patru bărbați adulți într-o cameră mică, dar nu prea-i preocupa acum asta. Erau mult mai interesați în băutură. Clayton, care adusese coniacul cu el, se ocupa de turnat.

– Sunt de acord cu Worth, zise Clayton, punând dopul la sticla de coniac. Ai băut suficient pentru moment.

– Nu am băut suficient, răspunse Lucas, clipind. Sunt un nemernic. Sunt un ticălos. Sunt o javră.

– Cu siguranță ai dreptate că ești un nemernic, răspunse Worth râzând. Nu te contrazic, bătrâne.

Lucas își lăsă fruntea în palmă și gemu.

– Am făcut totul praf.

– Haide, nu chiar totul, răspunse Worth. Nu ai fost implicat în *tot*.

Lucas își înălță capul și îl săgetă cu privirea pe Worth.

– O să mă lupt cu tine cu o mână legată la spate dacă-i pătezi onoarea.

Se întinse spre sticla de coniac.

– Dumnezeule! Nimeni nu pătează onoarea nimănui. Worth se întinse și el și luă sticla din fața lui Lucas. Cine ar fi știut că te superi așa la beție? Recunosc că n-am mai văzut niciodată partea asta din tine, Kendall.

– Nici unul dintre noi n-am văzut fața asta a lui, sublinie Bell. Are inima frântă.

Bell nu spunea un secret. În orele de când o văzuse ultima dată pe Frances în hol, Lucas își adunase prietenii, începuse să bea la greu și le povestise toată istoria lui tristă și sordidă.

Niți unul dintre ei nu era deosebit de surprins.

– Din cauza unei inimi frânte este așa? îl luă peste picior Worth. Eu credeam că este doar supărat pe el însuși că a pierdut pariul.

– Dacă aș putea ajunge la tine, ți-aș da una chiar acum, mârâi Lucas la Worth.

– Păi, atunci este bine că biroul este între noi, nu-i așa? răspunse Worth cu un zâmbet îngâmfat.

Ridică propriul pahar de coniac în semn de salut și luă o gură cu un gest ironic.

Lucas se împinse nervos pe pat și își sprijini capul de perete.

– Naiba să te ia, Worth! N-am pierdut pariul.

Worth aproape că scuipă băutura.

– Ba bine că nu! Jumătate din domnișoarele de la petrecere te-au văzut încercând să o oprești pe domnișoara Wharton să nu fugă de tine în dimineața asta.

– Kendall are dreptate, sublinie Bell. N-a pierdut pariul.

– Cum adică are dreptate? vru să știe Worth, sprijinindu-și o încheietură pe genunchiul ridicat.

– Domnișoarele l-au văzut pe contele de Kendall încercând să o urmărească pe scări pe domnișoara Wharton. Nu știau că-l văd și pe Lucas, lacheul, zise Bell.

Râsul tăios al lui Clayton umplu camera.

– Dumnezeule, așa este. Cumva Kendall a reușit să-și păstreze identitățile separate.

– Cu excepția lui Frances, sublinie Lucas, ducând spre gură paharul deja gol.

Când își dădu seama că era iar gol, blestemă și aruncă paharul pe pat.

– Cu excepția domnișoarei Wharton, desigur, fu de acord Clayton. Și te rog ai grijă cu paharele mele. Deja mi-ai stricat cel puțin unul.

– Bine, fie. Worth își încrucișă brațele la piept. Bănuiesc că Kendall este încă în joc.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de pariul ăsta stupid, mormăi Lucas.

Bell ridică paharul gol și-l așeză pe podea lângă cizma sa.

– Hei! strigă Lucas. Dă-mi-l înapoi!

– Nu voi face așa ceva, răspunse Bell. Cina are loc în câteva ore și până atunci trebuie să te trezești. Sau măcar să fii mult mai treaz decât ești acum.

– Nu-mi pasă de cină. Coniacul este cina mea, insistă Lucas.

– Nu, nu este, răspunse Bell, clătinând din cap.

Clayton tresări și trase de lavaliera de la gât.

– Da, păi, știți ce se va întâmpla la cină în seara asta, zise el, uitându-se insistent la Bell.

– Logodna? răspunse Bell, clipind inocent la el.

Clayton își dădu ochii peste cap.

– Bine, fie, dacă vorbim despre asta în fața lui. Da, logodna. Am primit un bilet de la baronul Winfield chiar înainte să urc aici. A sosit și au de gând să facă anunțul în seara asta.

– Sir Reginald a aflat despre povestea din hol dintre logodnica lui și Kendall al nostru? îl întrebă apoi Bell pe Clayton.

– O să-i dau una în ochi lui Sir Reginald, anunță Lucas, agitând ambii pumni în aer.

– Da, ne-ar plăcea tuturor să vedem asta, zise Bell, obligându-l pe Lucas să coboare mâinile.

– A aflat, raportă Clayton, dar după spusele Theodorei, care a aflat de la servitori, care au aflat de la servitorii invitatelor, care au aflat de la invitate... n-a luat nimeni prea în serios incidentul de azi-dimineață din hol.

Bell arcui o sprânceană.

– Poftim? De ce nu?

– Aparent, prietenul nostru Kendall a reușit foarte bine să nu ridice vocea. N-a auzit nimeni ce-și ziceau el și domnișoara Wharton. Și... Clayton tresări. Nimeni nu-și poate închipui de ce contele de Kendall ar fi, de fapt, interesat de domnișoara Frances Wharton.

– Îi pocnesc pe toți peste ochi, declară apoi Lucas, ridicând din nou pumnii în fața chipului.

– Haide. Haide. Vorbim despre doamne aici. Nu cred că ar fi bine să te apuci să le lovești, zise Bell, bătându-l pe Lucas pe spate.

– N-au nici un drept să discute despre mine și Frances, răspunse Lucas.

– Aici sunt de acord cu tine, Kendall, răspunse egal Bell. Dar violența nu pare cel mai bun răspuns. Eu, unul, cred că ar fi o decizie mult mai bună să participi la cina din seara asta.

– Poftim?

Ceilalți trei bărbați rostiră cuvântul în același timp. Lucas rămase cu gura căscată, Worth ridică sprâncenele și Clayton se încruntă.

– De ce să nu fie? întrebă Bell, plimbându-și privirea prin încăpere.

– Păi pentru că-i beat, una la mână, zise Worth râzând.

Clayton tuși.

– Și ultimul lucru de care are nevoie, dacă vrea ca domnișoara Wharton să aibă o părere mai bună despre el, sunt toate acele debutante și mamele lor încercând să se dea la el.

Lucas se aplecase peste pat și-și ținea din nou capul într-o mână, cu cotul sprijinit în saltea.

– Eu n-am zis să meargă ca *Lord Kendall*, sublinie Bell. Eu cred că ar trebui să participe ca Lucas, lacheul. Asta după ce se trezește. Bell se ridică. Și pentru asta, ajutați-mă să-l ducem la lighean, băieți.

Aproximativ trei ore și trei scufundări în lighean mai târziu, Lucas era mult mai treaz, dar Bell tot nu-l convinsese să participe la cina din seara aceea ca Lucas, lacheul. Clayton plecase deja să se ocupe de invitații săi și Worth revenise la grajduri, după ce-i urase succes din suflet lui Lucas.

Bell își luă haina pe el.

– A sosit momentul să-l ajut pe Lord Copperpot să se îmbrace pentru cină, anunță el.

– Ce sens ar avea ca eu să particip la cină ca lacheu? întrebă pentru ultima dată Lucas. Frances mă va recunoaște imediat. Și apoi, l-ai auzit pe Clayton. Sir Reginald și Frances au de gând să-și anunțe logodna în seara asta. Este prea târziu.

Bell își aranjă gulerul și-și netezi piepții livrelei.

– Eu pot să mă gândesc la câteva scopuri la care ar servi și ai putea și tu dacă te-ai strădui să te gândești, răspunse el. Între timp, dacă aș fi în locul tău, m-aș duce la cină într-un fel sau altul și m-aș asigura că femeia pe care o iubesc nu se logodește cu un alt bărbat în seara asta.

Capitolul 30

Frances fu obligată să intre în sufragerie cu mult în spatele prințului regent. De la sosirea lui George, standardele petrecerii deveniseră mult mai formale. Prințul intră cu Lady Clayton, în timp ce Lord Clayton o însoțea pe sora lui George, una dintre prințesele regale, care venise cu el. Frances, fiind fiica unui baron, stătea în partea din spate a cozii.

În vreme ce toți invitații discutau fie despre sosirea prințului, fie că-l zăriseră pe Lord Kendall în bibliotecă de dimineață, Frances stătea la capătul îndepărtat al mesei și se uita la perete de parcă era în transă. Sir Reginald era la dreapta ei, mama ei la stânga și tatăl ei stătea de partea cealaltă a mamei ei. Lui Frances nu-i era foame. Singurul gând care îi trecu rapid prin minte era recunoștință că Albina făcuse rost de un soi de cremă care îi redusese pungile de sub ochii. Încă erau un pic roșii și congestionați, dar măcar nu erau umflați, ceea ce ar fi scos în evidență că-și petrecuse după-amiaza plângând în camera ei.

Frances o iertase pe cameristă pentru trădarea ei. Până la urmă, ce mai conta acum? Logodna ei cu Sir Reginald urma să fi anunțată în curând.

Mama insistase ca Frances să poarte în seara asta cea mai scumpă rochie. Era o rochie pe care o cumpăraseră înainte să înceapă sezonul, de un roz-deschis cu mâneci bufante, talie stil înaltă și dantelă în jurul gâtului. Fără îndoială că mama o cumpărase pe datorie. O datorie pe care, aparent, Sir Reginald o va plăti. Frances abia suporta gândul. La îndemnul mamei, Albina făcuse o coroniță de flori pentru părul lui Frances. Îi dăduse obrajii cu pudră luminoasă, frumos colorată. Pe dinafară Frances era toată aranjată pentru anunțul logodnei ei, dar pe interior era îngrozită.

Sir Reginald făcea tot ce putea să o mențină antrenată în conversația plictisitoare, dar în seara asta tot ce putea ea să facă era

să răspundă cu un mormăit sau un *mm-hm* la aproape orice zicea el. Evident că mitocanul și lașul de Kendall nu se deranjase să participe la cină. De fapt, nici nu știa dacă mai era în casă. Jumătate din cei aflați la masă bârfeau că auziseră că el plecase în acea după-amiază cu o trăsură direct spre Londra. Cale bătută, dacă era adevărat.

Fuseseră servite două feluri de mâncare. Frances nu făcuse altceva decât să se joace cu mâncarea din farfurie până când îi fusese luată din față. Avea de gând să trateze și restul felurilor la fel.

Felul numărul trei era supă de creson, ceva ce în mod normal îi plăcea. Nu fusese deloc atentă la ce servitor servea până când auzi o voce cunoscută:

– Supă, milady?

Încremeni. Nu fu nevoită să ridice privirea ca să știe că era el. Lucas. Nu, nu Lucas, *Kendall*. Respirația i se precipită, în gâfâieli scurte, neliniștite. Ridică lent privirea. „Dumnezeule, te rog să fie o greșeală!"

Nu era așa de norocoasă. *Era* el. *Ce naiba făcea aici?* Furia începu să i se umfle prin vene.

– Nu, mulțumesc, zise ea.

Privi satisfăcută în jurul mesei, așteptând prima persoană care să-l recunoască pe bădăran. Da, era îmbrăcat într-o livrea și avea o perucă pudrată, dar *totuși*.

Părea că timpul se oprise. Cei de la masă râdeau, discutau, mâncau și continuau fără să dea vreun semn că l-ar recunoaște. Se uită urât la Lucas. El ridică din umeri aproape imperceptibil și continuă cu următorul mesean, în vreme ce Frances continua să-l săgeteze cu privirea de parcă i-ar fi putut da foc cu ochii.

Ce soi de joc bolnav juca de data asta? *Asta* făcea parte din pariul lui idiot? Privi în jur la ceilalți meseni, îndemnându-i în tăcere, întâi pe Sir Reginald, apoi pe mama ei, apoi pe tatăl ei, să observe că însuși *contele de Kendall* umbla în jurul mesei oferindu-le supă. Ar trebui să spună ceva? Ar trebui să-l dea de gol? Era ca și cum era captivă într-un coșmar din care nu se putea trezi. Toată lumea înnebunise? Ce era în neregulă cu ei? Cum se putea ca același bărbat pentru care jumătate dintre ele leșinaseră mai devreme, să fie complet invizibil acum? Nu avea...

Frances inspiră. „Stai un pic!"

Dacă era contele de Kendall, de ce nu-l recunoscuse nimeni în *celelalte* nopți în care servise la cină?

Neîncrederea și dezgustul i se învârteau în stomac. Dar adevărul era în fața ei. Oamenii pe care el îi servea erau așa de nepăsători față de servitori încât nici nu-l observaseră. Încă nu-l observau.

Despre *asta* fusese pariul?

Se uită la el. Părea obosit. Bun. „Oh, serios!" N-ar fi trebuit să se uite. Se uită și el la ea, ceea ce însemna că o văzuse că îl privea. Coborî imediat ochii în farfurie, blestemând încet.

Frances continuă să-și ignore mâncarea și să răspundă monosilabic celor din jurul ei, până când Lucas reveni cu al patrulea fel, rață friptă.

– Milady? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, replică ea din nou, uitându-se direct în față.

Era un soi de tortură și ea nu știa ce făcuse să o merite. Tot spera că se va trezi din coșmar, dar era prea real.

Lucas scăpă un șervet pe podea lângă scaunul ei și se aplecă pentru a-l ridica. Mirosul săpunului lui îi ajunse la nări. Încremeni și-și strânse buzele. De ce era aici? De ce o chinuia așa? De ce parfumul lui încă făcea să i se accelereze pulsul?

În timp ce se ridica, gura lui trecu pe lângă urechea ei.

– Ne vedem în salonul albastru după cină. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea rămase cu privirea în farfurie.

– Niciodată, răspunse ea cu o șoaptă dulce.

Își atinsese scopul. Ca servitor, era complet nevăzut de aceiași oameni care i-ar cădea la picioare dacă ar sta lângă ei îmbrăcat în hainele lui obișnuite. Dar dacă asta voia să evidențieze, de ce era în favoarea legii forței de muncă, pentru Dumnezeu! Toată chestia era confuză, dar ea refuza să-i facă jocul.

Al cincilea fel păru să sosească mult mai repede, și Frances începu să simtă că avea o întâlnire iminentă cu ștreangul. Anunțul logodnei ei era inevitabil și netrebnicul care o păcălise, făcând-o să se îndrăgostească de el sub un pretext fals, îi făcea viața un iad.

Bine. Putea să o recunoască față de ea însăși. Se îndrăgostise de Lucas. De asta el o rănise așa de mult cum o făcuse. Chiar i-o recunoscuse și lui, ceea ce-i întorcea stomacul pe dos acum că se gândea la asta. Ce emoție neștiutoare era iubirea! Crezuse că găsise

pe cineva cu care să poată sta de vorbă, cineva cu care să împărtășească gândurile ei, cineva care să o respecte. Găsise în schimb un șarlatan care se folosise de sentimentele ei pe post de țintă de tras cu arcul.

Dulciurile pe care Lucas le aduse apoi nu o tentară. El își coborî capul pentru a-i umple paharul de vin și a-i spune.

– Te rog să ne întâlnim.

– Du-te naibii! răspunse ea cu o ură clocotitoare.

Cu aproape o oră mai târziu, Frances renunțase de mult la speranța că vreunul din cei aflați la masă să observe că însuși contele de Kendall îi servise toată seara. Bău constant din paharul de vin și se uită cu subînțeles la o persoană despre care știa că participa la jocul acesta ridicol. Lord Clayton îi întâlnea privirea des, după care și-o ferea rapid și bea vin din propriul pahar. Omul avea și el partea lui de vinovăție la șiretlicul lordului Kendall. Bun. Fără îndoială că și Clayton participa la pariu. Trebuia să fie așa.

Măcar Lucas încetase să-i mai ceară să se vadă după a treia încercare eșuată. Dar continua să servească discret la masă.

Farfuriile de desert erau luate când Sir Reginald se ridică în sfârșit și lovi paharul de vin cu furculița.

– Aș vrea să propun un toast, intonă cavalerul în vreme ce masa se liniștea.

Sir Reginald purta o haină de un albastru strălucitor și pantaloni asortați. Cămașa lui albă era ornată cu o mulțime de dantelă în jurul gâtului și o cantitate similară de dantelă ieșea la încheietură când ridică paharul. Frances se gândi că arăta exact ca un păun.

Făcu un efort să înghită panica și groaza ce i se ridicară în gât, amenințând să o stranguleze. Întâlni privirea mamei ei. Ochii cenușii ai mamei erau mari și febrili. Zâmbi încurajator. Frances nu-și putea aminti când o văzuse ultima dată pe mama ei așa de mulțumită. Păcat că era pe seama lui Frances.

Încercă să surprindă privirea tatălui ei, dar el se uita în poală, împachetând ocupat șervetul într-o direcție, apoi în cealaltă. Abia vorbise cu ea de când sosise. Dacă tatăl ei se simțea vinovat că își obliga fiica să fie într-o asemenea situație, cu siguranță nu părea să vrea să o recunoască.

Frances încercă să afișeze un zâmbet, dar nu-i ieși decât o privire goală. Ridică și ea paharul alături de ceilalți în timp ce Sir Reginald continua să vorbească:

– În seara asta, prieteni, aș vrea să vă împărtășesc niște vești fericite.

La masă răsunară urale și „auzi, auzi", în timp ce toți se uitau la Sir Reginald, clar interesați de ceea ce avea să spună.

Frances se uită la Lucas. Stătea perfect drept, cu spatele la zid, lângă bufet, cu brațele strânse la spate. Privirile li se întâlniră pentru moment. Ea își mută privirea de parcă o ardea și mai luă o înghițitură de vin, încercând să fie atentă la discursul lui Sir Reginald.

– Aș vrea să anunț că m-am logodit, continuă Sir Reginald, cu un zâmbet strâmb pe chip.

Supoziții surprinse răsunară prin încăpere.

Frances își bău repede vinul.

– Știu. Știu, continuă cavalerul. Mulți dintre voi erați convinși că sunt un burlac convins. Și bănuiesc că am fost o vreme. Dar cineva cu educația mea, titlul meu și averea mea nu ar trebui să se piardă, nu sunteți de acord?

În jurul camerei răsunară râsete și aplauze, iar Sir Reginald îi răsplăti pe toți cu un rânjet mulțumit de sine.

– Așa că, urmă el, ținând paharul cu o mână și reverul cu cealaltă, sunt mai mult decât mulțumit să vă informez pe toți că am cerut de soție o domnișoară specială și ea a acceptat cu eleganță.

Frances aproape că scuipă vinul. Despre ce vorbea? Nu o întrebase pe *ea* și ea nu acceptase niciodată. Nu fusese decât o afacere aranjată cu părinții ei.

– Sunt cel mai norocos bărbat din regat în seara asta și aș îndrăzni să spun că ea este cea mai norocoasă domnișoară.

Sir Reginald zâmbi viclean către grup.

Frances făcu un efort să nu tresară. Sir Reginald chiar lungea pelteaua cu toastul, nu-i așa? În ceea ce o privea, era fix *opusul* celei mai norocoase domnișoare din regat. Se uita drept în față, dar simți ochii cavalerului, strălucind către ea. Poate că nu-i rostise numele, dar era evident pentru întreaga masă că *ea* era logodnica lui. Cu toate astea, nu reușea să se uite în ochii lui. El clar intenționa să o lungească pentru efect și atenție.

Privirea lui Frances țâșni spre Lady Julianna Montgomery, care stătea aproape de centrul mesei cu frumosul ei logodnic care și el abia sosise. Expresia de compasiune a lui Lady Julianna readuse lacrimile în ochii lui Frances. Încercă să-i zâmbească liniștitor amabilei femei, dar nu reuși decât să încuviințeze resemnată din cap.

– Un toast pentru viitoarea Lady Francis! termină în sfârșit Sir Reginald, ridicând paharul de vin și mai sus. Domnișoara Fra...

– Oprește-te!

Frances își înălță capul, cu ochii mari cât farfuriile. Un geamăt colectiv se auzi în încăpere.

Lucas se urcase pe scaunul de lângă bufet.

– Sir Reginald, îți cer să te oprești.

În cameră se lăsă tăcerea. De pe scaun, Lucas se urcă pe bufet și stătea deasupra tuturor celor din sufragerie, încă îmbrăcat cu livreaua de servitor, cu peruca pudrată și toate cele.

– Vai de mine, mă va trimite în mormânt, pufni mama în urechea lui Frances, deja făcându-și vânt cu șervetul.

Frances privi la mama ei. Biata femeie era de culoarea unui nap copt.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sir Reginald. Se întoarse spre Lord Clayton. Milord, îți cer să faci ceva cu servitorul tău impertinent.

– Nu sunt un servitor, pronunță Lucas, ridicând bărbia. Sunt contele de Kendall.

Își smulse peruca și o aruncă în supiera de lângă picioarele lui.

Țipete și strigăte umplură camera și una dintre tinerele domnișoare căzu de pe scaun, leșinată. Doi dintre servitori se grăbiră să o scoată.

Restul mesenilor se uitau cu o groază fascinată în timp ce Lucas își dădea jos livreaua și stătea acolo în vestă, cămașă albă și pantaloni.

– Dumnezeule, chiar *este* Kendall! strigă unul dintre domni.

Prințul regent își tamponă nasul cu o batistă brodată.

– Mă întrebam mai devreme de ce contele de Kendall ne-a servit pe toți cu supă, zise el.

Frances își acoperi gura cu degetele îndoite. Dacă toată povestea nu ar fi fost așa de oribilă, ar fi putut să izbucnească în râs. Dintre toți oamenii din cameră, singurul care îl recunoscuse pe Kendall era prințul? Prințul care niciodată nu părea să observe altceva în afară de propriul nas? *Asta* chiar era amuzant.

– Exact, continuă Lucas. V-am servit pe toți de zile întregi. V-am umplut paharele cu vin, v-am pus supă cu polonicul și v-am așezat șervetele în poală.

– Ca să vezi, adăugă un alt domn.

Lucas își puse mâinile în șolduri.

– Am făcut toate astea și nu mi-am schimbat înfățișarea decât cu haina și o perucă pudrată. Și știți ce am aflat?

Întreaga masă tăcea, uitându-se cu fascinație la el.

– Am aflat că clasa noastră este cea mai egoistă, insipidă, neatentă, nepăsătoare adunătură de nemernici care a exista vreodată. Nici *unul* din voi nu m-a recunoscut, pentru că nici *unul* din voi nu și-a dat osteneala să se uite la *fața* mea.

Masa rămase tăcută. Frances privi în jur. Pe aproape fiecare chip era un amestec de vinovăție și confuzie. Un mic zâmbet îi apăru pe buze. Furia ei față de Kendall nu se diminuase, dar până și ea trebuia să admită că era încântător să se uite în jurul încăperii la mesenii cu titluri, care își dădeau seama că el avea dreptate. Omul era un nemernic, dar discursul lui era exact ceea ce acești oameni aveau nevoie să audă, și nici măcar ea n-ar fi spus-o mai bine.

– Asta-i bine și frumos, Kendall, se răsti Sir Reginald, cu furie și nerăbdare pe chip, dar m-ai întrerupt într-un moment chiar important. Eram pe cale să anunț logodna mea cu domnișoara Wharton.

– Te-am întrerupt înadins, răspunse Lucas, pentru că n-am avut ocazia să-i cer mâna înainte domnișoarei Wharton.

Un alt geamăt se auzi în jurul încăperii și toți cei de la masă întoarseră la unison capetele ca să se uite la Frances. Ea inspiră adânc. L-ar fi strâns de gât cu plăcere pe netrebnic pentru o asemenea scenă.

– Păi atunci, îl îndemnă prințul regent, adresându-i-se lui Lucas. Haide, omul, cere-o de soție.

Sir Reginald se uită rănit la prinț.

Aparent, Lucas nu mai avu nevoie de altă încurajare. Sări pe podea și veni repede spre locul unde stătea Frances. Când ajunse acolo, se lăsă într-un genunchi.

Gâtul ei se strânse. Nu putea să respire. Pereții salonului pentru cină păreau să se strângă în jurul ei.

– Frances Regina Thurgood Wharton, zise el, prinzându-i mâna înmănușată în a lui. Vrei să-mi faci onoarea de a fi soția mea?

Capitolul 31

Lucas simți mâna lui Frances tremurând. Uitându-se mai bine, observă că tot corpul ei tremura. Dinții îi clănțăneau și părea gata să vomite.

– Ești bine? îi șopti el, dintr-odată alarmat.

– Nu pot să respir, icni ea.

– Dați-i niște apă! strigă Sir Reginald către nimeni în special.

Frances își smulse mâna din strânsoarea lui Lucas și fugi din încăpere.

Lucas sări în picioare și vru să o urmeze, dar Sir Reginald i se băgă în față, blocându-i calea.

– Vrei să taci din gură și să pleci? ceru Sir Reginald, călcându-l pe picior.

– Nu, răspunse Lucas. Nu o voi face.

Încă o exclamație colectivă se auzi în jurul încăperii în timp ce mesenii se uitau la acel du-te vino dintre cei doi bărbați, de parcă erau la un meci de badminton.

Sir Reginald își coborî vocea ca doar Lucas să-l audă și vorbi printre dinții încleștați:

– Te avertizez, Kendall. Dacă nu închizi gura și nu pleci acum, *nu* vei obține voturile pe care le vrei pentru prețioasa ta lege a forței de muncă. Asta pot să ți-o promit.

Lui Lucas îi făcu plăcere să lase un zâmbet lent să i se întindă pe buze.

– Nu-mi pasă de blestemata de lege a forței de muncă, Sir Reginald, și *tu* poți să te duci direct la dracu'.

Lucas îl împinse pe cavaler la o parte și ieși din încăpere, zâmbind pentru sine. Expresia de șoc curat de pe fața lui Sir Reginald îi va rămâne mereu în amintire.

*

Nu era în hol. Nu era în salonul albastru. Lucas se îndoia că ajunsese deja sus. Riscă și o luă spre bibliotecă.

Deschise ușa și inima îi tresări la scârțâitul familiar. Intră și închise ușa. Camera era cufundată în întuneric, cu excepția câtorva lumânări care ardeau prin încăpere și a focului care aproape se stinsese. Lumânările ofereau o strălucire eterică spațiului mare, întunecat.

Lucas inspiră adânc și se îndreptă direct spre locul unde spera ca ea să fie. Niciodată nu fusese genul de om care să se roage, dar cu fiecare pas făcut spunea câte o rugăciune în tăcere. „Te rog, să fie acolo. Te rog. Te rog."

Coti spre nișă și i se tăie respirația. La început crezu că nu era acolo, dar apoi ochii i se obișnuiră cu întunericul și-i văzu silueta umbrită. Stătea pe podea, cu genunchii adunați, cu brațele în jurul lor, legănându-se înainte și înapoi.

Se simți ușurat. Dacă ea venise aici, trebuie să fi crezut că el o va găsi. Trebuia – oare să îndrăznească să spere – că ea îl *dorea?*

– Frances? șopti el, numele ei fiind ca o puternică rugăminte pe buzele lui.

Când ea își înălță capul și îl privi, speranțele lui se năruiră. Chiar și în lumina slabă văzu mânia ce-i ardea în ochi. Îl ura. Făcuse o greșeală.

Îl durea pieptul și fiecare respirație era un chin. Se lăsă pe vine lângă ea.

Ea încă tremura, dinții încă îi clănțăneau.

– Ți-e frig? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Mă întorc imediat.

Se duse repede la birou și deschise sertarul de jos. Șalul pe care ea îl uitase în prima zi când o cunoscuse era încă acolo. Îl adusese înapoi în urmă cu câteva zile și-l pusese din nou în sertar ca să nu uite să i-l dea înapoi. Îl luă și se grăbi să se întoarcă la nișă.

– Uite, zise el, punându-i-l pe umeri.

Ea îl apucă și-l strânse mai bine în jurul ei.

– Mu...mulțumesc, reuși să spună. Credeam că l-am pierdut.

– Cred că l-am păstrat dinadins. Îmi amintea de tine. Vrei să mă asculți? întrebă el cu blândețe, lăsându-se din nou pe vine.

– Am de ales?

Vocea ei era monotonă.

– Normal că ai de ales, Frances. Mereu vei avea de ales cu mine.

Îi cercetă profilul, dorindu-şi nimic altceva decât să-i atingă obrazul cu degetul.

Maxilarul ei se încleştă.

– Atunci, nu, nu vreau să te ascult. Vreau doar să te întreb un singur lucru.

El închise ochii pentru scurt timp.

– Orice.

– De... de ce m-ai cerut de... soţie?

– Pentru că te vreau.

– Cum po... poţi să vre... vrei să te căsătoreşti cu mine? Sunt împotriva a tot ce tu susţii.

El îşi muşcă interiorul obrazului şi expiră.

– Eu nu susţin legea forţei de muncă.

Ea îşi trase şalul mai mult pe umeri.

– Spune adevărul, mi-ai cerut să fiu soţia ta doar din vinovăţie.

– Nu, nu-i aşa.

Rosti cuvintele cu toată sinceritatea pe care o simţea în inima lui.

– Ba da, de aia. Vocea ei era resemnată, fără viaţă. Nu suporta să o audă aşa. Ştii că mă mărit cu Sir Reginald pentru bani şi încerci să mă salvezi pentru că te simţi vinovat.

– Nu de asta. Eu...

– Dar ce nu pot să înţeleg este de ce ai crede vreodată că te-aş accepta.

Îşi întoarse privirea spre el. Ochii îi erau ca nişte bucăţi de sticlă neagră. El înghiţi cu dificultate.

– Dacă-mi dai o şansă, pot să-ţi explic totul. Să încerc măcar.

– M-ai mințit. Despre tot. Tot ce ai făcut a fost o minciună.

– Frances, nu, eu...

– Evident că acum văd totul clar, dar atunci nu ştiam. Ca atunci când am încercat să-ţi dau o monedă pentru că mi-ai cărat cufărul în camera mea. Ai încercat să mi-o dai înapoi.

El se muşcă mai tare de interiorul obrazului.

– Şi când aproape că i-ai spus lui Lady Clayton pe numele de botez. S-a întâmplat pentru că sunteţi prieteni.

Îşi încleştă maxilarul.

– „Un servitor căruia îi place să citească?" am zis eu. M-ai lăsat să mă simt vinovată pentru că am zis asta și pentru că am menționat că și vocea îți este educată. Normal că-i educată.

– Frances, ascultă-mă. Eu...

– Am fost *așa* o proastă. Clătină din cap. Și tu m-ai lăsat să fiu. Dumnezeule! M-ai și întrebat dacă eram *îndrăgostită* de tine?

Lucas inspiră ca să se liniștească. Știa că următoarele lui cuvinte le puteau decide viitorul, soarta.

– Frances, nu vreau să neg că am făcut o greșeală, una enormă, dar pot să îndrept lucrurile, îți promit.

– Să le îndrepți? Ea râse fără să fie amuzată. Căsătorindu-te cu mine?

El încuviință din cap.

Ea își întoarse din nou capul pentru a se uita direct în întuneric.

– Bănuiesc că-mi vei spune și că mă iubești. Că doar ai uitat să o spui în noaptea aia sub scările din sala servitorilor.

Tonul ei deveni melancolic. Lucas deschise gura să spună exact asta.

– Nu am vrut să-ți spun până nu știai cine sunt cu adevărat.

Ea ridică o mână.

– Te rog. Nu.

Lacrimile îi străluceau în ochii negri.

El trecu cu mâna prin păr și aproape că mârâi de frustrare. Cum putea să o facă să înțeleagă? Cum putea să o convingă de ceea ce simțea cu adevărat? Ea alegea să vadă ce era mai rău în el.

Nu voia să le audă, dar cuvintele *te iubesc* i se făcură scrum pe limbă. Gâtul îl ardea. Clătină din cap. Pentru prima dată în viața lui cuvintele nu-i ieșeau.

Ea se ridică în picioare, refuzând mâna oferită de el.

– Nu pot să te cred. Dacă-mi spui că mă iubești, ar putea să fie doar o altă minciună.

Lacrimile îi alunecau pe obraji, trecu pe lângă el și ieși alergând din cameră.

Lucas o privi cum pleacă, și alături de ea, speranțele și visurile lui pentru o căsătorie plină de iubire cu o femeie despre care știa fără îndoială că i-ar fi fost fidelă pentru eternitate.

Un amestec de furie și suferință se combinară în pieptul lui. Încleștă pumnul și-și sprijini brațul de cel mai apropiat raft, odihnindu-și capul pe el.

– Te înșeli, Frances, zise el în camera goală. Te iubesc cu disperare.

Capitolul 32

– Am venit după sticla de coniac.

Bell deschise ușa de la camera lui Lucas de la etajul doi. Trecuse mai bine de o oră de la scena lui Lucas din sufragerie și evident că Bell aflase despre asta.

Lucas clipi cu calm spre tavan din poziția unde stătea întins în pat.

– Nu-i nici o sticlă de coniac.

Ignorându-l, Bell se apucă să caute în jurul saltelei, sub perne, în sertarele laterale și chiar sub pat.

– Ca să vezi, cedă el până la urmă, așezându-se în scaunul mare de lângă șemineul cu fața spre pat.

– Nu-s beat, răspunse fără emoții Lucas, uitându-se fix la tavan, cu brațele strânse pe mijloc.

– Asta văd, răspunse Bell. Dar trebuie să recunosc că sunt surprins.

Lucas gemu sonor.

– La ce mi-ar prinde bine să mă îmbăt din nou?

– Un punct de vedere excepțional de rațional. Eu cred că încă există speranță pentru tine.

Bell îi zâmbi.

– Sunt sigur că ai aflat, spuse Lucas.

Era întins în diagonală pe saltea, încă îmbrăcat complet ca lacheu, cu excepția perucii și a hainei pe care le dăduse jos în sufragerie.

– Dacă am auzit că ai făcut o scenă absurdă în sufragerie mai devreme? Sau dacă am auzit că ești logodit cu domnișoara Wharton?

– Clar *nu* sunt logodit cu domnișoara Wharton și chiar am făcut o scenă absurdă în sufragerie mai devreme.

– Este adevărat că ți-ai aruncat peruca în supă? Bell oftă. Mi se pare prea dramatic, dar ce știu eu? Spionii au tendința să prefere lucrurile liniștite și fără drame.

– Da, păi *tu* ai fost cel care mi-a sugerat să servesc la cină în seara asta, sublinie Lucas.

Bell puse un picior peste genunchiul opus.

– Adevărat. Dar nu știam că supa va avea de suferit.

– Cui naiba îi pasă de supă? se răsti Lucas.

– Evident nu ție, răspunse Bell, dar deviez. Am venit să te întreb ce ai de gând să faci.

Lucas se încruntă la tavan.

– Cum adică ce am de gând să fac?

Încă un oftat din partea lui Bell.

– Eu nu-s pețitoare, dar până și *eu* îmi dau seama că pentru moment curtarea domnișoarei Wharton merge prost.

– Mă urăște.

– Hmm. Bell se mângâie pe obraz. Poate că *prost* nu a fost un cuvânt suficient de puternic.

– Nu pot s-o învinuiesc că mă urăște. Lucas ridică palmele ca să-și frece ochii. Dar nu mi-a dat ocazia să-i explic.

– „Iubirea-i al tău stăpân, căci ea te comandă. Și acela ce legat este de-un prost, Methinks, n-ar trebui să fie luat drept înțelept", recită Bell cu un gest amplu.

Lucas își dădu ochii peste cap.

– Mă scutești cu citatele tale din Shakespeare într-un asemenea moment?

– Din contră, cred că un asemenea moment este ocazia perfectă să citez din Shakespeare. Dar întrebarea mea încă e în picioare – ce ai de gând să faci?

Bell își prinse mâinile în față și clipi la Lucas așteptând.

Lucas își puse antebrațul pe frunte.

– Am de gând să plec dracului de aici mâine-dimineață. Asta am de gând să fac.

– Să renunți? În vocea lui Bell se simți o notă de surpriză. Ăsta nu-mi pare a fi un om din marină.

Lucas ridică o sprânceană și-l săgetă cu privirea.

– Este o diferență între a renunța și a accepta că ai fost înfrânt. Refuzul de a accepta înfrângerea poate duce la acuzații de nebunie.

– În circumstanțele corecte, toți suferim de nebunie din când în când. Eu tot cred că asta nu-i o scuză ca să renunți.

Lucas se ridică în coate pentru a se uita urât la Bell.

– Poate nu m-ai auzit? Mă urăște. Mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

Bell trase nonșalant de mânecă.

– Poate că atunci ar trebui să-i scrii.

– Se căsătorește cu Sir Reginald. Mi-a zis că-s un bădăran arogant.

Bell se scărpină după o ureche.

– Sunt de acord că nimic din toate astea nu pare promițător. Dar unde există voință, există rezolvare.

– Nu mai există. Am încercat. Am servit cina. M-am urcat pe blestematul de scaun, pentru Dumnezeu.

– Am auzit și asta. Îmi place. Nu mă îndoiesc că a adăugat la dramatismul momentului. Apropo, mersi că ne-ai îngreunat viitorul mie și lui Worth. Fără îndoială că acum fiecare invitat va căuta prin camerele servitorilor după nobili.

– Veți fi amândoi bine, răspunse Lucas.

Bell clipi din nou.

– Cum poți să știi asta?

– O dată că nu vor bănui niciodată că suntem mai mulți atât de nebuni și pentru că tu te limitezi la dormitorul lordului Copperpot în mare parte și Worth se ascunde la grajduri.

Bell ridică din umeri.

– Ai dreptate.

– Prietene, îți urez noroc. Să câștige cel mai bun dintre tine și Worth!

Bell își propti bărbia pe pumnul mâinii sprijinite pe unul din brațele scaunului.

– N-am crezut că apuc ziua în care să te văd cum renunți, Kendall.

– S-a terminat, zise Lucas pe o voce ridicată. Toată lumea din sufragerie știe că pretindeam că-s lacheu.

– Nu la a renunța la pariu, neghiobule, mă refeream la încercarea ta de a o cuceri pe domnișoara Wharton.

Lucas apucă o pernă de lângă el și o aruncă spre Bell.

– La dracu', Bell, ieși și lasă-mă în pace!

Perna căzu pe podea, în apropierea scaunului său. Bell nici nu tresări și continuă să clipească la el.

– Eu tot zic că ar trebui să...

– Să ce? Vocea lui Lucas tremura de furie. Am încercat tot ce pot. Vorbești cu persoana greșită. Poate că ar trebui să încerci să vorbești cu domnișoara Wharton. Ea este cea care refuza să mă asculte. Apucă o a doua pernă și o trase peste cap. Acum, noapte bună!

Capitolul 33

În dimineața următoare, când se deschise ușa bibliotecii, Frances nu-și putu opri inima trădătoare să dorească, chiar și pentru un moment, să fie Lucas. Fusese greșit din partea ei să vină în această încăpere. Acest loc nu avea decât amintiri neplăcute pentru ea. Dar, ca și cum picioarele ei ar fi avut propria voință, o aduseseră direct aici în această dimineață. Trăsese unul din scaunele apropiate de ferestre și stătea, uitându-se la grădini, cu șalul roz în jurul umerilor. Afară se adunau nori negri de furtună. O furtună groaznică se prevestea.

Sunetul familiar scos de ușă o făcu să se întoarcă tresărind și cu inima bătând accelerat.

Dar nu era Lucas.

Pulsul îi reveni la ritmul normal.

Clipi. De fapt, era același valet care venise să o caute pentru a-i spune că mama ei își scrântise glezna. Se uită cu neîncredere la el când acesta veni lângă ea.

El făcu o plecăciune.

– Bună dimineața, domnișoară Wharton. Mă gândeam că vă găsesc aici.

– Ai venit să-mi spui că de data asta s-a îmbolnăvit tatăl meu? zise ea, mijind ochii la el.

– Nu. De fapt, mai întâi aș vrea să-mi cer scuze că nu am fost onest deunăzi.

– Asta-i ceva. Ridică bărbia. Întrebarea este... *de ce* m-ai mințit?

Valetul își îndreptă umerii.

– Dați-mi voie să mă prezint. Sunt marchizul de Bellingham, dar sper că veți păstra asta secret pentru restul ședерii.

Ea rămase cu gura căscată.

– Sunteți un marchiz?

– Da, dar momentan mă prefac că sunt valet. La fel cum prietenul nostru Kendall s-a prefăcut că-i lacheu.

Frances clătină din cap. Era încă într-un coşmar?

– Oh, acum înţeleg de ce aţi minţit. Vă este prieten.

– Este adevărat. Încercam să vă fac să plecaţi din zonă ca Lucas să revină în camera lui fără să-l recunoaşteţi.

– Da, acum înţeleg perfect, zise ea dulce. Şi mă scuzaţi că o spun, dar sunteţi toţi nebuni.

– Poate. Bell ridică din umeri. Sau *poate* avem motivele noastre.

– Motive să minţiţi oamenii?

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită la el cu o privire de condamnare.

Bell îşi prinse mâinile la spate.

– Un lucru ciudat când nu cunoşti motivele oamenilor. Ai tendinţa să presupui ce-i mai rău.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Chiar veţi încerca să daţi vina pe *mine* pentru minciuna lordului Kendall?

– Sub nici o formă, răspunse Lord Bellingham. Dar vă voi spune o poveste.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Nu cred că vreau să...

– Oh, haideţi, domnişoară Wharton, tuturor le place o poveste bună. Se aşeză pe scaunul de lângă ea. Şi asta-i deosebit de interesantă.

Ar fi vrut să-l urască şi pe el, dar avea ceva ciudat de convingător. Era ca şi cum el nu întâlnise niciodată un străin şi ştia exact ce să spună în orice situaţie. Tot nu avea încredere în el, desigur, dar trebuia să recunoască, chiar dacă doar sieşi, că era curioasă să-i audă povestea.

Lord Bellingham îşi întinse picioarele lungi în faţă şi se aranjă în scaun de parcă povestea urma să fie una lungă.

– A fost odată, începu el, un tânăr decent, care era onorabil, bun şi nobil.

Frances îl privi atentă, cu ochii încă mijiţi. Bănuia că vorbea despre Lucas, dar nu era complet sigură.

– Acest tânăr venea dintr-o familie bună. Era al doilea băiat și își petrecuse mare parte din viața lui în Marina Regală, continuă Lord Bellingham.

Prea bine, *nu* vorbea despre Lucas. Lucas era conte, nu al doilea fiu, și nu-l auzise vreodată pomenind că fusese în marină.

– Tânărul a muncit mult și a urcat în grad. A devenit căpitan în flota engleză regală în perioada de timp în care majoritatea tinerilor ajung sublocotenenți.

Ea ridică din sprâncene. Un ofițer de rang înalt? Doar nu vorbea despre Lucas? Nu?

– Cum li se întâmplă tinerilor, acest tânăr s-a îndrăgostit de o tânără domnișoară frumoasă și a cerut-o de soție.

Frances se încruntă. Sigur *nu* vorbea despre Lucas. Lucas nu-i povestise niciodată că fusese logodit. Deși Lucas nu-i povestise niciodată nici că se prefăcea a fi lacheu, dacă este să fie exactă cu asta.

– Nunta fusese stabilită în primăvară și majoritatea nobilimii fusese invitată. Tânărul avea programat să se întoarcă din marină într-o permisie de două săptămâni înainte de nuntă.

– Vorbim despre *dumneavoastră*, Lord Bellingham? nu se putu ea abține să întrebe.

În loc să-i răspundă, el doar tuși.

– În noaptea de dinainte să plece acasă pentru nuntă, tânărul a primit o scrisoare de la iubita lui.

Frances își dădu seama că se mutase spre marginea scaunului, aplecându-se spre Lord Bellingham.

– Ce s-a întâmplat?

– Scrisoarea îl informa pe tânăr că logodnica lui primise o ofertă mai bună, de la un bărbat care era *primul* fiu, un baron.

Frances exclamă uimită.

– Nu mai spune!

Clătină din cap.

– A rupt logodna și l-a lăsat pe tânăr să revină acasă și să spună familiei lui și tuturor invitaților că până la urmă nu va avea loc nici o nuntă.

Frances închise gura.

– Pare oribilă.

– A fost, credeți-mă, răspunse Lord Bellingham, întrerupându-se pentru un moment din povestea lui.

– Apoi ce s-a întâmplat? îl îndemnă Frances.

Era așa de nerăbdătoare să afle restul încât bătea nervoasă cu pantoful în covor.

– Tânărul a venit acasă, dar tânăra domnișoară se măritase deja cu baronul. Era prea târziu.

– Vorbiți serios? Frances se încruntă și clătină din cap. Asta-i atroce. Dar eu zic călătorie sprâncenată la așa ceva.

– Într-adevăr, așa i-au spus și toți *prietenii* tânărului, continuă Lord Bellingham. Dar inima lui era frântă și a început să simtă că pentru tinerele domnișoare din nobilime nu contau decât relațiile familiei lui și banii.

– Și?

Îi cercetă chipul lui Lord Bellingham.

– Și așa, tânărul s-a întors în marină și a muncit și mai sârguincios. A urcat la rangul de comandant. Și când se întorcea acasă în permisie refuza să participe la evenimentele aristocrației, pentru că nu avea încredere că va găsi o soție fidelă.

Lord Bellingham își înclină capul într-o parte și se scărpină la ceafă.

Frances continua să fie încruntată.

– Ăsta-i finalul? Dacă da, este o poveste îngrozitoare.

– Mai este un pic, recunoscu Lord Bellingham. La scurt timp, fratele mai mare al tânărului a murit destul de neașteptat din cauza tuberculozei.

– Nu!

Frances puse mâna peste gură.

– Și tânărul a devenit *conte*, adăugă Lord Bellingham.

Frances expiră. Oh, vai! Exact cum se temuse ea, *vorbea* despre Lucas.

– Evident că sunt așa de multe lucruri pe care nu le știu despre el, zise ea într-un final, uitându-se absentă în jos la covor.

– Știți lucrurile importante, domnișoară Wharton.

– Care sunt?

– Că-i nobil, bun și loial, ca să numesc doar trei calități.

Ea clătină din cap.

– Tot nu înțeleg cum povestea asta explică de ce m-a mințit așa de mult.

– Nu pare rezonabil ca un bărbat căruia i s-a întâmplat așa ceva să decidă să găsească o domnișoară care să-l vrea pentru el însuși și nu pentru titlul sau averea lui? Mai ales ținând cont de faptul că, atunci când a devenit conte burlac, a devenit și unul dintre cei mai vânați bărbați nobili cunoscuți vreodată. Toate mamele chitite pe măritat și fetele lor i se aruncau în drum la orice colț.

Ea arcui o sprânceană.

– Vreți să-mi pară rău de Lord Kendall?

– Nu. Vreau să știți adevărul despre Kendall. Este unul dintre cei mai buni, nobili și onești oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

– Cu excepția momentelor în care mă mințea pe mine, răspunse ea tăios.

– Da, sincer. Cu această excepție. Lord Bellingham ridică din umeri. Adevărul este că a venit aici ca lacheu pentru că încerca să facă mai bine, să aleagă mai bine, să găsească iubirea adevărată și nu pot să-l învinovățesc pentru asta. Și sincer, nici dumneavoastră n-ar trebui.

Frances se aplecă în față și întâlni privirea marchizului.

– Spuneți-mi, Lord Bellingham, *dumneavoastră* de ce pretindeți că sunteți servitor? Sunteți și dumneavoastră în căutarea iubirii adevărate?

El se lăsă pe spate și râse.

– Eu? Cerule, nu! Eu mă aflu aici pentru că sunt bărbat și pentru că bărbații când sunt beți spun și fac tâmpenii. Și seara în care Kendall a hotărât că are nevoie să găsească o soție fidelă, am hotărât toți să ne prefacem să suntem servitori alături de el și să vedem care rezistă cel mai mult.

Pentru prima dată de când auzise despre pariu, i se părea un pic mai puțin îngrozitor. Clătină din cap, dar nu-și putu reține zâmbetul ce-i apăru pe buze.

– Vreți să-mi spuneți că aici sunteți mai mulți lorzi care vă prefaceți că sunteți servitori?

Un zâmbet viclean apăru în colțul buzelor lordului Bellingham.

– Încă unul, dar nu am permisiunea să-i dezvălui identitatea.

Ea râse la asta.

– Aveți dreptate. Bărbații fac tâmpenii.

Râse și el.

– Aici nu vă contrazic.

– De asta vă aflați aici, Lord Bellingham? Să-mi spuneți această poveste, cu speranța că-l voi ierta pe Lucas?

– Nu. Nu pot să vă cer să-l iertați. Eu doar am venit să vă cer să vă puneți o întrebare importantă.

Ea îl privi cu precauție.

– Care anume?

– Vă faceți singură în ciudă?

Ea se rezemă de scaun și inspiră.

– Poftim?

– V-ați întrebat de ce nu-l iertați? Adevărat că ceea ce a făcut a fost o prostie și este greșit, dar preferați să vă petreceți restul vieții ca Lady Frances Francis și să trăiți cu resentimente, pentru că sincer, îmi păreți o tânără domnișoară mai inteligentă de-atât.

Ea se aplecă și se uită în ochii lordului Bellingham.

– De ce spuneți asta?

Lord Bellingham ridică din umeri.

– Pentru că oricine suficient de inteligent să-și dea seama ce aiureală a fost legea forței de muncă trebuie să fie inteligent.

Ea se rezemă iar de scaun.

– Nu că ar conta. Probabil că legea va aduna suficiente voturi ca să treacă până la urmă.

– Nu știu ce să zic despre asta. Știți că Kendall a denunțat-o?

Ea se întoarse cu fața spre el.

– A denunțat ce?

– Legea forței de muncă, răspunse Lord Bellingham.

Frances inspiră.

– Poftim? Când?

Lord Bellingham înclină capul într-o parte.

– După ce ați fugit din sufragerie aseară. Le-a spus tuturor că legea era o prostie și eu știu că motivul pentru care s-a gândit să facă așa sunteți *dumneavoastră*.

Frances își atinse buzele cu degetele.

– Serios? zise ea.

– Da. După ce Kendall a plecat din încăpere, prințul regent a jurat să voteze împotriva legii. Ceea ce înseamnă că la fel va face și Sir Reginald.

Mâna lui Frances căzu în poală. Studie chipul lui Lord Bellingham.

– De ce a denunțat Lucas legea?

Lord Bellingham își propti coatele pe brațele scaunului.

– Pentru că nu a crezut niciodată în mizeria aia de la bun început. Nu el a introdus legea. Fratele lui a făcut-o. Charles a murit de mai bine de un an. Lucas doar îi îndeplinea dorința.

Frances îl privi fix. Asta era adevărat? Căută în memorie după frânturi de bârfe auzite despre Lord Kendall. Da, fratele lui murise. Dar ea nu debutase atunci și nu-l cunoscuse pe acel bărbat. Singurul Lord Kendall pe care îl cunoștea era cel actual, și el mereu fusese legat de legea forței de muncă. Dar avea sens ca legea să fi existat înainte ca Lucas să fi preluat titlul de conte.

– Adevărul este, continuă Lord Bellingham, că dumneavoastră ați putut să-i demonstrați cât de mult se înșela cu legea, domnișoară Wharton.

Bărbatul o uimi.

– V-a spus el asta?

– Nu am voie să vă spun, dar dacă știu ceva este că lumea nu-i alb cu negru. Există multe nuanțe de gri, domnișoară Wharton, și dacă i-ați fi permis lui Kendall să vă explice de ce a făcut ceva așa de nebunesc cum a fost să pretindă că-i un lacheu la o petrecere, s-ar putea să începeți să vedeți griurile.

Fruntea ei se încruntă. Acum bărbatul vorbea în dodii.

– Ce griuri?

– Kendall a vrut să găsească o domnișoară care să fie amabilă cu servitorii, care să se gândească la ceilalți și care să-l iubească pentru el însuși. A găsit asta la dumneavoastră.

– Nu trebuia să mă mintă.

– Așa este, dar gândiți-vă ce s-a întâmplat din perspectiva lui. Intenția lui era să servească cina. Să vadă ce tinere domnișoare ar vrea să le cunoască mai târziu. Nu s-a așteptat niciodată ca o tânără să-i atragă atenția așa de profund, doar cerându-i să se uite pe un hol în locul ei. Apoi a văzut-o din nou în ziua următoare, când încerca să-și facă treaba în bibliotecă. Au legat o conversație și el abia aștepta să discute cu tânăra domnișoară.

Frances clătină din cap. Lacrimile îi încețoșau vederea.

– A început să-și dea seama că o găsise pe tânăra pe care o căuta, continuă Lord Bellingham. Doar că, oare cum recunoști că pretindeai că ești un lacheu?

Frances clipi la marchiz câteva secunde. Înainte ca Lord Bellingham să intre în încăpere, i-ar fi spus oricui ar fi ascultat-o că nu l-ar ierta pe Lord Kendall până la moarte, dar acum începea să se îndoiască.

– Mă tulburați, Lord Bellingham. Nu mă mai pot hotărî dacă am dreptate sau dacă sunt meschină și nemiloasă.

Lord Bellingham își împleti degetele în fața pieptului.

– Ați greșit vreodată, domnișoară Wharton? O greșeală pe care să doriți cu fiecare părticică din corpul dumneavoastră să nu o fi făcut?

Frances clipi din nou la el. Clătină din cap.

– Nu cred.

Lord Bellingham își lăsă capul pe spate pe perna scaunului.

– Atunci sunteți norocoasă. Pentru că eu da, și dați-mi voie să vă spun că nu există zi în care regretul să nu-mi fie tovarăș constant.

– Sună îngrozitor, zise ea, uitându-se din nou afară la grădini.

– Este. Credeți-mă. Momentul în care iei decizia pe care o vei regreta pentru eternitate poate fi simțit ca fiind perfect corect.

Capitolul 34

Lucas stătea la biroul din dormitorul lui de la etajul doi de la conacul lui Clayton. Tocmai terminase de scris ultima scrisoare pentru ultimul membru al Camerei Lorzilor, cerându-i să se răzgândească cu privire la votul pentru legea forței de muncă. Trimitea toate scrisorile prin curieri, pe cheltuială proprie, ca să ajungă la Londra cât mai repede posibil.

Avea de gând să se întoarcă și el imediat la Londra. Spera să o ia înaintea furtunii care se anunța afară. Va trebui să-i spună mamei lui despre decizia referitoare la lege. Nu-i va plăcea, dar lui nu-i păsa. Terminase cu încercarea de a trăi viața defunctului său frate. De acum înainte va fi el însuși, va lua propriile decizii și să le ia dracu' de consecințe.

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit la ușa dormitorului.

– Intră, strigă el, deja iritat.

Sigur era Bell, venit să trâncănească și mai multe sfaturi nedorite. Omul era o bătaie de cap totală când voia să fie.

Auzi ușa deschizându-se încet în spatele lui.

– Dacă ai venit să-mi mai spui prostiile tale cum sunt un laș că renunț, nu vreau să aud, zise el brusc, fără să se întoarcă.

– La ce ai renunțat?

Inima lui Lucas se opri. Se întoarse repede în scaun și o văzu pe Frances înaintând cu pași mici în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis, cu o ornamente argintii. Părul ei negru era prins într-un coc și niciodată nu fusese mai frumoasă.

Se ridică iute. Nu-i venea să creadă că era ea, stând acolo, arătând superb și chiar vorbind cu el.

– Eu... am crezut că erai altcineva.

– Cine? întrebă ea.

I se părea lui sau pe buzele ei era un mic zâmbet?

– Unul din prietenii mei idioți, răspunse Lucas, frecându-se cu o palmă la ceafă.

Era pe jumătate înnebunit de grijă. Dacă spunea ceva greșit, ea putea să plece.

– Poate Lord Bellingham? întrebă ea apoi, prinzându-și afectată mâinile în față.

Lucas mîji ochii la ea.

– Îl știi pe Bell?

– Acum da, răspunse ea cu un râs tăcut. Ești... singur? întrebă ea apoi.

Lucas reuși doar să încuviințeze din cap. Dacă făcea un pas spre ea, îi era teamă că ea va dispărea precum o halucinație invocată de imaginația lui.

– Nu m-a văzut nimeni venind aici, zise ea, închizând ușa în urma ei. Mai făcu un mic pas înainte. Cel puțin, eu nu am văzut pe nimeni pe coridor.

Încă o încuviințare din cap. Se simțea ca un prost, dar pentru a doua oară în viața lui, nu își găsea cuvintele. Ea avea acest efect asupra lui.

– Voiam să... vorbesc cu tine, începu ea, mușcându-și buza.

Lucas făcu doi pași timizi spre ea. Întinse o mână, nedorindu-și nimic mai mult decât să o ia în brațe și să se învârtă cu ea.

– Frances, eu... Înghiți în sec. Nu. Trebuia să o *asculte* măcar o dată și să înceteze să încerce să se explice. Ce voiai să-mi spui?

Ea își dădu capul pe spate și ridică bărbia. În ochii ei strălucea o licărire de hotărâre.

– Am... venit să te întreb dacă... cererea ta mai este valabilă.

Inima lui Lucas bubui în piept. Pulsul i se acceleră.

– Cererea mea?

Trebuia să fie sigur la ce se referea ea. Nu putea să riște să aibă speranțe, ca apoi să i se facă iarăși praf.

– Da. Ea încuviință din cap, fără să-și ferească privirea. Un bărbat înțelept m-a vizitat. Mi-a spus că ar trebui să mă mai gândesc înainte de a mă submina singură.

– Bell? zise el, închizând ochii.

Dumnezeule, i-ar da toată averea lui Bell, moșia, orice voia.

– Da. Dar a trebuit să admită că nu era doar valetul lordului Copperpot.

Ea arcui o sprânceană.

– Se preface că-i valet, zise Lucas.

– Așa am înțeles. Aparent, este un joc la modă printre nobili în ultima vreme.

Ea arcui o sprânceană.

– Frances, eu...

Ea ridică o mână pentru a-l opri.

– Deci? Cererea ta mai este sau nu valabilă?

Corpul lui Lucas fu copleșit de ușurare. Era ca și cum un baraj fusese spart și bucuria pură fusese eliberată în sângele lui. Închise ochii.

– Da, zise. Cererea mea este încă valabilă. Mereu va fi.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Eu nu am zestre, știi?

El clătină din cap.

– Draga mea, te-aș plăti ca să te măriți cu mine.

Frances râse, dar puse repede mâna peste gură.

– S-ar putea să trebuiască, depinde ce va spune mama. N-am idee cât de mult le-a oferit Sir Reginald.

– Voi plăti triplu față de ce a oferit el. Voi...

– Nu așa de repede, zise ea pe un ton practic. Am niște întrebări pentru tine mai întâi.

El îi cercetă chipul și încuviință din cap.

– Întreabă-mă orice.

Frances își încrucișă brațele la piept și începu să umble în cerc în jurul lui. Interogatoriul acesta va fi oricum, numai simplu, nu. Și o merita. Fiecare cuvânt.

– Te-ai gândit să-mi spui? întrebă ea. Înainte de acea zi în salon, vreau să spun.

Lucas voia așa de tare să se întindă spre ea că-i tremura mâna, dar înțelese că aceste răspunsuri erau importante pentru ea și îi era dator cu adevărul. Încleștă pumnii ca să își țină mâinile pe lângă el.

– M-am gândit la asta aproape în fiecare zi. Mă detestam că te mințeam. Dar apoi mi-ai spus ce mult îl urai pe Lord Kendall și eu... mi-a fost teamă că te voi pierde.

Ea se opri din mers pentru un moment. Fustele îi foșniră la glezne.

– Eu nu m-am gândit la asta. Ți-am spus că-l uram pe Lord Kendall, nu-i așa?

– Da, dar tot ar fi trebuit să-ți spun, continuă el, întorcându-și capul pentru a se uita la ea. N-ar fi trebuit niciodată să permit ca lucrurile să se întindă atât. Nu am nici o scuză, doar că-mi... plăcea să petrec timpul cu tine. Îmi plăcea să stau de vorbă cu tine. Îmi plăcea...

– Să mă săruți? zise ea, ridicând dintr-o sprânceană și cu brațele încă încrucișate.

El își prinse buza inferioară cu dinții.

– Da, și asta. Foarte mult.

Frances reîncepu să se învârtă.

– Nu m-ai crezut o proastă când ți-am spus ce mult îi uram pe nobili?

– Nu. El zâmbi și clătină din cap. Mi s-a părut că erai magnifică și sinceră. Și unică. Câte domnișoare ar spune așa ceva?

– *Credeam* că vorbesc cu un servitor, răspunse ea pe un ton sever.

– Asta ar putea fi adevărat, dar *ești* magnifică și sinceră, Frances. Și ești și unică.

Ea își reluă mersul.

– Dar când ți-am zis că domnii din nobilime sunt cei mai plictisitori, aroganți și scorțoși oameni pe care mi-i pot imagina?

Lucas ridică din umeri.

– Nu te puteam contrazice și am ajuns la concluzia că aveai dreptate. Eu doar speram să nu mă consideri și pe *mine* arogant și scorțos.

Ea se bătu cu un deget peste bărbie.

– Și când am zis că discuțiile de la evenimentele aristocratice sunt plictisitoare?

– Eram de acord cu tine. Ridică o palmă. De ce crezi că nu ne-am întâlnit deloc pe durata sezonului? Detest seria asta interminabilă de evenimente sociale nesemnificative.

Ea se opri chiar în fața lui și-l privi cu atenție.

– Nu m-ai crezut o proastă?

– Niciodată, zise el. Dar nu a fost vorba doar de lucrurile pe care le-ai spus, Frances. A fost mult mai mult. Și mie îmi place să vorbesc cu oameni despre lucrurile care chiar contează. M-ai făcut să văd cât de mult greșeam în jumătate din probleme.

Ea ridică sprâncenele.

– Ca de exemplu?

– Păi, am de gând să revoc legea forței de muncă și să scriu o nouă propunere, o lege care să abroge ce-i mai rău din legile comerțului și să ofere mai multă siguranță și drepturi servitorilor și claselor muncitoare.

Un zâmbet imens se întinse pe chipul ei.

– Serios?

– Serios, zise el încuviințând din cap.

El nu se mai putu controla. Se întinse după cotul ei și-i cuprinse cu blândețe mâna, mângâindu-i pielea de deasupra mănușii.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, Frances. Mă vei ajuta să o scriu?

Ea se opri și se uită fix în ochii lui, buzele ei formând un mic O.

– Tu chiar vorbești serios? Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

El râse și o luă în brațe, îmbrățișând-o strâns, după care o ridică și se învârti cu ea. Când o puse din nou jos, îi zise:

– M-am gândit eu că asta o să spui. Dacă lucrăm amândoi la ea, sigur va fi cea mai bună lege din țară. Deși mă îndoiesc sincer că vom avea votul lui Sir Reginald.

Ea râse.

– Este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

– Și eu.

Frances se uită în ochii lui, cu o expresie gânditoare pe chip.

– Mai am un lucru ce vreau să te întreb.

El îi atinse obrazul cu încheieturile degetelor și-i mângâie pielea cu blândețe.

– Ce este, draga mea?

– Mă iubești, Lucas? Adică... Ken...

El îi frecă umerii.

– Sunt Lucas. Mereu am fost bărbatul de care te-ai îndrăgostit. Și da, te iubesc la nebunie.

– Mă bucur teribil să aud asta. Îi zâmbi frumos. Și eu te iubesc.

El coborî privirea ca să se uite în ochii ei.

– Asta înseamnă că... te vei căsători cu mine?

Cuvintele lui erau timide. Dumnezeule, ea nu acceptase încă.

– Depinde, răspunse Frances, bătând din gene spre el.

– De ce anume?

Își ținu respirația. Pieptul îi era așa de încordat încât credea că ar putea exploda.

– Dacă mă mai ceri o dată. Ultima dată eram un pic îngândurată.

El eliberă respirația pe care și-o ținea și o trase la pieptul lui, lipindu-și obrazul de al ei și șoptindu-i la ureche:

– Frances Regina Thurgood Wharton, te iubesc mai mult decât aș putea exprima vreodată în cuvinte. Se lăsă într-un genunchi în fața ei, prinzându-i mâinile în ale lui. Vrei te rog, te rog, să-mi spui dacă te căsătorești cu mine?

Ochii ei erau plini de lacrimi. Încuviință din cap.

– Da, Lord Kendall. Accept să mă căsătoresc cu tine.

El sări în sus și o cuprinse iarăși în brațe, apoi își lăsă capul în jos și o sărută de parcă nu mai voia să-i dea drumul vreodată.

Câteva clipe mai târziu, își desprinse buzele de ale ei și declară:

– Te voi face cea mai fericită contesă din țară.

– Am de gând să am grijă să respecți această promisiune, răspunse ea râzând.

El se învârti, plin de energie.

– Vreau să urlu de pe acoperiș că ne-am logodit! Îi strânse mâna și o duse la buze pentru a-i săruta dosul mănușii. Ar trebui să mergem să le spunem imediat părinților tăi?

Ea clătină din cap.

– Nu încă. Cred că ar trebui să facem *altceva întâi*.

Lucas îi cercetă chipul.

– Ce anume, iubirea mea?

Obrajii ei erau în flăcări. Tuși și-și feri privirea, trăgându-se de degete.

– Eu... sugerez să... mă seduci... doar în caz că mama obiectează la logodnă.

El se încruntă.

– Crezi că va obiecta?

– Să vedem, mă căsătoresc cu unul dintre cei mai râvniți bărbați din aristocrație? Sunt sigură că o pot convinge, dar a fi sedusă are farmecul său.

El arcui o sprânceană și un zâmbet larg i se întinse pe față.

– Dorința ta este ordin pentru mine, milady.

*

Când Lucas o trase în brațele lui și o sărută din nou, Frances simți un fior coborându-i pe șira spinării. Fusese un pic îngrijorată că el nu va face asta. Crezuse că poate el va insista să facă ceea ce era nobil și să refuze, dar în schimb el o trase mai aproape și o sărută. Apoi o luă în brațe și se îndreptă spre patul gigantic. O așeză cu grijă pe saltea și o lăsă acolo pentru moment, când se duse să încuie ușa dormitorului.

Privirile li se întâlniră când se întoarse spre pat. Își desfăcu lavaliera de la gât, și un alt fior îi cutremură corpul. Era pe cale să-l vadă complet gol și nimic nu-și dorea mai mult. Se ridică în fund și-și dădu jos ambele mănuși, apoi se descălță. Apoi începu să-și scoată acele din păr. Spre deosebire de mănuși, care ajunseseră pe podea, așeză acele cu grijă pe măsuța de lângă pat. Va avea nevoie de ele mai târziu dacă voia să iasă din cameră cu un gram de demnitate.

Rânjind, Lucas se așeză pe marginea patului. Cât el își dădu jos o cizmă, apoi cealaltă, Frances nu stătu degeaba. Alunecă pe saltea până când ajunse în genunchi în spatele lui. El își dăduse deja jos lavaliera și când începu să-și deschidă cămașa, ea își petrecu brațele în jurul lui și-l mușcă blând de lobul urechii, cum îi făcuse el o dată în bibliotecă. Limba îi alunecă de a lungul urechii lui. Corpul lui puternic se cutremură. Ea savură senzația de putere. Era o senzație cu adevărat amețitoare să facă acest bărbat puternic, capabil să tremure.

Îl ajută să-și tragă cămașa peste cap. Aruncă îmbrăcămintea pe podea, după care se întoarse din nou spre ea și o împinse încet spre pat. Era gol de la brâu în sus, doar pantalonii îi mai avea. O sărută din nou, pasional și ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui. El se îndepărtă în curând de ea și ochii ei se aventurară pe pieptul lui larg, cu smocuri de păr negru, și pe abdomenul musculos.

– Ce părere ai? întrebă el, adulmecându-i clavicula.

– Cred că ești magnific, zise ea.

Mâinile lui se îndreptară spre spatele ei și începură să-i desfacă lungul șir de nasturi ai rochiei. Când termină, ea se ridică și el o ajută să tragă rochia peste cap. Rochia ajunse rapid pe podea, și ea rămase doar în ciorapi și cămășuță.

– N-am mai făcut niciodată asta, așa că nu știu exact cum se face, recunoscu ea, cu obrajii arzând.

Simțea că trebuia să fie onestă, chiar dacă se simțea ca o prostuță.

– Nu-ți face griji, zise el, mușcându-și buza inferioară într-un fel care o făcea să-și dorească să-l sărute din nou. Eu am mai făcut-o și știu.

– Bine atunci, spuse ea, încuviințând din cap ca o năroadă absolută.

Dar își pierdu mințile când el o sărută din nou, coborând-o pe spate și alunecând în jos pe corpul ei pentru a-i mângâia sânul prin cămășuță mai întâi cu degetele, apoi cu limba. Se mișcă spre el, cu șoldurile ridicându-se din proprie voință.

– Ce dorești să fac apoi, milady? întrebă el pe un ton răgușit.

Ea își înălță capul și-l privi cu ochii încețoșați de dorință.

– Vorbește Lucas, lacheul?

El zâmbi strengărește, făcând-o să se agite.

– Dorința ta e ordin pentru mine.

O mie de gânduri îi alergau prin minte, fiecare mai provocator decât precedentul. Era la dispoziția ei... în pat? Ce putea să fie mai bine? Căută răspunsul perfect și în sfârșit oftă.

– Oferă-mi plăcere.

Ochii lui scăpărară și-și înclină capul spre ea, cu zâmbetul strengar încă pe buze.

– Cum dorești.

Frances inspiră. Adevărul era că nu prea știa ce dorise să spună cu „oferă-mi plăcere". Citise cândva ceva asemănător într-o carte pe care probabil n-ar fi trebuit să o citească. Părea lucrul potrivit de spus unui iubit cât erai în pat. Spera doar că *el* știa ce însemna. Din fericire, el nu ezitase sau nu se uitase ciudat la ea, așa că era destul de sigură că el știa ce are de făcut.

Câteva clipe mai târziu, Lucas coborî mai jos pe corpul ei. Habar nu avea ce plănuia el să facă până când își simți cămășuța ridicându-se de-a lungul coapselor. Chipul lui frumos se afla chiar la răscrucea dintre picioarele ei. Doar nu voia să...

Oh, Dumnezeule! Brațele lui puternice îi ridicară cămășuța până când ea rămase complet expusă. Apoi își coborî capul, și Frances uită să respire. Se sprijini în coate și-l privi cu ochii mari până când prima atingere fierbinte a limbii lui trecu peste petalele ei. Un suspin involuntar îi scăpă de pe buze și capul îi căzu pe spate, cu părul

vârsându-se pe pernele din spatele ei. A doua atingere o făcu să-şi încordeze coapsele. A treia îi desfăcu genunchii. Cu a patra îi gemu numele. În toată viaţa ei nu-şi imaginase vreodată ceva asemănător. *„Oferă-mi plăcere"*, spusese ea. Habar n-avusese.

Limba lui Lucas îi găsi mugurul între coapse. Îl frecă o dată, de două ori. Ea ţipă. Îl frecă din nou şi şoldurile ei zvâcniră. Apoi el supse micul mugur şi ea aproape căzu din pat. Mâinile lui mari îi ţinură bine şoldurile şi o lipi înapoi de saltea, ţintuind-o pe loc în timp ce gura lui o tachina. O linse din nou, lăsându-i doar o clipă ca să-i tragă sufletul, după care limba lui încercui locul sensibil de mai multe ori. Ritmul lui se iuţi şi ea îl apucă de părul negru. Voia să-l îndepărteze, pentru că senzaţia ce-i creştea între coapse o speria, dar în acelaşi timp voia şi ca el să nu se oprească niciodată. Îl apucă de umerii laţi, încercând să-l tragă sus, spre ea.

– Mai lasă-mă să te iubesc, Frances, zise el, chiar înainte să coboare iarăşi cu limba în umezeala ei.

– Lucas! strigă ea, gâfâind aşa de tare încât crezu că-i va exploda mintea. Lucas!

Limba lui îşi continuă asaltul blând, şi el strecură un deget în umezeala ei caldă. Ea se cutremură, contractându-se în jurul degetului. Limba lui atinse uşor şi în mod repetat mugurul ei, în timp ce degetul lui urcă în ea până când găsi un punct aşa de sensibil încât atunci când îl apăsă, ea ţipă şi-l cuprinse puternic între coapse. Limba continua să o mângâie uşor, în timp ce degetul lui revenea la acel punct şi apăsa din nou. Ea se ridică de pe pat, ţipând. Se muşcă de dosul mâinii ca să nu fie prea zgomotoasă în timp ce corpul i se cutremura în valuri continue de plăcere.

Dumnezeule, ce-i făcuse acest bărbat?

După aceea căzu pe pernă, simţind cum tot corpul îi era moale. Nu respira bine şi nu era complet sigură dacă îşi va reveni vreodată. Lăsându-i cămăşuţa adunată la talie, Lucas urcă pentru a o lua în braţe, trăgând-o la pieptul lui tare.

– Deci? întrebă el, sărutându-i urechea. Ţi-am oferit plăcere?

– Dacă mi-ai...? zise ea. Lucas, pot să spun cu sinceritate că niciodată n-am mai simţit aşa o plăcere.

Îi sărută lobul urechii şi-i adulmecă gâtul.

– Nu-ţi pot spune cât sunt de mulţumit să aud asta, milady.

Cuvântul „milady" o făcu să-i vină o idee nebunească. Afișă un zâmbet la fel de strengar pe chip și întoarse un pic capul ca să se uite la el.

– Dorința mea încă-i ordin pentru tine? întrebă ea, arcuind o sprânceană la el.

– Da, milady, zise el. Îi duse degetele la buze și le sărută pe rând. Voi face orice vrei.

Expresia din ochii lui era clar vicleană.

– Bine atunci.

Frances se îndepărtă de el și se ridică în fund, trăgându-și cămășuța la loc peste coapse.

El se încruntă când ea se acoperi.

– Ai prefera să fiu goală? întrebă ea.

– *Tu* ce ai prefera, milady?

– Momentan, răspunse ea. Să-ți ofer eu plăcere.

Ochii lui scăpărară. Ea coborî cu degetele spre abdomenul lui plat.

– Ceea ce înseamnă că-ți cer să-mi spui ce vrei să fac pentru a-ți oferi plăcere așa cum tu tocmai mi-ai oferit mie.

– Nu.

Cuvântul țâșni din gura lui. Lucas îi apucă mâna pentru a o opri din coborâre.

Ea ridică ambele sprâncene.

– Tocmai ai zis *nu*? Așa tratează un lacheu o doamnă?

El clătină din cap.

– Nu, Frances, dar...

– Ah, ah, ah. Agită degetul la el. Cred că ai zis că dorința mea este ordin pentru tine. Încă mai este așa?

– Da, răspunse el, plecându-și capul.

Un fior o străbătu. Va face asta cu ea. O va lăsa să dețină controlul asupra lui, o va lăsa să-i spună ce să facă. Doar că avea nevoie de ajutorul lui. Adică va trebui doar să întrebe.

– Mai întâi, zise el, începând repede să-i placă subiectul. Amândoi ne dezbrăcăm.

Ochii lui scăpărară din nou și el expiră profund.

– Tu primul, ceru ea, doar pentru că nu credea că va putea să fie prima goală.

Îi plăcea asta, dar momentan era încă prea timidă.

– Dă-ți jos pantalonii, ceru ea, savurându-și abilitatea de a-l pune să facă orice zicea ea.

– La dispoziția ta, răspunse el, fără să-și desprindă privirea de a ei.

Ea îl privi cum se ridică pe pat până când ajunse în genunchi. Cerule! Începea să se excite rapid cu acest teatru.

Își desfăcu lent pantalonii. Îi dădu jos de pe coapse până când ea văzu firele de păr negre și creț și în centru mădularul gros și greu. Era așa de... mare.

El se lăsă pe spate în pat și-și dădu repede pantalonii jos cu totul.

– Ce urmează, milady?

Frances fu nevoită să inspire adânc, nesigură, pentru a se liniști.

– Acum vreau să te întinzi pe perne.

Arcui o sprânceană la ea, dar făcu cum îi ceru. Corpul lui mare și puternic se întinse pe saltea; părul lui negru era împrăștiat pe perna albă. Acest bărbat era magnific. Și va fi soțul ei. Un fior îi cutremură corpul.

Își trase repede cămășuța peste cap, hotărându-se că, cu cât o făcea mai repede, cu atât mai puțin stânjenită va fi.

În clipa în care o văzu goală, el inspiră adânc și Frances fu dintr-odată mândră de corpul ei, ceva la care nu se gândise prea mult înainte.

– Vrei să mă atingi? întrebă ea, nefiind complet sigură de unde apăruse întrebarea asta.

Aparent, venise din locul din interiorul ei care voia să savureze fiecare moment.

– Da, zise el.

– Atinge-mă, îi ordonă ea.

– Unde?

– Sărută-mi... sânul.

Se rostogoli pe spate și el i se alătură, pe jumătate întins peste ea, coborî cu buzele pe gâtul ei, spre sân, până când gura i se lipi de un sfârc și ea țipă. El o linse, o supse și trecu cu degetul mare peste el până când ea aproape își pierdu mințile din cauza dorinței.

– Stai! strigă ea.

Gura lui se desprinse de sânul ei și privirea lui întrebătoare o întâlni pe a ei.

– Nu așa trebuia să se întâmple, reuși ea în sfârșit să spună.

– Nu există o carte cu reguli, răspunse el chicotind.

– Nu, dar vreau să-mi arăți cum să-ți ofer plăcere. Tuși, hotărâtă să nu se lase distrasă de el. Treci pe spate din nou, ceru ea, apoi adăugă: Te rog.

– Prea bine.

El se rostogoli pe spate și-și puse ambele mâini sub cap, cu un rânjet imens pe buze.

Ea îi parcurse tot corpul cu privirea. Chipul lui superb, umerii lați, pieptul musculos, abdomenul plat și picioarele lungi acoperite cu păr negru, aspru. Mădularul lui era încă drept, dar bărbatul părea să se simtă complet în largul lui gol. Cum ar fi trebuit să fie. Era mai frumos gol decât îmbrăcat, și ea nu crezuse asta posibil.

Nu prea știa ce să facă după, dar se lăsă ghidată de instinct. Se rostogoli peste el, cu sânii goi apăsând peste părul negru de pe pieptul lui. El inspiră și era gata să-și scoată mâinile de sub cap și să o atingă, când ea zise:

– Nu!

El încremeni.

– Nu, ce?

– Nu, nu-ți mișca mâinile. Ține-le sub cap, zise ea pe cea mai autoritară voce.

– Doar nu vorbești serios, răspunse el gemând.

– Ba foarte serios, afirmă ea încăpățânată, alunecând cu un deget în jos pe lateralul corpului și oprindu-se la șoldul lui.

Își frecă sfârcurile de pieptul lui ca să-i vadă reacția din ochi. În adâncul ochilor lui scăpărară flăcări. Ea își zâmbi sieși. Apoi îl sărută coborând pe abdomenul plat, la fel cum o făcuse el cu ea mai devreme. Geamătul lui îi dădu de înțeles că făcea ceea ce trebuie. Într-un final se mută între picioarele lui până când mirosul lui moscat îi umplu nările și se uita la mădularul lui.

Inspirând adânc, se aplecă și-l sărută timid. El gemu. „Oh, trebuie să-i placă asta." Se ridică, cu palmele pe saltea de o parte și de alta a șoldurilor lui, și-i sărută vârful. El inspiră puternic. „Ooh, probabil că a fost și mai plăcut pentru el." Se uită la mădular câteva secunde, gândindu-se ce altceva ar putea să-i provoace plăcere, după care hotărî să-i atingă vârful cu limba.

Șoldurile lui aproape că se desprinseră de pe saltea. Ea zâmbi, extrem de mulțumită de descoperirea ei. Limba ei îi oferea cea *mai mare* plăcere. Notat.

Îl cuprinse în pumn și-l ținu pe loc, după care coborî din nou să-i lingă vârful.

– Te rog, pot să-mi mișc mâinile? o imploră el.

– Nu, răspunse ea simplu. Doar dacă nu vrei să-mi spui ce altceva te face să simți plăcere.

Ea îl auzi înghițind puternic.

– Eu...

– Da?

Îi linse din nou vârful, el gemu. Îl linse din nou.

– Nu cred că fac asta cum trebuie. Trebuie să-mi spui ce altceva să fac.

– Doamne! O faci perfect.

Îl mai linse o dată, după care adăugă:

– Spune-mi ce altceva să fac. Insist.

Vocea lui era plină cu plăcere amestecată cu durere când rosti sugrumat:

– Bag-o... bag-o în gură.

Frances clipi. Desigur. De ce nu se gândise la asta? Nu pierdu timpul. Se ridică în genunchi și-și coborî gura cât să se afle chiar deasupra mădularului. Apoi mai sărută o dată vârful, după care deschise buzele și-l cuprinse în gură. Geamătul lui o făcu să se cutremure. Cu cât îl înghițea mai adânc, cu atât mai sonor și mai intens gemea el. Când aproape ajunse la bază, își retrase lent buzele.

– Dumnezeule, Frances, suspină el.

Era oficial. Ea se îmbătă cu puterea. Să aibă acest bărbat superb și puternic la mila ei. O făcu din nou și din nou, în timp ce șoldurile lui se zbăteau. Apoi își luă buzele de pe el cu un sunet de aspirație.

– Ce ar mai trebui să fac? șopti ea fără aer, sălbatică. Pentru a-ți provoca plăcere.

El duse o mână la ceafa ei și o ghidă înapoi pe mădularul lui.

– Suge-mă, spuse el.

Între picioarele lui Frances crescu căldura umedă. Voia să se frece de el, dar puse buzele peste el din nou și-l luă iarăși în gură, de data asta sugând în timp ce înainta. Mâna lui rămase pe ceafa ei, ghidând-o blând și tremurând.

Ea continuă mișcarea, repetând-o, până când îl simți că se tensionează.

– Frances, te rog, o imploră el.

Ea își retrase buzele de pe el.

– Ce este?

Îi cercetă chipul.

– Nu mai pot să mai rezist mult. Te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea își prinse buza inferioară cu dinții și zâmbi.

– Prea bine. Se îndepărtă de el și se rostogoli pe spate. Cum dorești.

Lucas nu pierdu timpul și veni deasupra ei. Gura îi reveni pe sân și-i trase sfârcul între dinți, făcând-o să-și arcuiască spatele și să-și petreacă mâinile în jurul gâtului lui.

Îi desfăcu picioarele cu genunchiul, și ea îl simți cum probează pe căldura ei umedă. Ea băgă mâna între ei ca să-l ghideze și-i cuprinse mădularul. El se cutremură și gemu.

Apoi alunecă în ea. Se opri când ea scoase un mic sunet din gât.

– Te doare? întrebă el, sărutând-o pe obraz.

– Nu, doar că nu credeam că se va potrivi, recunoscu ea, strâmbând din nas.

El îi zâmbi pe umăr.

– Te iubesc, îi spuse, alunecând până la capăt.

Frances clipi. Se așteptase la durere. Mama îi spusese să se aștepte la durere. Dar nu simți decât alunecarea lui fierbinte în ea. Când el își mișcă șoldurile, ea uită să respire. Apoi mâna lui se mută între ei și-i găsi iarăși mugurul sensibil. Îi încercui cu degetul mare în mod repetat până când ea îi rosti numele când ajunse la climax.

Lucas se mișcă în ea din nou și din nou până când și el îi rosti numele și se prăbuși peste ea.

Trecură câteva momente în care rămaseră tăcuți. Ploaia bătea în ferestre. Furtuna de afară începuse serios, și ei nici nu observaseră. Lucas se ridică în sfârșit de pe ea și se lăsă pe o parte pentru a o privi. O trase la pieptul lui și o cuibări pe el.

– A fost cel mai uimitor lucru pe care l-am trăit vreodată, îi șopti el în păr, sărutând-o pe creștetul capului.

– Nu trebuie să o spui doar pentru că...

El se ridică peste ea până când ajunse să se uite în ochii ei.

– Frances, ascultă-mă. Îți promit să nu te mai mint niciodată și nu te-aș minți niciodată despre așa ceva. Fiecare cuvânt a fost serios.

Ea îi zâmbi și se cuibări din nou lângă el.

– Foarte bine. Te cred, dar dacă tot vorbim despre, ăăă, teatrul tău, de ce nu mi-ai spus?

– Să-ți spun ce?

O sărută pe lateralul gâtului și ea se cutremură.

– Că teatrul este destul de amuzant, zise ea, plimbându-și mâna pe exteriorul coapsei lui.

El îi apucă mâna, o duse la buze și-i sărută degetele.

– Știi că putem să facem asta când vrei tu, îi șopti la ureche.

– Ooh, zise ea. Data viitoare pot să pretind eu că sunt o servitoare?

– Orice dorești, milady. O sărută prelung și apăsat, apoi o trase la pieptul lui, și ea se cuibări în brațele lui. Eu am vorbit serios. Voi dubla, nu, tripla, indiferent ce le-a oferit Sir Reginald părinților tăi.

– Fără îndoială că *asta* îi va convinge pe părinții mei, răspunse ea. Doar că mi-e teamă că tata doar va juca iarăși toți banii.

– N-am de gând să-i dau banii tatălui tău, zise Lucas. Îi voi da o alocație prin avocatul meu, ca să nu-i cheltuiască, cel puțin până se mărită sora ta.

Frances se ridică și se întoarse cu fața spre el.

– Cum ai știut că am o soră?

El tresări.

– Am făcut un fel de... anchetă despre familia ta. După ce mi-am dat seama ce mult începeai să-mi placi.

– Ne-ai spionat? zise ea, clipind la el.

El ridică din umeri.

– Spionat este un cuvânt așa de complicat.

Frances arcui o sprânceană la el.

– Așa mi-ai aflat numele întreg?

El încuviință din cap vinovat. Frances râse.

– Păi, ce altceva ai mai aflat?

Lucas se așeză pe pernă.

– Am aflat detaliile și sumele datoriilor tatălui tău. Le voi plăti și, nu-ți face griji, am de gând să stabilesc o sumă consistentă pentru sora ta când va veni momentul să debuteze.

Lui Frances i se tăie respirația.

– Serios?

El încuviință din cap.

– Desigur. De ce nu aș face-o?

Ochii ei se umplură de lacrimi. Îi cuprinse obrazul cu mâna.

– Este cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru mine.

Lucas îi duse mâna la buze și-i sărută din nou degetele.

– Frances, te iubesc mai mult decât o pot exprima cuvintele. Aș face orice pentru tine și știi că deja am zis, dar îți promit că nu te voi mai minți *niciodată*. Mulțumesc că mi-ai arătat ceea ce se afla chiar în fața ochilor mei.

Ea se încruntă.

– La ce te referi?

Lucas își frecă tâmpla cu un deget.

– Diferența evidentă dintre clase. Îmi este rușine să recunosc că niciodată nu m-am oprit să mă gândesc profund la asta până când nu am jucat rolul de servitor și nu am vorbit cu tine despre lege.

Frances oftă.

– Mi-ar plăcea să zic că nu-mi vine să cred că invitații de la petrecere nu te-au recunoscut când i-ai servit, dar adevărul este că n-ar fi trebuit să mi se pară deloc surprinzător.

Lucas încuviință din cap.

– Poate că a început ca un pariu stupid, când eram beți, dar am aflat mai multe decât mi-am imaginat din această experiență și am câștigat mai multe decât meritam.

Îi atinse obrazul cu nasul și o sărută.

– Și eu ar trebui să-ți mulțumesc, Lucas. Ție și lordului Bellingham, bănuiesc, adăugă ea râzând.

– Pentru ce?

– Prin neînțelegerea noastră, mi-am dat seama de ceva despre mine.

– Ce anume? întrebă el.

Ea tresări și-și ascunse capul sub cuverturi.

Lucas râse și trase cearceaful în jos pentru a-i scoate la iveală fața vinovată.

– Ce? insistă el.

– Păi, s-ar putea să-ți vină greu să crezi, dar am tendința să cred că eu am mereu dreptate.

– Nu! exclamă el, cu o expresie de groază în glumă pe chip.

Ea râse și-l împinse în umăr.

– Da. Eram așa de convinsă că aveam dreptate despre tine, că nici măcar nu te-am lăsat să explici. Aș fi putut să te las să pleci și să mă mărit cu Sir Reginald din ciudă. E o nebunie.

– Eu am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, spuse el, strângându-i blând mâna.

– Tocmai asta este. Lord Bellingham m-a făcut să-mi dau seama că lucrurile nu sunt mereu exact așa cum par să fie. Ridică din umeri. Aparent, în lumea asta există griuri. Nu doar alb și negru.

– Hmm. Lucas se uită fix la tavan și mijì ochii. Cred că am mai auzit discursul lui Bell despre „gri". Este un discurs bun.

– Eram convinsă că știu totul, continuă Frances. Dar am aflat că am greșit cu multe lucruri. Și cea mai bună parte este că sunt fericită că am descoperit că am greșit.

Lucas se încruntă.

– Cu multe lucruri?

– Da, pe lângă faptul că mi-am dat seama că tu poate ai avut motive nobile ca să te porți cum te-ai purtat, am aflat că m-am înșelat cu privire la iubire și căsătorie. Aveam de gând să mă căsătoresc cu Sir Reginald ca tata să nu ajungă la închisoarea datornicilor, dar cu tine am de gând să mă căsătoresc dintr-un singur motiv. Se aplecă spre el și-l sărută pe frunte. Iubire.

Lucas o trase peste el.

– Sunt teribil de bucuros că te-ai răzgândit.

Frances îl sărută apăsat pe buze. Apoi coborî și-și puse bărbia pe pieptul lui.

– Acum, trebuie să-mi spui ceva ce Lord Bellingham nu a vrut.

El trecu cu degetele prin părul ei.

– Ce anume, iubirea mea?

Un zâmbet viclean îi curbă buzele.

– Cine este al treilea nobil care pretinde că-i servitor la această petrecere?

Lucas râse și-și petrecu brațele peste spatele ei.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că-i ducele de Worthington?

– Nu! Ea mări ochii. Tu vorbești serios?

Lucas încuviință din cap.

– Da, se preface că este grăjdar, și aparent Lady Julianna Montgomery l-a văzut deja.

– Nu! exclamă Frances.

– Da, văd că acolo se anunță necazuri, răspunse Lucas. Dar acum că știi de Worth și de Bell, juri să păstrezi secretul. Încă nu am aflat cine câștigă pariul.

Frances puse capul pe pieptul lui și-i mângâie umărul.

– Prea bine. Promit să nu spun nimic acum, dar într-o zi am de gând să scriu o poveste despre toată povestea asta scandaloasă. Altfel, nepoții noștri nu vor crede o vorbă despre ea.

El o sărută în creștetul capului.

– „Nepoții noștri." Îmi place cum sună asta. Care va fi titlul poveștii, iubirea mea?

Ea chicoti și-l strânse de umărul musculos.

– O să-i spun *Eu și lacheul*.

Nota autoarei

Trilogia „Clubul Valeților" conține poveștile contelui de Kendall (volumul 1, *Un conte sub acoperire*), ducelui de Worthington (volumul 2, *Șarada ducelui)* și a marchizului de Bellingham (volumul 3, *Marchizul care mă iubea)*.

Prologul fiecărei cărți este aceeași scenă scrisă din perspectiva eroului. Stați liniștiți, cu excepția prologului, nici o altă scenă sau conținut nu se repetă.

Dacă *nu ați* citit celelalte cărți, prologul vă va ajuta să înțelegeți originea Clubului Servitorilor. Dacă *ați* citit celelalte cărți, prologul vă va oferi niște informații în plus despre eroul din acea carte.

Mulțumesc pentru lectură!

VALERIE